

TALIA HIBBERT

AŞK *ve* DÜŞMANLIK *arasında*

BROWN KARDEŞLER SERİSİNİN
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Breadley Greame, göz alıcı bir futbol yıldızı. Obsesif kompulsif bozuklukla yaşamayı öğrenmiş ve okuldaki en gözde öğrencilerden biri hâline gelmişti. Ta ki felsefe dersinde eski arkadaşı ve yeni düşmanı Celine ile karşılaşınca kadar...

Celine Bangura komplo teorileri üreten bir sosyal medya canavarı. TikTok'ta bir sürü takipçisi olmasına rağmen hâlâ popülerlerin masasında yemek yiyecek kadar popüler değil. Yıllar önce Bradley'nin de Celine'i bırakıp popülerleri arasına karıştığını varsayarsak Celine'in o masada olma gibi bir gayesi yok. Yoksa var mı?

Son günlerde aralarında hakaretten ve tartışmadan başka bir şey yaşanmazken başvurdukları eğitim programının kampında bir takım olarak çalışmak zorunda kalınca, bu iki eski dost birbirlerinden kaçmaya çalışır. Yalnızca kir ve çamurla değil, aynı zamanda kırgınlıklarla dolu geçmişleriyle de mücadele etmek zorunda kalırlar.

Bu macera onları birbirlerine yaklaştırırken geçmişlerinin iyi yanlarını hatırlamaya başlarlar. Ama aradan çok mu zaman geçmiştir? Yoksa yepyeni bir başlangıç için hâlâ zaman var mıdır?

🎵 artemisyayınları ✖ artemiskitap @ artemisyayınları

ARTEMIS

ARTEMIS YAYINLARI

YAYIN NO: 2531

AŞK VE DÜŞMANLIK ARASINDA

TALIA HIBBERT

Orijinal Adı: Highly Suspicious And Unfairly Cute

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem Korkmaz

Editor: Doğa Özfırat

Son Okuma: Buşra Tekin

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Emel Dilek Parlak

zm

1. Basım Eylül 2024

ISBN: 978-605-304-997-5

Sertifika No: 43949

duzenleme

Ny.Ozlem

Aşk ve Düşmanlık Arasında

© 2023, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Highly Suspicious And Unfairly Cute

© 2023, Talia Hibbert

Kitabın Türkçe yayın hakları AntoliaTı Telif Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'nin bir birimi olan Random House Children's Books ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

TALIA HIBBERT

AŞK *ve*
DÜŞMANLIK
arasında

İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem Korkmaz

ARTEMİS YAYINLARI

Lise aşkım Sam için...

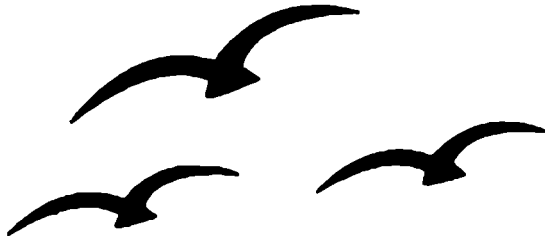
Yazardan Not

Bu kitap, ebeveyn ihmali ve obsesif kompulsif bozuklukla yaşamının tasvirini içermektedir. Umarım karakterlerimin deneyimlerini, onların ve siz okurların hak ettiği özenle ele almışımdır.

Bu hikâye aynı zamanda eski ormanların epeyce kurgusal tasvirlerini de içermektedir. Tüm coğrafi hatalar için içtenlikle özür dilerim. Kendimi savunmak adına şöyle söyleyebilirim: Hepsini kalpten hissederek yazdım.

EYLÜL

BİRİNCİ BÖLÜM

CELINE

Okulun ilk günüydü ve şimdiden sosyalleşmekte zorlanıyordum.

“Çok ciddiym,” dedi Nicky Cassidy, gözleri kocamandı ve eskitme desenli gömleğinde domates sosu gibi bir şeyin lekesi vardı. “Juice WRDL yaşıyor, Celine. Gezegenin bunu bilmesi gerekiyor.”

TikTok hesabımın 19.806 takipçisi var. Merhabalar ben @HowCelineSeesIt, beni 20 bin takipçiye ulaştırmak ister misiniz acaba? Herhangi bir konuda tüm gezegeni nasıl bilgilendireceğimi Tanrı bilir. Ayrıca UFO’lar, aşılar (evet, ikisine de inanıyorum) ve uçak kaçırıp fidye parasıyla ortadan kaybolan adam hakkında videolar yapıyorum. İnsanların trajik ölümleri hakkında video çekmiyorum çünkü bu kaba ve boktan bir içerik türü.

Ayrıca istek kabul etmiyorum. Tanrı aşkına, ben bir komplo teorisyeniyim. Bunun bir cazibesi olmak zorunda. Taş yerinde ağırdır, yoksa ne anlamı var?

“Üzgünüm Nicky,” diye karşılık verdim. “Olmaz.”

İsteğine karşı olan duyarsızlığım onu dehşete düşürmüştü. “Şaka yapıyorsun.”

“Yapmıyorum, hem de hiç.”

“Tamam. Eğer gerçeği söylemek istemiyorsan, ben söylerim. Senin TikTok’un zaten bok gibi.” Beni kampüsün orta yerinde bırakıp gitmişti.

Annemin bu yıl daha fazla arkadaş edineceğim umudu da buraya kadarmış.

Neyse. İlk eylül havasını içime çektim ve okulun çetrefilli yollarında tek başıma ilerlemeye başladım. Rosewood Academy karmakarışık bir labirentti ama bu benim son yılımdı ve okulu Beyoncé’nin diskografisini bildiğim kadar iyi biliyordum. Yıkılmaya yüz tutmuş küçük, küflü binamız Beech Hut’a (altıncı sınıfların ortak alanı olan kafeteryamıza) ulaşmak beş dakika sürüyordu. Herkesi görmezden gelerek duyuru panosunun yanında duran her zamanki masamı kaptım.

En yakın arkadaşım yanımdaki sandalyeye oturarak elindeki parlak broşürü yüzüme salladığında, telefonumda bu hafta sonu sığır eti endüstrisini yöneten yamyam insanlar hakkındaki video için çektiğim bazı inek fotoğraflarını düzenliyordum.

Michaela pembe bukleleri heyecandan kabarmış hâlde, “Bunu gördün mü?” diye sordu.

“Görmedim,” dedim. “Şu şeyi gözüme sokarsan nasıl görebilirim?”

“Dırdır etme. *Bak.*” Broşürü masaya vurarak, “Katharine Breakspeare!” diye bağırdı. Sonra dilindeki *piercingi* dişlerine vurdu, bu Minnie’nin “son noktayı koyma” hareketiydi.

İşe yaramıştı. O parlak kâğıt, gözüme bir tabak *nacho* kadar güzel gözüküyordu.

İşte oradaydı. Katharine Breakspeare. Ciddi duran büyük bir ağzı vardı (Katharine’de şu hanımefendi gülümsemesinden yoktu) ve saçları mükemmel bir şekilde kabarıktı. Katharine’in insan hakları hukuku alanındaki öncü kariyeriyle ünlü olduğu düşünüldüğünde absürt duran fönü hakkında Vogue’da koca bir makale yayınlamışlardı. Yorumcular bu kadına *mahkeme salonlarının James Bond’u* derdi çünkü çok havalı, son beş yılda üç tane uluslararası düzeyde önemli, yüksek profilli dava kadarmış ve annesine Jamaika’da emekli olması için koca bir arsa satın almıştı. Ve Vogue kadının saçından bahsediyordu. Yani evet, saç muhteşemdi ama daha neler?

Katharine Breakspeare bir idol ve bir gün ben de onun gibi olacağım, anneme Sierra Leone’da bir ev inşa edeceğim.

Gözlerimi kısarak broşürü inceledim. “Breakspare Gelişim Programı’na başvurun,” yazıyordu. “Eğitim programı mı? Ama sadece lisans öğrencileri için.”

“Artık değil.” Minnie sırtarak önümüzde duran sözcükleri işaret etti. “Ödüllü gelişim programı ilk kez 16-18 yaş için açılıyor,” yazıyordu broşürde. “Kendinizi kalabalıktan ayırın, prestijli işverenlerle tanışın ve bir üniversitede *tam* burs kazanma şansı yakalayın.” Ağzım uyuştı. Boğazım kurudu. Heyecanlanmışım. “İçecek bir şeylere ihtiyacım var.”

Michaela bir dansçıydı, aşırı ağır iki litrelik su şişesi olmadan hiçbir yere gitmezdi. “Al,” dedi canlı bir tonda ve şişeyi masaya vurarak küçük bir depreme neden oldu.

“Nereden buldun bunu?” diye sordum altın fırsat broşürünü sallayarak.

“Bay Darling’in ofisinden.”

“Bay Darling’in... Minnie. Bugün okulun ilk günü. Nasıl oldu da şimdiden onun kara listesine girmeyi başardın?”

“Listede değilim,” dedi ciddi bir şekilde. “Bu bir ön uyarıydı. *Bu yıl okula odaklan Michaela, yoksa yirmi beşine kadar bir köprüünün altında evsiz kalırsın.* Bilirsin işte, her zamanki moral verici şeylerden.”

“Ah, canım. Aldırış etme. O sadece senin muhteşem saçlarını ve devasa beynini kıskanıyor.”

“Onu taktığım falan yok. Daha büyük planlarım var.” Bu doğrudu, gerçekten de takmıyordu. Ablam, favori filmi *Tatlım*’daki Jessica Alba’nın çok daha havalı ve siyahi hâliydi. Sonra göz kırptı ve kâğıda dokundu. “Sen de öyle.”

Hayır, benim bununla işim olmazdı. Benim büyük planım okula odaklanmaktı çünkü Cambridge’e girip mükemmel bir hukuk diplomasıyla dünyayı ele geçirmenin tek yolu buydu.

Ancak programı araştırmış ve hakkında yazılan forumları okumuştum. Hukuk firmaları da dâhil olmak üzere şirketler Breakspeare Gelişim Programı mezunlarını işe almak için birbirleriyle savaşıyordu çünkü program Katharine’in kendi ününe yakışır iş ahlakına ve yeteneklere sahip, benzersiz şekilde azimli ve yetenekli adaylar yetiştiriyordu. Bu, ders kitaplarını ezberleyerek iş deneyimini tamamladığınız diğer gelişim programlarına benzemiyordu. Bu programda, tamamen mantıklı nedenlerle hayatta kalmaya ve ideal olarak gelişmeye çalıştığınız vahşi doğaya bırakılıyordunuz. *Ayrıntıları bilmesem de Katharine’in ne yaptığını bildiğine inanıyorum.*

Doğa pek bana göre değildi. Ama bursu bir kenara bırakın, sırf bu fırsatın cazibesine kapılmak için nelerimi vermezdim. Görünen o ki, okuldaki son yılım için yeni planım buydu. Hoşça kal Latin Kulübü ve elveda hayvan hastanesinde gönüllü çalışma.

Katharine ile kamp yapmak için plan yapmanın zamanı gelmişti.

Görünüşe göre eğitimle ilgili ayrıntılarla ilgilenen herkes bu hafta içinde Nottingham'da yapılacak toplantıya katılacaktı. Broşürü ters çevirip arka yüzünde bir harita aradım ama onun yerine "LCV" etiketli bir QR kodu ve ilgili şirketlerin logolarını gördüm. Liste çok uzundu. Bazıları Boots gibi çok büyük, bazıları Games Workshop gibi küçük ama güçlü şirketlerdi ve çok sayıda hukuk firması da yer alıyordu, ki bu...

Ah.

Babamın şirketi de sponsordu.

Minnie yüzüme baktı ve bakışlarımı takip etti. "Ne? Ne oldu?" Gözlerini kısarak sayfaya bakıyordu.

"Gözlüğünü tak Michaela," diye söylendim sertçe.

"Bu kirpiklerle olmaz." Kirpiklerini bana doğru savurduğunda bir esinti hisseder gibi oldum, ardından kâğıttaki yazıyı okumaya başladı. "Lawrence, Needham ve Soro, hukuk firması, kuruluş 1998."

Sertçe yutkundum. Boğazım yine kurudu. Biraz daha su içtim.

"Hey, hey, hey," dedi Minnie. "Buna ihtiyacım var. Erik gibi kurumamı mı istiyorsun?" Dev şişesini geri aldı. "Soro. Bu nereden tanıdık geliyor? Soro, Soro..."

"Babam orada çalışıyor."

Minnie yüzünü buruşturdu. O benim en iyi arkadaşımdı, bu yüzden ailelerimiz hakkında bir şeyler biliyorduk. Mesela ben onun büyükannesinin lezbiyen düşmanı bir aptal olduğunu biliyordum, o da babamın on yıl önce ikinci ailesi için bizi terk ettiğini ve o zamandan beri onu görmediğimi biliyordu. Her zamanki kız mevzuları. Yüzünü buruşturarak, "Belki sponsor firmalar bu işe fazla karışmazlar," dedi.

"Zerre kadar umurumda değil." Yalan söylemiyordum. Utanılacak bir şeyi olan oydu. Ailemin adını yücelten ise bendim.

Ki soyadım Bangura'ydı, Soro *değil*.

Çantama attığım broşürü buruşmaması için ders kitabımın sayfaları arasına sıkıştırdım. “Bunu düşüneceğim. Teşekkürler, Min.”

Zil çaldığında yanağıma bir öpücük kondurdu ve derse gitmek için kalktık. Minnie'yle konuştuğumuz için Beech Hur'a kimin geldiğini ancak o zaman fark ettim.

Bradley Graeme buradaydı.

Bir sürü başka insanla birlikteydi ama o Faydasızlar Kralı olarak ışıldıyordu. O ve nefesi kesilmiş hayran kulübü, yönetim ofisinden kilometrelerce uzakta, her zamanki masalarına oturdu. Bu da onlara her türlü kuralı çiğneme imkânı veriyordu.

Örnek olarak: Bradley Graeme şu anda alması yasak olan bir futbol topunu kafasında sektiriyordu. Kısa, parlak bukleleri sallanıyordu. Kaygısız ifadesinin altında korkunç insanlarınkini andıran bir gülümseme vardı.

Bradley'nin yanından geçerken Minnie eğildi. “Sence Brad Cambridge'e başvuracak mı?”

“Tabii ki,” diye mırıldandım. Gösteriş yapma fırsatını hiç kaçırır mıydı?

“Yani onunla okul mülakatında karşılaşabilirsin. Değil mi?”

Ah. Tanrı aşkına. “Umurumda değil, ona bakmayı kes.”

Bir kaşını kaldırdı. “Sen başlattın.”

Şey, pekâlâ. Kim Bradley'ye bakmadan durabilirdi ki? Sinir bozuculuğu kendi çekim gücünü yaratıyordu.

Hayran kulübünün yüzde 70'i erkek futbol takımından, yüzde 30'u ise aileleri yüklü Depop¹ harcamalarının parasını ödeyen kızlardan oluşuyordu ki ciddi ciddi TikTok dansları yapan

1 Amerika'da popüler olan kıyafet alımı satımı uygulaması. -ed.n.

ve hafta sonlarını *klas* biçimde ev partilerinde takılarak geçiren bu çiroz takımı, daha önce hiç top görmemiş gibi Bradley'nin maskaralıkları karşısında büyüleniyorlardı. Durmadan gözlerini deviren ve topu havada kapıp düz bir Amerikan aksanıyla, “Kes şunu, yoksa Bay Darling canını okuyacak,” diyen Jordan Cooper hariç.

Bay Darling, ceza vermek için saat başı para alıyormuş gibi davranan sert bir coğrafya öğretmeniydi.

Bradley sanki dünyada hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi gülüyordu ki bu kesinlikle yalandı. Ama ben her zaman onun sahtekâr ve yapmacık olduğuna ve ayrıca dünyayı yok eden plastikten yapıldığına inanıyordum, yani bu yüzden...

Başını kaldırıp bakışlarımı yakaladığında küçümseyerek başka tarafa bakmaya çalıştım. Harika. Ona en iğrenç bakışımı atmama rağmen rahatsız edici gülümsemesi hiç bozulmamıştı.

Aslında gülümsemesi daha da yayılmıştı. Kaşlarını kaldırdı, aklından geçenleri okuyabiliyordum: *Yine mi beni izliyorsun, Bangura?*

Ona ters ters bakıyordum. *Sen öyle san.*

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

Ah.

BRAD

Eylül ayının, yepyeni defterimin boş sayfaları gibi taze ve canlı olması gerekiyordu ama hâlâ belirsiz ve taşak gibi sıcaktı. Max Donovan öğle yemeğinde takımı sahaya sürükleyip, “Beşe beş mi?” diye sorduğunda ona kafayı mı yedin der gibi baktım. Ne yani, okulun ilk günü *kıyafetimle* terlememi mi istiyordu?

Ben hâlâ planda olmayan bu ani teklifin korkunçluğunu düşünürken Jordan, “Hayır, teşekkürler,” dedi. Okul formasıyla terlemeyi umursamıyordu, sadece *Yeezy* model ayakkabılarına gözü gibi bakıyordu. Donno gözlerini devirerek topu bana fırlattı. “Brad, var mısın?”

Yoktum ama top oynama dürtüsüne karşı koyamıyordum. Sağ ayağımla hafifçe topa vurdum sonra sol ayağımla, dizimle ve göğsümle topa vurmaya devam ettim. “Hayır, teşekkürler,” dedim ve hareketleri tekrarladım.

“Gösteriş yapıyorsun,” diye homurdandı Jordan.

Ona dil çıkarıp topu Donno’ya geri attım, o da alaycı bir şekilde gülümsedi. “Tanrım, ıslak mendil gibisiniz.” O bizim takım kaptanımızdı. Öldürücü bir sol ayağa, hacimli altın rengi saçlara ve ışıldayan mavi gözlere sahipti. Gülümsemesi her zaman geniş ve alaycıydı, dişlerini zar zor gizliyordu. Eskiden ona çok fena âşıktım. “Peki ya siz, geri kalan salaklar?”

Bu derme çatma sahanın etrafında dolanan adamlar neredeyse “hazır ol”da bekliyordu. Onların, Donno’ya tapınırcasına bakışlarına eşlik edecek saygı dolu selamlarını ve “Evet efendim!” diyerek birlikte bağırdıklarını hayal ettim. Donno’nun bir ego sorunu vardı (benim de bir ego sorunun olduğu için bunu belirtebilirim) ve takım da bu konuda pek yardımcı olmuyordu.

Jordan’la beraber oradan uzaklaştık. Sahanın kenarında, serin ve yeşil bir gölgelik oluşturan salkım söğüt beni çağırıyordu.

Beş dakika sonra yapraklardan oluşan bir perdeyle dünyanın geri kalanından soyutlandık. Arkama yaslandım, başımı sırt çantama koydum ve çok sevdiğim *Tüm Sistemler Çöktü* adlı kitabımı açtım. Katilbot Günlükleri serisini tekrar okumaya başlamıştım. Asla bu kadar iyi bir şey yazamayacağım veya herhangi güzel bir şey yapamayacağım gerçeğiyle kendime işkence ediyordum.

Ama kötü düşüncelere kapılmıyordum. Dr. Okoro kötü düşüncelerimi çaya davet etmemeyi bana öğretmişti.

“Hey, Brad,” dedi Jordan birden. “Minnie Digby hakkında ne düşünüyorsun?”

Kitabımın üstünden ona bir bakış attım. “Minnie Digby mi?”

“Evet.” Yere bakıyordu, bukleli saçları muhtemelen yanaklarındaki kızarıklığı gizliyordu. “Bilirsin, şu şeyle takılan–”

“Michaela Digby’nin kiminle takıldığını biliyorum.”

Yine sırtıttı. “Ah, evet. Tabii ki biliyorsun.”

“Ben iyi bir arkadaşım, o yüzden bu söylediğini görmezden geliyorum.” Jordan’m ben ve ismini anmaya tenezzül etmeyeceğim kişiler hakkında saçma sapan teoriler içeren saçma fikirleri olurdu. (Tamam, peki. Adı Celine Bangura ve benim baş düşmanım. Oldu mu?)

Kitabımı kapattım (Katilbot’un birinin kolunu koparıp ko-parmayacağına karar verdiği heyecanlı bölümde kitabı kapattığımı düşünürsek bu gerçek bir fedakârlıktı) ve sorusuna cevap vermeye çalıştım. “Bence...” *Bence Minnie Digby kötü bir arkadaşlığın esiri ve eğer şanlı liderine, Celine’e, herhangi bir konuda karşı çıkmaya cüret ederse ıstık hızıyla kışının üstüne düşer...*

Ah Brad? Hadi ama... Böyle söylenir mi?

Her neyse. Tamamen makul derecedeki Celine nefretimi bir kenara bırakıp asıl konuya döndüm. “Bence Minnie eş cinsel.”

“Ne?” Jordan şaşkınlıkla bağırdı. “Eş cinsel olduğuna dair bir şey mi hissettin, yoksa–”

“Eş cinsel olduğunu duydum.” *Ayrıca gey radarım mükemmel çalışır ve o kız güneş enerjisiyle çalışan, gökkuşağı renklerinde flaş ışıkları yakıyordu ama bundan bahsetmeyecektim.* “Ah.” En iyi arkadaşım altüst olmuştu.

“Hey, yanılıyor olabilirim. Onu nereden tanıyorsun ki?”

İç çekti. “Bu yıl edebiyatta aynı sınıftayız. Bu sabah bozuk düzen ile edebiyatın, kalpsiz heteroseksist beyazların üstünlüğünü savunan kapitalizmle iç içe olmasının Batı yaratıcı kültürünü zehirlemesi gibi bir şeyler anlattı.” Jordan’ın her zamanki monoton sesi hafifçe değişti, bu da hayranlıktan ağzının köpürdüğü anlamına geliyordu.

“Pekâlâ. Minnie Digby. Eminim herkes buna bayılmıştır.” Bu okul en ilerici okullardan değildi. Demek istediğim, bu okul muhafazakâr bir ilçenin kenarında yer alıyordu ve sınıf arkadaşlarımızın yarısı sosyetik ebeveynlerinin onlara söylediği her şeyi papağan gibi tekrarlıyordu.

“Bayan Titherly onu boğmak istedi,” dedi Jordan sersemlemiş bir şekilde. Belki âşık olmuştu belki Minnie de benim gibi biseksüeldi ve Jordan’ın hâlâ bir şansı olabilirdi. Ne de olsa Jordan çok tatlı bir çocuktü. *Bazı kızların kısa boylu erkeklerden hoşlanmadığını duymuştum ama Michaela’nın yeterince mantıklı olduğunu umuyorum.* Belki de on yıl sonra, düğünlerinde bu ânı anlatacaktım.

Kafamda bir hayal belirdi: Takım elbisem kusursuz ve tüm sağdıç esprilerim mükemmel. Celine baş nedime ama ne yazık ki düğünü kaçırmış çünkü odasına gizlice girip telefonunun alarmini kapatmışım. Sonra da kapısını dışarıdan kilitlemişim.

Sessizce homurdandım ve ona, “Kızdan hoşlandıysan bir şeyler söyle,” dedim.

“Ne gibi?”

“Mesela, ‘Hey Minnie, ben de Dickens’tan nefret ederim. Hadi krep yiyelim.’”

“Kanka. Dickens olmaz. Herkes Dickens’ı sever.”

Bu doğru değildi. Geçen yıl *İki Şehrin Hikâyesi*'ni okumak zorunda kaldığımda gözlerim kanamıştı. “Her neyse.” Jordan yeniden somurttu. “Ondan hoşlanıyor muyum bilmiyorum. Sadece senin onun hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyorum.”

“Sonra ne olacak? Ailesine bir mektup yazıp onu müzeye götürüp götüremeyeceğini mi soracaksın?”

Gülüyordu. “Canın cehenneme.” Okul zili çalınca aynı anda bağırdık, “Ders ne?”

“Felsefe.” Hava bunun için çok sıcaktı. Varoluşsal krizler yağmurlu günlere saklanmalıydı, mutlu güneş ışığı tüm ambiyansı baltalıyordu. “Dersin boş, değil mi?”

“Evet.”

Gülümsedim. “Benimle sınıfa kadar gel, kanka.”

“Olmaz. Top oynamaya gidiyorum, orada görüşürüz.”

Ah. “Jordan. Bunu konuşmuştuk. Buna top oynamak *diye-mezsın.*”

Homurdandı, “Şey, öyle demeyeceğim...”

Sanki bir işaretmiş gibi bir futbol topu söğüt ağacının yaprakları arasından fırlayıp aramıza girdi.

“Dedikodu mu yapıyorsunuz kızlar?” diye seslendi Donno topun arkasından koşarak.

“Hey.” Jordan kaşlarını çatı. “Bizimle uğraşma. Kaptanlığını yap.”

“Evet, kıcını kaldırman için sana motivasyon veriyordum.” Donno kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Onunla arkadaş olmak, sizi yılda sadece bir kez ısırarak kadar çok seven zehirli bir evcil yılanı sahip olmak gibiydi. On üç yaşındayken beni yalnızlıktan kurtarmıştı. Artık on yedi yaşındaydım ve sinirlerimi bozmasına rağmen bazen işleri zorlaştırsa bile birbirimizi kolluyorduk.

“Taylor’ın felsefe dersine mi gidiyorsun?” diye sordu Donno beni ayağa kaldırırken.

“Evet, neden?”

“Ben de.” Sırtıma hafifçe vurdu ve koşarak grubumuzun geri kalanına yöneldi.

“Farklı sınıflarda olduğunuzu sanıyordum?” diye sordu Jordan. “Geçen yıl öyleydik.” Anlaşılan program değişmişti.

Kampüs boyunca yürüyüp Bay Taylor’ın sınıfına ulaşana kadar hesaplamalar yaptım ve eğer Donno’nun felsefe sınıfı benimkiyle birleştiyse, bilin bakalım bu yıl Voltaire’i kiminle tartışacaktım?

Celine Bangura ile.

Kapı aralığında durup ona bir ucubeymiş gibi baktım. Sonam Lamba’yla konuşurken beni fark etmediğin için ilk kez kaşlarını çatmak yerine gülümsüyordu. Koyu kahverengi, tombul yanaklarına göze çarpan gül rengine bir allık sürmüştü. Masanın üzerine düşen saç örgüleri uzun ve inceydi, siyah ve birkaç neon yeşil saç teli yüzünü çevreliyordu.

Temel olarak, her zaman olduğu gibiydi. Kesinlikle tahammül edemediğim korkunç, feci bir insan gibi.

“Üzgünüm,” dedi Sonam’a. “Gelemem. Perşembe akşamı işim var. Aslında buna bakmak isteyebilirsin.” Çantasını karıştırdı. “Katharine Breakspeare tarafından yürütülen bir gelişim programı var. Onu tanıyor musun? Gelmelisin.”

Sonam çok havalı bir kızdı, bu yüzden Celine ile neden arkadaş olduklarını hiçbir zaman anlayamamıştım. Celine yargılayıcı, Sonam ise son derece rahattı. Celine herkesten üstün olmak istiyordu, Sonam ise epik mor gözlükleri ve inanılmaz gotik botlarıyla ortalıkta dolaşan bir keman virtözüydü ki bu da onu (sadece ortalıkta dolaşan) Celine’den üstün kılıyordu.

Ve son olarak, Celine evrenin kraliçesi olduğunu sanıyordu ve Sonam'ın ona, "Hayır," dediğini duymak epey komikti.

"Ama harika olacak," diye ısrar ediyordu Celine. "Bu programın mükemmel bir itibarı var. Eğer kabul edilişen üniversite başvurularına ekleyebilirsin ve–"

Okulun ilk gününde üniversite başvurularından bahsetmek tam da Celine'in yapacağı bir şeydi. Bahse girerim sadece Oxford, Cambridge ya da Harvard'a başvuracaktı ve kazanacağından emindi çünkü o *çok* akıllı ve *çok* özel ve–

"Ah, Bradley!" Yanakları sıcaktan kızarmış Bay Taylor beni fark etmişti. "Sanırım bu asil felsefi keşif yolculuğumuzun son katılımcısısın."

Herkes bana bakıyordu. Sanki güneşmiş gibi gözlerimi Celine'den kaçıırıyordum. "Ee, evet. Merhaba, efendim."

"Peki o zaman," diye gürledi iri gövdesine uymayan Shakespearevari bir tonla. "İçeri gel, hadi içeri geç, gecikme! Otur ve başlayalım."

Bay Taylor harika bir adamdı, bu yüzden onun dediğini yapmak için harekete geçtim ama tek boş yer Celine'in hemen yanındı.

İKİNCİ BÖLÜM

CELINE

Gelecek yıl Cambridge’de hukuk okuyacaksam (ki kesinlikle okuyacaktım), felsefeden en az *A* almam gerekiyordu. Bradley’nin kapıda durduğunu gördüğümde Bay Taylor’ın masasının yanındaki pencereden kendimi atmamak için zor tuttum.

Bradley bana baktı ve sanki köpek dışkıyımışım gibi gözle görülür biçimde yüzünü buruşturdu. Son derece sinir bozucuydu ve genellikle (tıpkı bir sivrisinek gibi) görmezden gelinmesi kolay arkadaşı Donno, odanın öbür ucundan kıs kıs gülüyordu. “Kötü şans, Bradders.”

Yanaklarım, öfkenin yakıcı cehennem ateşiyle alev alıyordu. Böyle insanlar, yani sporun ve dış görünüşün gerçek kişiliğin yerine geçtiğini düşünen *popüler* tipler, ironik bir şekilde kendi altın çemberleri dışındakilerle başa çıkabilecek sosyal becerilere sahip değildi. Bunu biliyordum. Bir zamanlar, çocukken karar verme mekanizmam ciddi biçimde *bozuk* olduğu için Bradley Graeme ile çok iyi arkadaştık. Sonra kendini popülerlik denen

jölemsi canavarın içine attı ve emilerek başka bir şeye dönüştü. Şu anda sümüksü, parlak bir uzaylı da olabilirdi. Gözlerinin içine bakıp acıma ifademi seyretmesine izin verdim.

Bradley yerinden fırlayıp yanıma oturdu. Aslında kendini öfkeyle koltuğa atmıştı ve deodorantının (ya da tıraş losyonunun, ya da taze biçilmiş çimen gibi kokmasına neden olan şey her neyse onun) kokusu yüzüme çarptı. Okul sandalyeleri kalçalarımın başa çıkabilecek kadar geniş değildi ve o da klasik bir erkek gibi yayılıyordu, bu yüzden ben sandalyemi kapmadan önce tam anlamıyla mide bulandırıcı bir saniye boyunca bacaklarımız birbirine değdi.

“Celine,” diye fısıldadı Sonam sol tarafıma eğilerek. “Ona öyle bakma.”

“Ne gibi?” Fısıldayarak karşılık verdim ama ne demek istediğini zaten biliyordum. Genellikle yoğun yaşadığım duyguların yüzümden anlaşılması gibi küçük bir kusurum vardı.

“Çocuk yarın ölse böyle baktığın için baş şüpheli olarak tutuklanırsın.” Sonam’ın ciddi ifadesi, yaptığı siyah kombini ve sırtık gibi uzun bacaklarının masanın altına zar zor sığması göz önüne alındığında gotik bir örümceğin uğursuz laflar etmesine benziyordu.

“Fısıldama konusunda çok kötüsünüz,” diye araya girdi Bradley, “haberiniz olsun.”

Oturduğum yerde sıçradım ve benimle bu denli rahat konuşacak kadar küstahlaştığı için şaşırdım. Tanrı aşkına, biz *düşmanınız*. Bu tür şeylerin bir *raconu* vardı. Bana çok bilmiş demediği ya da düelloya davet etmediği sürece benimle konuşmaması gerekiyordu. “Beni suçlama,” diye mırıldandı Sonam. “Bu ciğerlerimin marifeti.”

Ağzım açık kalmıştı. “Bu bir ihanet!”

Bradley sırtıttı ve beni tamamen görmezden geldi. “Hey, Sonam.”

“Selam, Brad.”

İnanılmaz. Tam olarak iki buçuk tane arkadaşım vardı (Sonam'ın arkadaşı Peter Herron bana bazen selam verirdi) ve Bradley Graeme buradaydı, gözümün önünde onlardan biriyle şakalaşıyordu. Burada özel alan diye bir şey kalmamıştı.

Bay Taylor gözlüğünü düzelterip ellerini birbirine vurarak düşüncelerimi yarıda kesti. “Pekâlâ! Herkes burada. Birbirimizi tanıyoruz, değil mi?” Masaların olduğu yeri işaret ediyordu. “Brad, Celine, Sonam, Peter, Shane, Bethany, Max.”

“Donno, efendim,” diye araya girdi Donno.

Bay Taylor bu gereksiz hamle karşısında güldü ve devam etti, “Bu küçük bir sınıf, bu yüzden felsefeyi seçen sizlerin daha fazla gayret göstereceğini varsayıyorum. Bu yılı atlatmak için özveriye ihtiyacınız olacak!”

Olmayacaktı. Felsefe zor değildi, sadece sıkıcıydı.

Sağıma baktım ve Bradley'nin uzun parmaklarıyla kalem çevirişini izledim. Kısa kollu beyaz gömleğinin gizlediği şişkin kaslarının yarısını görebiliyordum ve sevimsiz derecede sivri bir çenesi vardı. Ergenlik dönemine şahit olmasaydım yüzüne estetik yaptırdığını düşünürdüm.

“Bugün işleyeceğimiz çok şey var ama ilk olarak,” Bay Taylor masanın üzerine bir yığın kâğıt koydu. “Bu bizim ders programımız! Bir tane alın ve elden ele dolaştırın. Gördüğünüz gibi klasik teizmdeki tanrının varlığının lehinde ve aleyhinde sunulmuş argümanlarla başlıyoruz.” Tanrı'nın sonsuz gücü, kötülük ve acı çekme problemleri hakkında büyük bir şevkle konuşuyordu. Dikkatimi toplamaya çalışırken Bradley, sanki birisi annesine sövmüş gibi kâğıtları sertçe önüme fırlattı.

Bir keresinde taze kesilmiş çim kokusunun aslında bitkinin tehlikede olduğunda salgıladığı bir kimyasal olduğunu okumuştum; bu da bana sömürülen göçmen işçiler ve bitkilerin acı hissetme olasılığı nedeniyle veganlığın, et yemek kadar kötü olabileceğine dair araştırdığım teoriyi hatırlattı. Uzun lafın kısası, Bradley Graeme cinayet gibi kokuyordu.

Kâğıdı alabilmek için başparmağımı yaladım, müfredatın bir kopyasını aldım ve fısıldadım. “Yaptığın her şey hesaplanmış bir *erkeklik* gösterisiyse sürekli performans sergilemek zorunda olman seni yormuyor mu?”

“Bir gün eğitimi sonsuza dek bırakacaksın ve eş anlamlılar sözlüğü ezberlemenin seni ilginç kılmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın,” diye cevap verdi.

Kâğıtları Sonam’a uzattım. “Neyse ki öyle bir şeyin olduğunu asla göremeyeceksin çünkü hayattaki hiçbir hedefini gerçekleştiremeyip koridorlarda öğrencilerini zafer günlerinin çılginca süslenmiş hikâyeleriyle sıkan bir öğretmen olarak okula geri döneceksin.”

Bradley, gözlerini parmaklarında döndürdüğü kaleminden hiç ayırmıyordu. “Öğretmenlere tepeden baktığını fark etmemiştim. Annen bunu biliyor mu?”

On yıl önce ailemiz dağılmış ve annem öğretmenlik eğitimini tamamlarken bizi geçindirebilmek için iki işte birden çalışmıştı. “Öyle değil, biliyorsun ben–”

“Sessiz olun, sınıf,” diye emretti Bay Taylor ki bu da Bradley’nin *çenesini kapatıp birini dinlemeye en fazla yaklaştığı* andı.

“Evet, Celine,” diye fısıldadı Bradley. “Sessiz ol.”

Masanın karşısındaki Donno yine kıs kıs gülüyordu. Dişlerimi sıkıyordum.

Umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil.

Bay Taylor bize C. S. Lewis'in *Özde Hristiyanlık* kitabını anlatıyordu. Dakikalar geçmişti. Ben son derece zekice ve harika şekilde kısa notlar alırken Bradley ders kitabındaki neredeyse her şeyin üzerini fosforlu kalemle çiziyordu. Sanırım bu, bir parça kâğıda güveler çizen ve hiçbir şey yazmayan Sonam'dan daha iyiydi. Belli ki bu yıl da ona ders notlarımın kopyalarını gönderecektim.

Bay Taylor bir öğretmen ciddiyetiyle, "Hadi başlayın," dediğinde ne demek istediğini anlayamadım. Bir şeyi kaçırmış olmalıydım. Kahretsin. Eğer Bradley Lanet Olası Graeme yanımda rastgele cümleleri çizmeyi bırakmazsa konsantre olamadığım için Cambridge'de burs, birincilik derecesi ve prestijli kurumsal bir hukuk firmasında harika bir iş alamayacaktım. Eminim bunu bilerek yapıyordu. Gelişigüzel çizilen şeylere dayanamadığımı bilirdi.

Ona ters ters bakmaya çalıştım ama onun da bana baktığını gördüm. "Ne?"

Gözlerini kıstı. "Bu paragrafı ikili gruplar hâlinde tartıştıktan sonra hepimiz gidebiliriz."

"Çiftler hâlinde mi? Ne, biz mi?"

"Evet, biz, Celine," dedi küçümseyerek. "Yanımda oturan başka birini görüyor musun?"

"Keşke görseydim," diye söylendim. Sonra bu sabah Minnie'nin söylediği şey aklıma geldi, "Üniversiteye nereye başvuruyorsun?" Birden ağzımdan çıkıvermişti.

Bradley ders kitabına dokundu. "Paragraf. Odaklan."

"Sadece soruma cevap ver," dedim. Annesi ve benim annem ne yazık ki çok iyi arkadaşlardı, bu yüzden Bradley'nin de hukuk

okumak istediğini, tamamen isteğim dışında öğrenmişim. Eğer zorlu eğitim hayatımdaki baskılarla uğraşırken onun yanında fazladan üç yıl daha geçirecek olursam, kendimi kaybedip onu köprüden aşağı itebilirdim.

Bana kötü bir bakış attı. “Başvuruların bitmesine daha çok var.” Yanılıyordu, rahatlamalıydım; çünkü çoğu üniversitenin başvurusu için fazla zaman kalmamıştı. Ancak Oxbridge² başvuruları hariç... “Neden Cambridge’e başvurmuyorsun?” Açıkçası başvurmasını *istemiyordum*. Ama zaten girecekti, neden şansını denemeyecek olsun ki?

Bradley gözlerini devirdi. Güneş batıyordu ve odadaki devasa pencereler yüzünden Bradley viski, odun ve solgun bir Instagram filtresinin insan bedeninde vücut bulmuş hâli gibiydi. Gerçekten iğrençti. “Neden başvurayım ki?” diye sordu. “Üç yılımı sınıftaki tek siyahi çocuk olarak geçirmek için mi?”

Kaşlarımı çattım. “Ben neyim burada?”

“Lafın gelişi söylüyorum. Tüm yıl boyunca altı kişiydik. Bu durum çok mu hoşuna gitti?”

“Beş kişi olsaydı daha memnun olurdu.” Azınlık olmanın en kötü yanı zaman zaman Bradley’yi toplum içinde desteklemek zorunda kalmaktı. Geçen yıl bir futbol turnuvası sırasında rakip okuldan birinin ona aşağılık bir şey söylemesi ve benim de adama bir şişe kola fırlatmak zorunda kalmam gibi, prensip meselesi. “Biz değiştirmezsek hiçbir şey değişmez.”

“Fikirleri değiştirmek benim işim değil,” dedi, haklıydı. Yakında başarılı bir bilim insanı olacak bir ablası vardı, Forrest Akademisi’ne kaydolan küçük kardeşi muhtemelen Dünya Kupası’nda İngiltere için oynayacak ya da buna benzer bir

2 Oxford ve Cambridge Üniversiteleri için kullanılan ortak bir kelimedir. -ed.n

saçmalık yapacaktı ve her iki ebeveyni de sorumluluk sahibi ve sadakat duygusuna sahip yararlı insanlardı. Brad ikinci ya da üçüncü sınıf bir üniversiteye gitmeyi ve ikinci ya da üçüncü sınıf bir kariyere sahip olmayı göze alabiliyordu çünkü mükemmel bir ailesi vardı ve üzerinde ebeveyn baskısı veya başında onu urandıracak boktan bir babası yoktu.

Ablam bir sonraki Georgia O'Keeffe olacağına inanıyordu ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? O zamana kadar, hak ettiğimiz değeri görmemizi sağlayacak tek kişi bendim. Annemin yıllarca döktüğü kan ve terin karşılığını verebilecek tek kişi bendim. Bangura kadınları asla gözyaşı dökmezdi.

Ama tek söylediğim, "Hımm," oldu ve sonra ders kitabıma odaklandım.

"Hımm?" diye tekrarladı. "Hımm mı?"

Sanki açıklayacakmışım gibi soruyordu. Onun yerine dalga geçmeye başladım. "Kazanamayacağını mı düşünüyorsun?"

Tavana bakıp alay etti. "Tabii ki kazanabili-"

"Ama emin değilsin, öyle değil mi?"

"Sen girebiliyorsan ben haydi haydi girebilirim," dedi sertçe. "Geçen yıl aynı notları almıştık."

"Neredeyse," diye yavaşça düzelttim. Dediğim gibi annelelerimiz iyi arkadaştı, bu yüzden Bradley'nin geçen yıl *tam olarak* hangi notları aldığını biliyordum.

Ve benimkiler daha iyiydi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyordu. Güzel. O parlak yeni arkadaşlarını ve futbol takımındaki yıldız pozisyonunu alabilirdi, ben 98.5'lik ortalama ile birinciliğe oynuyordum. Ortaokul denen cehennem çukurunda beni geride bırakmıştı ama iş gerçek hayata, geleceğe, *başarıya* gelince ona toz yutturuyordum.

“Celine,” dedi Sonam omzumu dürterek. Döndüğümde onu ve Peter’ı eşyalarını toplarken bulmak beni şaşırttı. “İşimiz bitti. Geliyor musun?”

Neredeyse kolum kalınlığında bir kitabı inceleyen Bay Taylor’a baktım, alnında sanki *DİKKATİ DAĞINIK* yazıyordu. “Evet.” Okumayı evde yapıp kendi kendime tartışacaktım.

Ama Bay Taylor uzun parmağıyla kaldığı sayfayı işaretledi ve beklenmedik bir şekilde söze girdi. “Bekleyin, Celine ve Bradley.” Bakışları bizi böcek gibi duvara yapıştırmıştı. “İkiniz de duyabildiğim kadarıyla metnin tek kelimesini bile tartışmayı başaramadığınıza göre–”

Of. Bu şaka olmalıydı. Bay Taylor bütün konuştuklarımızı duymuş muydu? Konuşmayı tekrar gözden geçirdim, en iyi ihtimalle tamamen çocukçaydı ve o an yerin dibine girmek istedim.

“Ders bittikten sonra kalıp benim için düşüncelerinizi yazabilirsiniz,” diye devam etti Bay Taylor.

Lanet olsun. Çenemi sıktım ve Bradley’nin neredeyse bir karsırga yaratacak kadar sert açılıp kapanan burun deliklerini gördüm. Durum Bay Taylor’ın umurunda değildi.

“Öğrenci kurulu önümüzdeki bir saat için bu sınıfı kullanacak,” dedi sakince. “Küçük kütüphaneye gidin, lütfen.”

“Ama efendim,” diye sızlandı Donno masanın karşısından. “Antrenmanımız var! Brad’e ihtiyacımız var. O bizim en iyi forvetimiz!”

Bay Taylor gözlüğünün üzerinden bakarken pek de etkilenmiş benzemiyordu. “O hâlde elini çabuk tutsa iyi olur.”

BRAD

Binanın içinde tek kelime etmeden yürüyorduk.

Tüm bunların Celine'in suçu olduğunu söylemek istiyordum ama dürüst olalım, son iki saatimi on yaşında bir çocuk gibi davranarak geçirmiştım ve şu anda davranışlarımla bedelini ödemek zorundaydım.

Yine de Celine'e hâlâ kızgındım.

Tanrım, o sürprizlerle doluydu. Belki ben biyomekanik okuyan ablam Emily ya da profesyonel futbol oynama yolundaki kardeşim Mason değildim ama ben de Celine kadar zekiydım. Ve belli ki bir o kadar da çocukça davranıyordum çünkü, "Umarım Cambridge için referans mektubunu Taylor'ın yazmasını planlamıyordun," demekten kendimi alamadım.

Ders kitabını Metallica tişörtüne sımsıkı bastırmıştı, yüz ifadesinde yarı can sıkıntısı, yarı kibir vardı. "Bay Darling bir Cambridge mezunu, bu yüzden benimkini o yazıyor."

Şaşırdık mı? Hayır.

"Senin referans mektubunu kim yazıyor?" diye masumca sordu. Sanki henüz o kadar ileri gitmediğimi, yaz boyunca başvuruma yardımcı olmaları için hiçbir öğretmene e-posta göndermediğimi *biliyormuş* gibi.

Ve evet, biliyordu. Yüzünde yayılmayı bekleyen zoraki sırıtışından anlayabiliyordum.

Tanrım. Eğer annem Neneh Bangura'ya Pazar çayında her şeyi anlatmayı bırakmazsa onunla bu konuda çok sert bir konuşma yapacaktım.

"Henüz karar vermedim," dedim düz bir ses tonuyla.

Gürültücü sekizinci sınıfların etrafından dolanırken Celine üstünlük taslayan bir tavırla, "Acele etmelisin," diye cevap verdi. "Yoksa öğretmenler çok yoğunlaşacak–"

Arka dişlerim birbirine vuruyordu. “Biliyorum.”

“Ve sanılanın aksine, hepsi de okulun *futbol yıldızlarının* çok önemli antrenmanlar arasında vakit bulup bir iyilik istemesini beklemiyor. Gerçek işleri ve yazmaları gereken bir sürü öğrenci var, bu yüzden–”

“Celine?”

Kısık gözlerini bana çevirdi.

“Kapa çeneni.”

Çenesi gerildi ve bakışları daha da keskinleşti. Kafamı başka tarafa çevirdim.

Bu yüzden henüz tavsiyeleri değerlendirememiştim. Önemli bir şey değildi. Leeds ya da Bristol’da iyi ama normal bir üniversiteye gitmek istiyordum çünkü kendini beğenmiş Celine benzerleriyle dolu bir sınıfta haksız fiil içtihatlarını ezberlemekten daha kötü bir şey düşünemiyordum. Başvurum konusunda endişeli değildim; notlarım mükemmeldi, neredeyse her şeyi ezberleyebiliyordum ve zamanın en az yüzde 50’sinde Celine’i bile susturacak kadar iyi tartışıyordum. Üniversite bir yana, beni hemen şimdi baroya çağırmalıydılar.

Yani belki *hayalimdeki iş* değildi ama... Mantıklıydı. Diğer seçenek neydi? Hayatımın geri kalanını bir kitap yazmaya çalışarak ve başarısız olarak geçirmek, otuz beşinci yaş günümde hâlâ işsiz olduğum için ailemin beni evden kovması ve Bay Darling’in her zaman bahsettiği gibi bir köprünün altında yalnız başıma soğuktan ölmek mi? Hayır, teşekkürler. Avukatlık yapmak en mantıklı seçenektir.

Celine merdiven boşluğunun kapısını açarken ben de refleks olarak kaşlarımı çattım. Bodrum katında bulunan küçük kütüphane sadece felsefe, tarih ve Latince ineklerinin umursadığı kitaplarla dolu, sıkışık, penceresiz bir odaydı. O hiç

tereddüt etmeden aşağı iniyordu ama benim bacaklarım titriyordu.

Merdivenler betondan yapılmış ve gülünç derecede yamuktu. Beynim bana kolayca düşüp kafamı yarabileceğimi ve şu anda ölebileceğimi söylüyordu. *Beynim, eğer daha önce bahsetmeyi unuttuysam, hıyarın tekidir.*

Evet, tamam, teşekkürler, dedim ve kendi talihsiz ölümümün zihnimdeki görüntüsünü bir kenara bırakıp nihayet aşağı indim.

Tırabzan metaldi ve canlı bir sarı renge boyanmıştı ancak üzerinde kullanımdan kaynaklı otuz altı küçük çentik oluşmuştu. Tutunarak aşağı inerken elimle onları hissettim. Celine aşağıda beni bekliyor ama tek kelime etmiyordu. Küçük kütüphanenin kapalı kapısına giden koridora ulaşana kadar floresan lambalar parlıyor ve mavi gri renkli halı ayağımın altından kayacak gibi duruyordu. “Sence içeride biri mi var?” diye sordu. “Ders ya da başka bir şey?”

“Orada neden ders olsun ki?”

“Peki, kapı neden kapalı?”

İtiraf etmek istemesem de bu iyi bir soruydu. Rosewood Akademisi’nin açık kapı politikası vardı, yani ya küçük kütüphanede ciddi bir şeyler oluyordu ya da bir grup on birinci sınıf orada kamp kurmuş ödev yapıyor, Kit-Kat yiyor ve İncil’in her yerine kırıntılar döküyordu. Bunu anlamamanın bir tek yolu vardı.

Bir adım öne çıktım ve kulağımı kapıya dayadım. Celine de aynı anda hareket edince irkildim ama korkmuş gibi ondan uzaklaşacak da değildim. Böylece ikimiz de kapıya doğru yönelmiş şekilde yüz yüze duruyorduk. Anında onun benden daha kısa olduğunu fark ettim.

Nasıl yani? Celine Bangura her zaman benden daha uzundu. Her zaman öyleydi. Ama şimdi neredeyse dört yıldır ilk kez ona yakındım ve anlaşılan birkaç sene önce uzamayı bırakmıştı.

Tuhaf.

“Çekil,” diye fısıldadı.

“Sen çekil.” Genelde bu kadar sinir bozucu değildim ama bu huy ondan bulaşmıştı. Tıpkı grip gibi.

Celine gözlerini devirdi. “Zarafetin ve olgunluğun beni şaşırtmaya devam ediyor.”

“Bana *ikiyüzlü* kelimesinin beş eş anlamlısını söyle ve evet, kendi ismini de sayabilirsin.”

Bu kızın bana hakaret etmeden önce yüzünü buruşturmasını izlemek, penaltı atmak için koşan bir forveti izlemek gibiydi. “Sana hiç söyleyen oldu mu–” diyerek zehrini saçmaya başladı.

Ama kapıdan gelen yüksek bir sesle konuşması yarıda kesildi. “Özür dilerim,” dedi birisi sertçe, “ama şu anda saçmalıyorsun.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu ikinci bir ses. Bu sesi tanıyordum, futbol takımının koçuydu. Çok tatlı biriydi ve kazansak da kaybetsek de maç günleri bize *Rocky Road* tatlısından yapıyordu. Aynı zamanda babamın *duygusal olarak boyun eğmez* diyeceği türden inatçı biriydi ve kasları o kadar büyüktü ki kafatasınızı yumurta gibi ezebilirdi ama bence bu onun cazibesinin bir parçasıydı.

“Tam olarak neyi anlamadın?” diye sordu ilk ses Derry Girls’teki oyuncular gibi gidip gelen aksanıyla. “Çocuklara ceza olarak sınav çektiremeyiz–”

“Tabii ki çektirebiliriz! Onlar güçlü kuvvetli bir sınıf! Bu motive edici! Hadi ama Gallagher.” *İşte bahsettiğim o inatçılık.*

“Bay Gallagher benim ekonomi öğretmenim,” diye fısıldadı Celine. “Yanındaki Bayan Morgan mı?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bayan Morgan mı? Koç demek istedin herhâlde.”

Celine gözlerini öyle bir devirmişti ki göz sinirleri kopma tehlikesi geçirmiş olmalıydı. “Kendi futbol koçunun *adını* bilmiyor musun?”

Her hatamda üzerime gelerek sanki günlük vitamin ve mineral ihtiyacını bu şekilde karşılıyordu. “Tabii ki adını biliyorum. Adı... Koç.” Koçun adı Stacy’ydi.

“Çok komiksin Bradley Graeme.”

“Ve sen kendi sesine o *kadar* âşıksın ki-”

“Bu tamamen senin *kişisel* düşüncen.” Beş yaşında bir çocuk gibi homurdandı.

“Bahse girerim kendi TikTok’larını ninni olarak dinleyerek uykuya dalıyorsundur!”

“Şşşş!” Celine tısladı.

Belki biraz yüksek sesle konuşmuş olabilirdim. Ups.

Bir sandalye sesi geldi ve biz daha harekete geçmeden yaslandığımız kapı açıldı. İkimiz de içeri yuvarlandık. Lanet olsun.

Düşmemek için kapının çerçevesine tutunmuştum ama Celine hâlâ iki eliyle tuttuğu ders kitabı nedeniyle tutunamamış ve düşmek üzereydi. Onu ani bir refleksle yakaladım, yani bunu istemsizce yapmıştım. Birden bir kolumu Celine’in beline doladım. Bana bakarken kahverengi gözleri o kadar irileşmişti ki çizgi filmlerdeki böceklerle benziyordu. O an elektrik çarpmışa döndüm. Kendime geldim ve onu bıraktım.

Bir saniye sonra onu bırakmanın *çok doğru bir karar* olmadığını fark ettim. Ama artık çok geçti, düşüyordu. Bir çığlık ata-

rak yere düşüşünü, kitabının yanı başında yere çarpışını dehşet içinde izledim.

Bir anlık ölüm sessizliği oldu.

Sonra gözlerindeki tehdit *dolu* bakışlarını bana çevirdi. “Seni yaşayan iblis!” diye bağırdı.

Konuşmak üzere ağzımı açtım. “Ben–”

“Beni düşürdün!”

Kahretsin. “Kasten yapmadım.” Sesim titriyordu ve durum sinir bozucuydu çünkü ciddiydim, kasten yapmamıştım.

Celine ayağa kalkarken, “Ya, tabii,” diye mırıldandı ve acı içinde tısladı.

Kapıyı açtığından beri şaşkınlık içinde dikilen koç hemen harekete geçti. “Durun bakalım, genç bayan,” diye diz çöktü ve Celine’in bileğini eline aldı. “Ah canım.” Başını salladıkça sarı atkuyruğu sallanıyordu.

Midem bulanıyordu. “Ne? Ne oldu?”

Koç, Celine’in bileğine hafifçe bastırdı. “Acıyor mu?”

Cevabı boğuk bir ciyaklamaydı.

“Peki ya böyle?”

Başını salladı.

Ufak tefek, yüzü kıpkırmızı ve gergin Bay Gallagher, koçun omzunun üzerinden bakıyordu. “Hımm. Sanırım revire gitmek gerekebilir.”

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla. Revire sadece sinir krizi geçiriyorsan ya da hastaysan ve aileni aramalarını istiyorsan giderdin. “Sorun nedir? Ben götürür–”

“Hayır,” dedi Celine, o kadar hızlı ve net söylemişti ki bir an için neredeyse üzülecektim ama sonra ondan hoşlanmadığımı, onun da benden hoşlanmadığını ve düşman olduğumuzu hatırladım.

Koç, Celine'in ayağa kalkmasına yardım ederken bana sert bir bakış attı. "Ben götürürüm. Brad, takıma antrenmana geç kalacağımı söyle."

"Peki, koç." Durun bir dakika. "Aslında Bay Taylor, ben ve Celine'in burada kalıp çalışması gerektiğini söylemişti."

"Celine bu öğleden sonra hiçbir iş yapmayacak, o yüzden koşup bunu da Bay Taylor'a bildirebilirsin." Koç, Celine'in koluna girdi ve merdivenlere yöneldiler. Bay Gallagher da onları takip ediyordu.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Az önce Celine'in kolunu falan mı kırmıştım? Bu olasılık mideme kaya gibi oturmuştu. Midemdeki safra boğazıma doğru yükseldi. Onu neden düşürmüştüm ki? Ellerime baktım ve fısıldadım. "Ne oluyor lan?"

Cevap yoktu.

İç çektim, sonra yere düşürdüğü ders kitabını almak için eğildim. Sayfaların arasında bir şey vardı. Hafifçe açtığımda kahverengi tenli, uzun saçlı, belli belirsiz tanıdık bir kadın bana bakıyordu.

Parlak broşürde *Breakspeare Gelişim Programı* yazıyordu.

Breakspeare. Katharine Breakspeare. Bu kadını hatırlamıştım. Celine'le iyi anlaştığımız zamanlarda, ki şu anda kesinlikle öyle bir zaman değildi, Celine'in yatak odasında tuttuğu ilham veren panoda fotoğrafını görmüştüm.

Kitabı kapattım.

PAZARTESİ, 16.34
BANGURA KIZLARI

Annem 💖: Beni haberdar edin lütfen.

Giselle ♦: doktor bizi röntgene gönderdi, şimdi bekleme odasındayız.

Celine: Üzgünüm, anne.

Annem 💖: Şu hâlde bile hâlâ lanet olası telefonla mı uğraşıyorsun??? Eminim bileğini de bu yüzden kırmışsındır.

Celine: Hiç alakası yok!

Annem ♥: külahıma anlat küçük kızım

Giselle ♦: skdhfjsjkfhs ANNE!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BRAD

Celine'in teknoloji bağımlısı olması iyi bir şeydi ve benim de insanları utandırmadan takip etmek için açtığım *fake* hesabımın olması avantaj sağlıyordu. Evimin önüne geldiğimde, Celine'in Instagram hikâyesi bana kız kardeşi Giselle ile Queen's Hastanesi'ne gittiğini söylüyordu, demek ki eve gitmemiştii ve sapasağlam değildi ama durum tamamen korkunç da değildi.

Beynim, Celine'in kolundaki sakatlık nedeniyle hayatını değiştirecek çeşitli komplikasyonlar yaşadığı ve tüm ihalenin bana kaldığı görüntüleri önceden göndermek için ideal bir an olduğuna karar verdi. Aslında bu bir slayt gösterisiydi. Eğer OKB'min bir geri bildirim formu olsaydı, *Bir dahaki sefere neşeli bir film müziği ile daha güzel olur, yazardım.* Arabamdan inip içeri girdim.

“Brad?”

Ön kapıyı kilitledim ve babamın mutfaktan çıktığını gördüm, köşeli yüzünde bir gülümseme vardı ve elinde bir karış-

tırma kabı tutuyordu. Sözde aile hukuku avukatıydı (Celine'in babasıyla bu şekilde tanışmışlardı ve biz de Banguras ailesini bu şekilde tanımış olduk) ama gerçekte tek yaptığı kek pişirmek ve kardeşim Mason'ı futbol antrenmanına götürüp getirmekti.

"Selam baba," dedim ayakkabılarımı çıkarıp düzgünce rafa yerleştirirken. Kapıyı kilitlemiş miydim? İkimiz de evde olduğumuz için çok önemli değildi ama yine de kontrol etmek için geri döndüm. Her şey yolundaydı.

"Bugün antrenmanın var sanıyordum."

Katılmamıştım çünkü duygusal bir çalkantı içindeydim. "Şey... Gelecek hafta başlıyor. Bugün ilk gün, biliyorsun."

"Anladım. Okul nasıldı?"

"İyiymi," diye yalan söyledim. Celine'i düşünmemek için ne kadar çabalasam da feci şekilde başarısız oluyordum. Anahtarlarımı kapıdan çıkarmış mıydım? Yoksa annem eve geldiğinde kapıyı açamazdı. Arkamı döndüm ve konsolun üzerindeki oniks taşından yapılma tabağın içinde Adrax Agatone figürlü anahtarlığımı gördüm. Ah. Pekala. Güzel. Birkaç kez başımı sıvazladıktan sonra kafamı kaldırdığımda babamın, benim için endişelendiği anlamına gelecek şekilde kısa sakalını ovuşturduğunu fark ettim.

"Celine'e olanları duydun mu?" diye sevecen bir tavırla sordu.

Mucizevi şekilde bir erkekten bir tahta parçasına dönüşüyordum. Eğer babam bir kızı, özellikle de Neneh Bangura'nın kızını düşürdüğümü öğrenirse biterdim. "Hımm," diye homurdandım.

"Annen mesaj attı. Görünüşe göre okulda bir kaza geçirmiş. Bileğini incitmiş, sanırım röntgen çekecekler."

Celine annesine söylemişti, annesi de benim anneme. Bunların hepsi son derece normaldi, tabii kimsenin adımı anmadığı ya da suçlayıcı bir şekilde bana bakmadığı ya da derin bir hayal

kırıklığıyla başlarını sallamadığı kısım hariç. Dikkatli adımlarla ilerleyerek tekrar homurdandım. Babam başını arkaya eğerek gülüyordu. O da benim gibi uzun boyluydu. Neredeyse kafasını mutfak kapısının çerçevesine vuracaktı. “Ah, Brad. İkkinizin ‘düşman’ olduğunu biliyorum.” Karıştırma kabını tutmayan boştaki eliyle çirkin bir tırnak işareti yaptı. “Ama zavallı kız için endişeleniyorsan sorun değil.”

Artık kesindi, Celine *nedense* beni kötü durumun içine düşürmek için bu geçerli fırsatı kullanmamıştı. Bu da bir tek anlama geliyordu: Acıdan dolayı zihni tamamen karışmış durumdaydı. Kolundaki her kemiği kırmıştım besbelli. Tüm vücudunu un ufak etmiştim. Belki de komaya girmişti.

Masum bir ifade takınarak, “Düşmanım olsun olmasın, hiç kimsenin son senemizin ilk haftasında hastaneye düşmesini istemem,” dedim. Bu yüzde yüz doğruydı. Suçluluk duygusuyla dolup taşmıştım ki evin yolunu bulabilmem bile mucizeydi.

“Biliyorum, umarım bir an önce iyileşir.” Babam kahverengi yanaklarını şişirip başını iki yana salladı. “Ah. O çok iyi bir kız. Cambridge’e iki eli kırık girebilir—”

“İKİ ELİ DE Mİ KIRIK?”

Babam bana bakıyordu.

Anlamam bir saniye sürmüştü, çünkü tabii ki öyle değildi. “Ah! Doğru. Sen... Lafın gelişi... Demek istedin,” diye gevelemeye başladım. “Belli ki. Ha ha!” Biri bana okulda (ikinci) en yüksek notları almamı sağlayan beynimin günlük konuşmalar sırasında neden bu kadar yavaş çalıştığını söyleyebilir miydi? Bu bir tür sistem hatası mı, yoksa..?

Babam sonunda, “İyi misin, oğlum?” diye sordu.

“İyiyim! İyiyim. Sadece. Yoğun bir gündü, bilirsin. Gitsem iyi olacak. Bir sürü... Ödevim var. Üniversite işleri, ee... Bilir-

sin işte.” Koridorun sonundaki kıvrımlı merdivene doğru başımı salladım.

“Ahhh! İşte benim oğlum.” Babam sıırttı ve ben geçerken elini uzatıp kafamın arkasına koydu. Saçlarını kabartıp beni en sevdiği köpek yavrusu oyuncağı gibi severken sabırla bekledim. *Hiç sormayın, bu onu mutlu ediyor, tamam mı?* Beni çekti ve sol kaşımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Biliyor musun, Bayan Mulaney bu sabah seni sordu.”

Bayan Mulaney sokağın aşağısında yaşayan ve bazen köpeğini gezdirdiğim yaşlı bir kadındı. Muhtemelen babama âşık olduğu için kendini sık sık ön bahçemizde buluyordu. “Ah,” dedim kaçmak için beklediğim merdivene özlemle bakarak. Çok yakındı ama bir o kadar da uzak görünüyordu. “O nasıl?”

“İyi olduğunu söyledi. Seni sordu, ben de ona gelecek yıl hukuk okuyacağını söyledim. Ne dedi biliyor musun?”

Muhtemelen *ne büyük zaman kaybı, bu ocuk Hugo Ödülü kazanmak için doğmuş* dememişti.

“Sen ve Maria bu çocuklar üzerinde nasıl bir büyü uyguladıysanız, bunu şişeleyerek satıp bir servet elde etmelisiniz,” dedi.” Konuşurken babamın gözleri ışıldıyordu. “Ona her şeyin sizin eseriniz olduğunu söyledim. Sıkı alışma ve kararlılık! Hepiniz başarılı olmak için yaratılmışsınız.” Bundan sonra ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum, onun izinden gidip hukuk okumaya belli belirsiz bir ilgi gösterdiğimden beri en sevdiği cümle bu olmuştu. “Armut dibine düşermiş, değil mi?”

Veeee işte bu.

Gülümsemeyi başardım. “Bu doğru.” Kelimeler ağızımda bayat bir bisküvi gibi ufanıyordu.

Babam bana sarıldı ve ardından mutlulukla mırıldanarak beni bıraktı. “Hadi git sen, ben seni tutmayayım.” Kaptaki ka-

kao rengi hamuru karıştırarak mutfağa geri döndü. Hemen merdivenlere koştum.

Küçükken, OKB'mi yönetmek için doğru tedaviyi bulmadan önce bir sürü terapi ve ilaç kullanmıştım. Annemin benim yüzümden ağladığını ve babamın saçlarına durup dururken ak düşmediğini biliyordum. Ama artık çok daha iyiydim ve onlar benimle gurur duyuyorlardı bu yüzden ben de bu gurura alışmıştım.

Tıpkı kendisi gibi olacağımı her hatırladığında babamın gözleri parlıyordu.

Yazdıklarımla onları gururlandırabileceğimi düşünseydim bunu yapardım ama ne yazık ki *yazdığım her şey kesinlikle berbattı*. Ve işte durum böyle.

Merdivenlerden çıkıp Mason'ın odasının önünden geçtiğim sırada açık kapısından osuruk ve terli çorap kokusu hafifçe koridora yayılıyordu. Emily'nin odası kapalı ve çoğunlukla boştu çünkü ABD'de okuyordu. Onun odasının yanında aile banyosu vardı, ardından annemle babamın odası geliyordu. Benim yatak odam en sondaydı. Ana oda buydu. Odamın içerisinde özel bir banyo vardı. Şımarık bir velet olduğum için değil (tamam, belki öyleyim) ama klinik açıdan iğrenç erkek kardeşimle aynı banyoyu paylaştığım bir dönemden geçtiğim için akıl sağlığımı tam anlamıyla tuvalete tıkip sifonu çekmiştim.

Sifon çekmek demişken, Mason sık sık sifonu çekmeyi unutturdu.

Kapımı arkamdan kapattım, çantamı astım ve seçeneklerimi değerlendirmeye başladım. Batan güneş soluk halımın ve mavi çarşaflarımın üzerine vuruyordu. Bu ışıktaki hiçbir şey yapmayabilirdim ama biraz gergin hissediyordum. Üniversite başvurularına başlayabilirdim ama bunu kesinlikle yapmaya-

caktım. Berbat kitabımın son berbat taslağı üzerinde çalışabiliyordum...

Sonra bir baktım ki penceremin yanındaki beyaz masada oturmuş, dizüstü bilgisayarımı açmıştım. Duvar kağıdındaki John Boyega, bana kasıtlı olarak gözlerini kısarak bakıyordu. *Taslak MVI 3. Kısım* adlı dosya masaüstündeydi. Kitabımın bu bölümünde kahramanımız uzay kovboyu Abasi Lee'nin, tedarik zincirindeki daha büyük bir balık hakkında bilgi alma umuduyla yerel bir ilaç (küçük çöl gezegenindeki toplumu yok eden bir zihin kontrol ilacı) satıcısı olan VetRo ile yüzleştiği sahneye kadar geldim. Burada tıkanmıştım çünkü sanırım burada savaşmaları gerekiyordu. Ama dövüş sahnelerinde pek de iyi değildim. Ayrıca, VetRo ismi mantıklı mı yoksa gerçekten kötü bir seçim miydi (Velvet Ro'nun kısaltması, tamam, evet, kötü olduğuna karar verdim) ve bence Abasi yakında dünya dışına çıkmalıydı yoksa hikâyeye sıkıcı olacaktı ama nasıl? O sadece mütevazı bir uzay kovboyuydu ve gezegeni Cosmotropolis Collective'den çok uzaktaydı, nasıl otostop çekecekti?

Hayır, bütün bunlar gerçekten saçmaydı. Onu MEZARLIK klasörüne taşıdım ve parlak, temiz yeni bir belge açtım.

Taslak MVII 1. Kısım. Sonra yorgun argın sandalyeme oturup Instagram'a bakmaya başladım.

Celine'in hikâyesinde bir gelişme yoktu.

Henüz yoktu.

CELINE

Giselle kafasını odamın kapısından uzattı. Artık video çektiğimi anlayabiliyordu, o yüzden sabırla bekledi.

Bugün, alçıların tıp camiasının bir oyunu olma ihtimalini inceliyordum çünkü doktorlar, insanların doğru miktarda irade gücüyle kendi kendilerini iyileştirebildiklerini fark etmemizi istemiyorlardı. Şimdiye kadar tartıştığım en ilginç teori değildi ancak bugün acilde çok uzun zaman geçirmiştim ve yorgunluğumdan dolayı bu yavan konu üzerinde durmaya karar verdim.

“Sonuç olarak,” dedim, tüm videolarımı böyle bitiriyordum. “Evet, çoğu sağlıklı insan basit kırıkları kendi başlarına iyileştirebilir eninde sonunda. Ama iradenin iyileşmeyle bir ilgisi olsaydı, kemiklerim kırılmaya asla cesaret edemezdi.” Videoyu bitirdim, kamerayı çevirdim, bileğimdeki alçıya odaklayarak tekrar çekmeye başladım. “Üzgünüm, tıbbi doğrucular, bu sefer beni kaybettiniz. Alçı en az altı hafta kalacak.” Kes, döndür, çek. “Güvende kalın, tuhaf kalın.”

Telefonuma bağlı küçük halka ışığı kapatıp bir kenara koydum ve tek elle hızlıca birkaç düzenleme yaptım. “Evet?”

“Evet mi?” Giselle odaya süzülerek girdi, bir sosyete kızı gibi değil de tıpkı doğaüstü bir yaratık gibi her yere süzülürdü ve yatağın üzerine yığıldı. “Ablanla böyle mi konuşuyorsun?”

“Görünüşe göre,” dedim.

“Zamane gençleri. Hiç terbiye kalmamış.” Ama koyu kahve rengi yanağında gülümsememeye çalıştığını gösteren bir gamze vardı. Giselle benden uzundu, epey uzundu ve benim aksime çok zayıftı. Yanağını yumuşak, orman yeşili yorganıma sürterken tıraşlı kafası tüysüz bir kediye benziyordu.

Hashtag hazırlamayı bırakıp onunla gerçek bir konuşma yapmam ya da en azından McDonald’s’taki vardiyasını bırakıp beni hastaneye götürdüğü için *teşekkür etmem* gerektiğini biliyordum. Ama sol bileğim kırıldığı için kötü bir ruh hâli içindeydim (Kolum alçıda! Altı ila sekiz hafta boyunca! Olumlu düşünmenin

hiç faydası yok!) ve *bu* benim Başarıya Giden Adımlar panomda yer alan bir madde değildi. Hatta tam tersiydi. Yatağımın kenarına astığım Başarıya Giden Adımlar panomda Katharine Breakspeare, reklamcılık CEO'su Karen Blackett ve yönetim danışmanı Dame Vivian Hunt'ın (İngiltere'nin en etkili üç siyahi iş kadınının) resimlerinin yanı sıra bir yaşam planı yer alıyordu.

On yedi yaşımdan yirmi bir yaşıma kadar:

1. Kusursuz okul sicilini korumak.
2. TikTok'ta video çekmeye devam etmek (benzersiz ve farklı içerikler öne çıkacak, ayrıca takipçilerimden biri iyi bir komplo teorisinden anlayan bir dâhi olabilir).
3. MUAZZAM Cambridge başvurusunu tamamlamak ve şartlı teklif almak.
4. SINAVLARDA BAŞARILI OLMAK VE YÜKSEK NOTLAR ALMAK.
5. Tüm Cambridge hukuk bölümü çalışanlarını parlak zekâmla ve yaşama sevincimle büyülemek ayrıca parlak zeka ve yaşama sevinci hakkında YouTube eğitimleri bulmak.
6. Sharma & Moncrieff'te işe girmek.

Sharma & Moncrieff, Doğu Midland'deki en iyi ikinci kurumsal hukuk firmasıydı. Birinci sırada babamınki vardı, ancak ben bu alanda bir dev olarak Luke Skywalker gibi yükseldiğimde Louboutin'immin çivili topuğuyla onun kucuna tekme basınca durum değişecekti. Destansı olacaktı. Babamın şirketindeki yönetim kurulunun odaları çökecekti. İmparatorluklar yıkılacaktı! O-

Pardon, konuya dönelim. Açıkçası, kırık bir bilek kesinlikle planlarım arasında yoktu.

Bunun için Bradley'yi dava etmeliydim çünkü bunu kesinlikle bilerek yapmıştı. Yani, evet, koca bir bebek olabilirdim ama onun da bir tür süper sporcu olması gerekiyordu çünkü kasları greyfurt büyüklüğündeydi. Beni tutmuştu. Evet, tutmuştu. Ve sonra bırakmıştı. Ayrıca o tişörtümden tuttuğu için normalden daha sert bir iniş yapmıştım çünkü cüretkârlığı karşısında düşüneyecek kadar sersemlemiştim.

Kısacası, ondan kan isteme hakkım vardı.

Ya da ilk çocuğunu. Ya da ne istersem, gerçekten, varlığı dışında.

Giselle sonsuzluğa uzanan kolunu açtı ve parmağını kaşlarımın arasına bastırdı. "Kaşlarını çatmayı bırak, bebeğim. Yoksa yaşlanınca öyle kalacak."

"Güzel. Kişiliğime uygun olur."

Sırtüstü yatıyor ve tavana bakarak gülüyordu. Ablam yirmi dört yaşındaydı (benden yedi yaş büyüktü) ve çocukken onun yerinde olmak isterdim. Belki de bu yüzden bu hâlde olmama rağmen o güldüğü için ben de gülmüştüm.

Biri kapımı çaldığında hâlâ kıkırdıyorduk. Bir an annemin izinsiz içeri dalmasını, yatağa uzanmasını ve TikTok'ta gezinmek için telefonumu elimden almasını bekledim. Bu gerçekleşmeyince şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve Giselle sırtarak karşılık verdi. "Ah, evet. Söylemeyi unuttum, Bradley burada."

"Ne?" Buz gibi ve tiksiniç bir ifadeyle söylemem gerekiyordu ama yanlışlıkla bir kuş gibi ciyakladım.

Giselle kıs kıs güldü ve tekrar alnıma vurdu. "Derin nefes al, Cel." Sonra ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Kapı açılana ve evet, kapıda duran Bradley'yi görene kadar ablama inanmamıştım.

Onu yıllardır kapımın önünde dikilmiş hâlde görmemiştim. Farklıydı ama aynı görünüyordu. Daha uzundu ve büyümüştü elbette ama eskiden olduğu gibi iri gözlü ve gergindi. Odamın

lambası sarıydı ve oda loştu, bu yüzden Bradley çoğunlukla gölgede kalıyordu. Koyu renk gözlerinin ışıltısı dışında yüzüne ışık vurmuyordu, omzundaki çantanın askısını kavrayıp bırakan elleri de. Belki de bu Bradley değildi, belki de geçmişten sürünecek gelen tuhaf biriydi.

Ama bilirsiniz. O, Bradley'ydi işte.

Bir an şok olmuş gibi birbirimize baktık, gerçi buraya kendi isteğiyle geldiği için neye hayret ettiğini pek anlamamıştım ama Giselle giderken kafasına bir fiske vurup, “Brad,” dediğinde Bradley canlanan bir oyuncak gibi sarsıldı.

“Öhöm.” Hafifçe öksürdü. “Selam, Giselle. Güle güle, Giselle.” Ablam merdivenlerden gürültüyle inmeye başlamıştı bile, muhtemelen annemle dedikodu yapmak için can atıyordu çünkü ikisi de meraklı birer baykuştı.

Bradley garip bir ifadeyle kapı aralığında dikiliyordu.

Üzerinde küçük kırmızı ıstakozların olduğu pembe pijamalarımınla yatakta oturduğumu geç de olsa hatırlamıştım. Telefonumu bırakıp yorganı bacaklarımın üzerine çektim ve sol bileğimi destekleyen yastığı ayarladım. Bradley'nin gözleri hareketimi takip etti ve yüzünü buruşturdu.

Çekiniyordu! Sanki çekinecek bir şeyi varmış gibi! Sonra başka tarafa baktı. Bakışları odamın koyu yeşil duvarlarında, komodinin üzerindeki mum koleksiyonumda, en iyi videolarımı çektiğim köşedeki ışıklarda dolaştı. İşkillenmişim. “Neye bakıyorsun sen?”

Söze başladı. “Ee... Hiçbir şeye. Sadece. Burası farklı görünüyor.”

Şey, evet. En son yatak odama girdiğinde duvarlar açık mor-du ve yatağımın kalp şeklinde bir başlığı vardı. Ama odama en son girdiğinde on dört yaşındaydım ve aptalın tekiydim.

Belki o zamanlar özür dilemeyen bir ucube yerine daha havallı olsaydım, parlak yeni arkadaşları için beni terk etmezdi.

Ama yine de hâlâ tuhaf biriydim (sadece bilirsiniz, çok muhteşem ve şık biriyim), bu yüzden bu mesele tartışmalıydı. Sadece sıkıcı insanlar başkalarının ne düşündüğünü umursar ve Bradley Graeme dünyadaki en sıkıcı insandı.

Ama ben değildim.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu, kelimeler sanki boğazı boş bir diş macunu tüpüymüş gibi sıkılarak çıkıyordu ağzından.

İçeri girmek mi istiyor? Bu durum epey şüphe uyandırıyordu. Çok şüpheliydi. “Ne için?”

Gözlerini devirdi, bu daha tanıdık bir ifadeydi ve beni biraz olsun rahatlatmıştı. “Konuşmak için, Celine, başka ne için olabilir?”

“Peki.” Biri karnıma iğne batırıyormuş gibi hissediyordum. Sesim gergin çıkmıştı.

Sanki krem rengi halıda bubi tuzağı varmış gibi hafifçe haliya bastı. “Ben... Şey... Sana bir şeyler getirdim.” Çantasının fermuarını açtı ve yatağıma oturmaya yeltendi.

Yarışma programlarında butona basıldığında çıkan ses gibi bir ses çıkardım. “Hayır.”

Öfkeyle doğruldu. “Peki, nerede durayım? Yalnızca oturdum, Celine.”

“Oturabileceğini kim söyledi, Bradley?”

Yanakları kızarıklığı gizleyecek kadar kahverengiydi ama boğazı benek benek kırmızıya dönmüştü. “Tanrım,” diye mırıldandı ve yatağımın yanında diz çöktü. *Diz çöktü! Tarihi ve saati not etmeliyim.* Sonra küçük plastik bir kutu çıkardı ve kapağını açtı. “Bunları sana babam yaptı.”

Kalbim eriyordu. “Ah... Şey... Harika.” Kutunun içinde özenle yerleştirilmiş, gümüş parıltılarla süslenmiş dört çikolatalı kek (favori kekim) vardı. Trevor Graeme yaptığı için çok lezzetli oldukları şüphesizdi ama aynı nedenden dolayı bir tanesini bile ağzıma atmak istemiyordum.

Trev'i sevmediğimden değildi. Aslında tam tersi, o temelde bu dünyaya baba olmak için gelmişti ve mükemmel bir babanın tasviriydi. Sanki sahip olmadığım şeyler için benimle alay ediyordu. O ve Bradley kankaydı! Ve balığa gidiyorlardı! Ayrıca Trev karısını seviyor ve ona hayranlık duyuyordu! Brad ve ben arkadaşken ilişkimizin en zor kısmı her beş saniyede bir kıskançlıktan ölmemektir. Bunun çocukça, saçma ve acınası olduğunu biliyordum ancak bileğim ağrıdığı için kendimi hassas hissediyordum. Karanlık duygularımı dikkatlice bir kenara bırakıp, “Babana teşekkür ettiğimi söyle.” dedim. Artık olgunlaştığıma göre muhtemelen bir keki (ya da iki tanesini ki bunu hak etmiştim) tek hamlede yiyebilirdim ama tek elle yemek bir tür mace-raydı ve Bradley'nin önünde ortalığı kirletmek istemiyordum. Kutuyu bir kenara koydum.

Başını salladı. “Bunu da getirdim.” Çantasından felsefe kitabımı çıkardı. “Senin, şey, broşürün de orada.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

“Kolun nasıl?” diye sordu.

“Berbat.”

Üzgün görünecek kadar küstahtı. “Doğruyu söyle Celine, hadi ama.”

“Pekâlâ, kırık. Mutlu musun?”

“Tabii ki mutlu değilim!” dedi hararetle, yüzü buruşmuştu. Uzun zamandır bana sadece kibir ya da öfkeyle bakıyordu ama şimdi her beş dakikada bir değişen normal insan ifadeleri yapıyor ve bu—

Kafam karışmıştı. İç organlarımdan böyle zıplamasının nedeni ağrı kesicilerin etkisi olmalıydı.

“Bunu bilerek yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu. “Biliyorsun. Değil mi? Celine. Biliyor musun?”

Sinirliyken durmadan konuştuğunu neredeyse unutmuştum. “Kapa çeneni. Başımı ağrıtıyorsun.”

Çenesi gerildi. “Evet. Kasıtlı yaptığımı düşünüyorsun.”

Tanrım, ne bu, zihin okuyucu mu? “Bilmiyorum, Bradley. Beni sıkı sıkıya tutmuşken bir anda geri çekildin, tamamen *kazara*, öyle mi?” Ona inanmayışım kelimelerimden mum gibi damlıyordu ama aynı zamanda neye inandığımdan da tam emin değildim. Gözleri şu anda tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibiydi ve iyi bir oyuncu olmadığını biliyordum.

Yine de tartışmak yerine, “Neden annene söylemedin?” diye sordu.

“Neden seninkine söylemedin?” diyerek topu ona attım.

Yüzünü buruşturdu. “Birbirlerine düşsünler istemeyiz, değil mi?”

“Birbirlerine düşmezlerdi. İkisi de benim tarafımda olurdu ve sen yüzyıl boyunca cezalı olurdun.”

Nedense sırtıtmıştı. Gülümsemesi o kadar parlaktı ki sanki güneşe bakıyormuşum gibi gözlerim kamaştı. “Neden söylemedin o zaman?” Kekeleyerek bir cevap veremedim, “Bak Celine, özür dilerim,” diye ekledi ki beni neredeyse öldürecekti.

Az kalsın boğuluyordum. “Pardon?”

“Boktan bir şey, biliyorum boktan bir şey, arkadaş falan olmadığımızın farkındayım ama öyle demek istemedim. Seni incitmek istemedim. Tabii ki seni incitmek istemedim.”

Söylediklerini özümsemeye çalışıyordum, ağzım açık kalmıştı. Yoldan geçen bir kuş ağzıma yuva yapabilirdi.

Bradley hâlâ o kadar rahatsız edici bir ciddiyetle konuşuyordu ki sanki on iki yaşındaki hâli bedenini ele geçirmiş gibiydi. “Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. Sana borçluyum. Tanrım, bileğini kırdım.” Dirseklerini yatağıma dayayıp yaprak desenli yorgana bakıyor, koyu renk kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu. Yaramaz bir kedi gibi üzerine su püskürtmeliydim ama sinir krizleri geçirmekle meşguldüm.

“İçine cin mi kaçtı? Kaçtı, değil mi?”

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. “Ne?”

“Bir terslik var. Sana hiç güvenmiyorum. Çabuk, alerjilerini listele.” Bu hileli bir soruydu çünkü hiçbir şeye alerjisi yoktu. Gözlerimi kısarak ona baktım, ekto plazma³ kanıtı aradım.

Tek görebildiğim çenesindeki hafif kirli sakal (Kirli sakal mı? Kaç yaşında, kırk beş mi?) ve gözlerini devirirkenki o tanıdık kızgın ifadesiydi. “Yeter artık, Celine.”

Tanrıya şükür. Geri çekildim. “Bir an için *Monarch Zihin Kontrolü*’nün kurbanı olduğunu sandım.”

“Tanrım, beni sinir ediyorsun,” diye mırıldandı.

“İşte asıl Bradley bu.”

“Bu arada broşürünü okudum.”

“Tabii ki okudun.” O da annelerimiz kadar meraklıydı. Açıkçası ikimizin ailesinde de kendi işine bakmasını bilen tek kişi bendim.

“Perşembe günkü toplantıya nasıl gideceksin?”

“Gideceğimi nereden biliyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı, Başarıya Giden Adımlar panomdaki Katharine Breakspeare’in resmine baktı ve sessizleşti.

“Otobüse bineceğim,” dedim.

3 Trans hâline geçmiş medyumlar tarafından görüldüğü ileri sürülen şekilsiz hayaletimsi maddelere verilen ad. -ed.n.

“Kolun alçıdayken mi?”

Kına yakmaya falan mı gelmişti? “Evet, kolum alçıdayken Bradley. Öylece çıkaramam.” Annem perşembe günleri geç saatlere kadar çalışıyordu ve Giselle de bugün işten izin aldığı için akşam vardiyasına kalmak zorundaydı; arabası ve ehliyeti olan Bradley’nin aksine benim otobüsten başka seçeneğim yoktu.

Bradley ayağa kalktı ve iç çekti. “İnsanlar sana çarpabilir. Seni ben götürürüm.”

Veeee yine boğulmanın eşiğine gelmiştim. Bu normal değildi. “Ne yapacaksın?” diye bağırdım.

“Ben. Seni. Götüreceğim. Dikkatini ver, Celine.” Çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Burada takılmaktan daha önemli işlerim var, biliyorsun.” Bocaladı, sonra omzunun üzerinden bana baktı. “Okuldan sonra seninle Beech Hut’ın önünde buluşuruz, tamam mı?”

Ağzımı açıp *Hayır, tamam değil. Ne yapıyorsun, seni sinsi, sü-müklü yılan?* diyebilirdim. Ama olay şuydu ki...

Yani otobüsten nefret ediyordum. Katharine’i gördüğümde terli ve yorgun olmak istemiyordum. Ve bana borçluydu ve şok edici bir şekilde bunu bilecek kadar kibardı ki bu bana olan borcu için çok küçük bir şeydi, yani...

“Peki,” dedim.

Böylece neredeyse dört yıl sonra ilk kez Bradley Graeme ile aynı mekânı gönüllü olarak paylaşmayı kabul etmiştim. On dakika sonra annem odama girip yatağımın kenarına oturduğunda bu olaylar dizisi karşısında hâlâ sersemlemiş ve kafam karışık bir hâldeydim.

“Odam yakın zamanda kamuya açık bir yer olarak mı ilan edildi?” Bunu yüksek sesle sormuştum.

“Söylediklerine dikkat et,” dedi annem çoğu arkadaşımı dehşete düşürecek bir ses tonuyla ama annemin kızgınlık skalasında bu, 10 üzerinden anca 3 puana denk gelirdi. Yorgun görünüyordu. Yüzüne odaklandığımda gördüklerimden hiç hoşlanmadım.

“İşte zor bir gün müydü?”

“Her zaman öyle değil mi? O çocuklar beni öldürmeye çalışıyor. Görünüşe göre kızım da öyle.” Alçıma öfkeli bir bakış attı. “Ne yani, şimdi de okulda parkur koşusu falan mı yapıyorsun? Tansiyonum var benim, Celine.”

“Kimse parkur koşusu falan yapmıyor anne.” Ve annemin yalnızca yüksek tansiyona sahip olması, babamın ona yaşattıklarını düşününce bir mucizeydi.

Birbirimize çok benziyorduk, yani ikimiz de kolay kolay gülümsemezdik çünkü buna ne vaktimiz ne de sabrımız vardı. Annemle babam boşandığında, babamı anlaşıma ve nafaka ödemeleri konusunda rahat bıraktığını bilse insanlar çok şaşırırdı. O zamanlar ne yaptığını gerçekten anlamamıştım. Bradley’nin annesiyle yaptığı ve merdivenlerde gizlenirken kulak misafiri olduğum tartışmalar kafamı karıştırmıştı.

“Artık ikizleri var, Maria. Bebek bakmak masraflı iş.”

“Bu onun sorunu! Bütün çocukları onun sorumluluğunda, bırak da bedelini ödesin.”

“O kadar çok şeye ihtiyacımız yok—”

“Gurur yapma, Neneh.”

Ama Bangura kadınları böyleydi, gururluydu. Bu yüzden, gurur yaparak sözde babamdan en azını talep etti ve tam zamanlı okurken iliklerine kadar gururla çalıştı. İhtiyaçlarımızı gururla gazete ve dergilerden topladığı kuponlarla satın aldı ve stajyer öğretmenlikten okulun müdür yardımcılığına kadar gururla yükseldi. Artık para sorununuz yoktu.

Ama çok geçti. Dinlenmekle şifa bulamayacak şekilde yorgundu ve bunun sebebi bizdik, ben, Giselle ve... O.

Annem bugün daha da yorgun görünüyordu. Normalde pırıl pırıl cildi matlaşmış ve saçına şekil vermek yerine yeşil ve mavi bir bandana takmıştı. Her zamanki lenslerini takmak yerine geniş burnunun üzerinde bir gözlük duruyordu. Başarılı, zengin bir yetişkin olduğumda, annem sürünerek işe gitmek yerine bütün gün yatağında uzanıp Godiva çikolatalarını yiyebilirdi.

Ama henüz zengin değildim, o yüzden tek söyleyebildiğim, “Dün gece kaçta yattın?” oldu.

“Yatmak mı?” Teatral bir ifadeyle göz kırptı. “Bir ömür boyu uyuduktan sonra bunun gerekliliğini unutmuşum. Yine bunaklığım tuttu herhâlde.”

“İncil’de alaycılığın günah olduğuna dair bir şey yazmıyor mu?”

“Hayır,” dedi annem kibarca.

“Olmalı bence.”

“Söyleyene de bakın hele,” diye bağırdı ablam koridorun karşısından.

“İşine bak, Giselle,” diye karşılık verdim.

Annem homurdandı, sonra yüz hatları dikkatle nötr bir ifadeye büründü. “Demek Bradley sağlığın için endişelendi? Ne kadar hoş. O çok tatlı bir çocuk. Biliyorsun—”

Ah. İşte başlıyoruz, *Bradley’yle sıkı dostluğunuza ne oldu?* “Bana ders kitabımı getirmek için gelmiş,” diye araya girdim başımla komodinin üzerindeki kitabı işaret ederek.

Annem surat astı. “Ah. Pekâlâ.” Bradley’yle benim evleneceğimize ve böylece Maria Graeme’le daha da kardeş gibi olabileceğine dair hastalıklı ve saçma bir hayal kuruyordu. Annem, “Bu

da ne?” diye sorup ders kitabımdan bir broşür çıkardığında bu düşünce karşısında kusmamaya çalışıyordum.

“Özel,” dedim ona, “neyse ne.”

“Benim evimde olmaz,” diye homurdandı annem, ışık parlak kağıdın arkasından yansıyor ve babamın şirketinin basılı logosuna çarpıyordu. Midem ağzıma geldi.

Saçmalık.

“Katharine Breakspeare,” dedi annem sayfayı karıştırırken. “Buna başvuracak mısın?”

Garip bir şekilde, “Başvuracağım.” diye ciyakladım. O broşürü onun elinden nasıl alacaktım? Yanlış bir fikre kapılıp babamın bizi terk etmesine üzülmediğim gibi saçmalıklardan ötürü programa katıldığımı düşünmesini istemiyordum, oysa gerçekteki amacım gelecekteki başarıyı babamın hain yüzüne vurmak ve hayatını birazcık da olsa mahvetmekti. Bunu da annemi de-taylarla rahatsız etmeden yapabilirdim.

“Başaracağından eminim bebeğim,” dedi sevgiyle. “Sen çok zekisin. Okulda Bay Hollis’e yeterlilik sınavı sonuçlarını söylediğinde hiç şaşırmadı. Farndon İlkokulu’nun gelmiş geçmiş en başarılı öğrencisiydin. Dördüncü sınıftayken ebeveynler için düzenlenen geceyi hâlâ hatırlıyorum da...”

Dördüncü sınıf etkinliği... Babam bizi terk ettikten hemen sonraydı. Annem su döngüsü üzerine yaptığım bir projeyi anlatırken elini yatağa indirdi. Yavaşça, çooooook yavaşça, broşürü parmaklarının arasından aldım.

Tam da kâğıdı yastığın altına sokarken Giselle, “Anne, çay vereyim mi?” diye kafasını kapıdan uzatarak sordu. Elimin hareketiyle annemin gözleri kısıldı. At kuyruğumla oynarken annem bakışlarını çevirdi.

Çok yaklaştı.

BRAD

Sen misin pazartesi sıcaktan şikayet eden? Geri dönüp kendimi tokatlamak istedim çünkü perşembe akşamından beri hava soğuk ve berbattı. Sonbahar resmen gelmişti.

Celine'in de havası farklı değildi, gök gürültüsünü andıran bir ifade ve ateş kırmızı bir montla Beech Hur'ın önünde beni bekliyordu. Neon yeşili saçları, gözlerinin altına kalemle çizdiği ve ona sinir bozucu biçimde yakışan kalp şekilleriyle (nedenini sormayın, bunu her zaman yapıyor) tamamen tezattı. Sorun şuydu ki, neredeyse her şey ona yakışıyordu çünkü cildi ıslıl ıslıl ve—

“Ne bakıyorsun?” diye sordu, kapüşonunun altından dik dik bakıyordu. Düşmemek için kirpiklerinin ucuna tutunan yağmur damlaları vardı.

“Hiçbir şey,” dedim ve beni takip edeceğine güvenerek uzaklaştım. Bir kez daha düşününce kırmızı mont çok parlak ve gösterişliydi ve onu biraz solgun göstermişti.

Arabama biniyorduk ki biri otoparkta, “Bradders!” diye bağırdı. Bana böyle seslenen bir tek kişi vardı çünkü diğer herkes bundan hiç hoşlanmadığımı biliyordu. Donno, sarı VW Golf'ünün camından dışarı eğilmiş, sanki onu görmeme ihtimalim varmış gibi bir kolunu sallıyordu.

Gergin bir gülümsemeye el salladım.

“Kurtarılmaya mı ihtiyacın var, dostum?” diye bağırdı. Sonra brokoliyi reddeden bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu ve Celine'e dramatik bir hareket yaptı.

Ne oluyor lan? Kabalığı karşısında yanaklarım kızardı ve bakışlarım Celine'e kaydı. O benim kadar şaşırmış ya da üzülmüş değildi, sıkkın görünüyordu.

"Her zamanki gibi çok şakacısın, Max," diye karşılık verdi ve arabaya binerken gözlerini devirdi. Onu takip etmeden bir iki saniye durdum ve Donno'ya sinirle sırtımı döndüm. Gerçekten asabımı bozmaya başlamıştı.

Yani her zaman beni sinir ederdi ama bu yıl daha fazla derste bir aradaydık ve...

O...

"Özür dilerim," dedim, gözlerim gösterge panelindeydi. Celine'den ve kaldırdığı keskin hatlı kaşlarından kaçınmaya çalışmıyordum tabii ki, araba kullanmaya hazırlandığım ve güvenlik önceliğim olduğu için gözlerim paneldeydi.

Homurdandı, motoru çalıştırdığım için ne dediği pek anlaşılmıyordu. "Neden özür diliyorsun? Seninle kıyaslandığında, tüm o küçük arkadaşların son derece kibar kalıyor."

Küçük arkadaşlar. Hep böyle derdi, sanki gerçek değillermiş ya da Celine onaylı olmadıkları için sayılmıyorlarmış gibi.

Belki de sik kafalı oldukları içindi?

Arkadaşlarım sik kafalı değildi! Donno bugün yalnızca talih-siz bir örnekti. "Eğer karşılığını alabileceğimi düşünseydim," dedim, "belki ben de sana karşı nazik olurum." Sol elini kaldırıp montunun altındaki alçıyı gösterdi.

"Şu anda fiziksel olarak yapamayacağım çok şey var."

Ve bu senin hatan, dememişti. Dişlerimi sıktım.

Toplantı Nottingham'ın merkezinde, okuldan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta lüks bir otel olan Sherwood'da yapılıyordu. Kalabalık yollarda gergin olurum ancak duygularımın beni durdurmasına izin verseydim evden asla çıkamazdım.

Park yerine üç manevrada girsem de Celine yorum yapmadı. Aslında park yerine muazzam şekilde girmek istemiştim. Ama motoru kapatıp kapımı açtığımda sesini yükseltti. “Nereye gidiyorsun?”

Döndüğümde onu kollarını göğsünde kavuşturmuş, endişeyle bana bakarken buldum. “Ne,” dedim kuşkuyla, “arabada beklememi mi istiyorsun?”

“Plan buydu, evet.”

“Ne bu şimdi, *Bayan Daisy’nin Şoförü* mü?”

“Kendine gel Bradley,” diye mırıldandı sanki *ben* mantıksız davranıyormuşum gibi ve dışarı çıkıp otele doğru ilerledi.

Kapıyı kilitleyip onu takip etmeye başladım.

“Toplantıyla ilgilenmiyorsun bile,” dedi hızlıca.

“Arabada sıkılırimi!”

“Aman sen hiç sıkılma, seni beş yaşındaki çocuk. Kendi kendine vakit geçirmeyi bilmiyor musun?”

“Beni kızdırmaktan keyif mi alıyorsun?” diye sordum. “Bunu bir hobi gibi mi görüyorsun?” Bu hafta, son dört yılda birlikte geçirdiğimiz en uzun zamandı. Onu tanımasaydım, tüm sert hakaretlerinin altında bir memnuniyet hissi yatıyor diye düşünürdüm.

İşin kötüsü, ben de aynı heyecanı hissediyordum. *Bu çok saçma çünkü ben iyi bir insanım!* Celine’i terslemekten *hoşlanmıyordum*. Öylece oluveriyordu işte. Bu kız Papa’yı bile yoldan çıkarırdı.

“Havaya girme hemen, hobi olacak kadar bile ilginç değilsin,” dedi alaycı bir ifadeyle ve ben de bir dahaki sefere ona karşılık verirken taklit edebilmek için bu ses tonunu aklıma not ettim.

Bekle. Hayır. Celine ile tartışmak rekabetçi bir spor değildi. Bunun yerine otelde ilerlerken etrafa odaklandım. Otelde pırıl pırıl lekesiz cam sütunlar, lobinin her yerinde kabarık kahverengi sandalyeler ve her yerde gösterişli altın vazolara sıkıştırılmış

tropik görünümlü çiçekler vardı. Bizi Katharine Breakspeare'ın konuşma yapacağı konferans salonuna yönlendiren tabelalar ince ama netti.

On dakika erken gelmiştik (bu benim huyumdu) ama bizimle aynı yöne giden yoğun bir genç akını vardı ve kendimi onları incelerken buldum. Çoğunu özel okul çocukları, renk kodlu klasörleri olan asık suratlı yalnızlar (diğer adıyla Celine'nin tipleri) ya da kendinden emin sırtışıları ve yağmurdan ıslanmış kapüşonlarıyla sportif tipler olarak ayırmak kolaydı. Bu grupla ilgili ilginç olan şey, her türden insanın olmasıydı.

Buraya geliş motivasyonlarını merak etmiştim. Muhtemelen broşürü düzgünce okumam gerekiyordu ama ormanda kamp yapmanın, Celine'in idolünün eğitim programının bir parçası olduğunu fark ettiğimde yarı yolda boğuluyordum. Celine takım kurmaktan nefret eder ve açık havadan hep kaçınırdı; babasının eskiden onu ve Giselle'i kampa götürdüğünü ağzından kaçırana kadar bunun nedenini anlamamıştım. Sümüklü, iki yüzlü bir dangalak olarak o kadar meşgulken nasıl vakit bulduğunu Tanrı bilirdi ama belli ki programını aksatmıyordu. Hem kamp yapmaktan nefret ediyor hem de bunun için yanıp tutuşuyordu.

O göt herifin adını broşürün arkasında görmüştüm.

Ama Celine'e çaktırmadan baktığımda yüzünde her zamanki ifadesi vardı, hiç rahatsızlık duymamıştı.

Konferans salonu, çoğu dağınık ve dolu, sıra sıra dizilmiş sandalyelerle kaplı geniş ve açık bir alandı. "Buraya gel," dedi Celine aniden ve montumun kolunu tuttu. İçimde bir heyecan hissettim, kalbim *Guy Fawkes Gecesi*'ndeki⁴ maytaplar gibi ça-

4 İngiltere'de her 5 Kasım gecesi Guy Fawkes'in kuklalarının ateşe verildiği bir özel gün.-ed.n.

tırdıyordu. Nedenini anladığımı sanmıştım ama şimdi resmen kafam karışmıştı.

Gerçi fazla düşünecek vaktim yok çünkü Celine beni arka sıralardan birinin kenarındaki bir sandalyeye doğru sürükledi. Bu bölümde daha fazla yer vardı çünkü muhtemelen sahne buradan pek de iyi görünmüyordu. “Burası mı?” Yüzümü ekşittim. “Tek başımıza oturursak nasıl arkadaş edinip insanları etkileyeceğiz?”

Celine tiksintiyle ürperdi. “Dinlemek için buradayız, konuşmak için değil.”

Aslında ben her zaman konuşmaya hazırdım. “Sen öyle diyorsan öyle olsun.” Koltuklarımıza gömüldük ve gözlerimi kısarak sahneye baktım. “Görebiliyor musun?”

“Umurunda mı?” diye sahte bir tatlılıkla karşılık verdi.

Dürüst olmak gerekirse bu, deveye hendek atlatmak gibi bir şeydi. “Hayır.” Onun saçmalıklarını dinlememek için önümdeki adamın başının üstünden sahneye bakmak için önüme döndüm. Sahnenin üzerinde boş bir ekran vardı ve ben izlerken ışıklar alçalıyor ve *Breakspeare Gelişim Programı* yazısı yükseliyordu. Sonra kabarık saçları ve delici siyah gözleriyle tavus kuşu mavisi şık takım elbiseli bir kadın sahneye çıktı. Mikrofonu kaldırdı ve “Merhaba arkadaşlar. Ben Katharine—”

Bir alkış koptu. Sanki kadın bir *rock* yıldızıymış gibi kalabalıktan gerçek bir tezahürat yükseldi. Celine’e göz ucuyla baktım, sesi çıkmıyordu ama yıllardır görmediğim gergin ve ışıltılı bir ifadeyle Katharine Breakspeare’ı izliyordu. Tüm dikkati (ve şunu söyleyebilirim ki Celine’in dikkati oldukça yoğun) bir spot ışığı gibi sahneye yönelmiş durumdaydı. Sanki omurgasına bir çubuk saplanmış gibi dimdik oturuyordu.

Her şeyi bu kadar ciddiye almasını eskiden sevimli bulurdum. Ta ki yeni arkadaşlar edinmek, yeni şeyler yapmak ve

Bradley-ve-Celine'in Bradley'sinden bağımsız biri olmak istediğime karar verene kadar. O andan sonra beni tüm ciddiyetiyle sap gibi ortada bırakmıştı.

Felsefe dersindeki yerimi değiştirmeliydim. Celine her zaman vanilyalı kakao yağı kokardı ve bu koku hafızamı tetikliyordu.

"Vay canına," dedi Katharine, kendinden emin bir şekilde, "Sanırım adımı duymuşsunuz."

Odaya tamamen anlamsız bir kahkaha seli yayıldı. Gözlerimi devirdim ve şüphecilüğün kraliçesi Celine'e baktım. Yaptığım her şeyi analiz eden o kadın şu an bu saçmalığa alkış tutuyordu. Katharine Breakspeare bir büyücü olmalıydı.

"Ama burada toplanmamızın nedeni benimle ilgili değil," diye devam etti Katharine. Sonra elinde duran bir tuşa bastı. Arkasındaki slaytta en son ve büyük başarılarının bir listesi ve yüzünün dev bir resmi belirdi. "Daha doğrusu," diye söze girdi, "bu sadece benimle değil, hepimizle ilgili. Geçmişte, bugün ve gelecekte dünyadan daha büyük hayaller kurmaya cesaret eden herkesle... Ben okuldayken kimse benim bir şeyler yapabileceğime inanmıyordu." Heeeh evet. PR yaparak hayırseverlik puanları toplaması dışında bundan ne elde edeceğini merak ediyordum. Belki de on yıl içinde bir hayırsever ya da benzer bir şey olmayı hedefliyordu.

"Ben disleksiyim," dedi Katharine basitçe. "Çocukken, zihnimin çalışma şeklindeki bu tek farklılık, öğretmenleri yetersiz olduğuma ikna etmişti. Bu yüzden benden vazgeçtiler, ben de hayallerimden vazgeçtim." Gözlerimi kırıştırdım ve daha dik oturdum. Madem buradaydım, en azından dikkatimi verebilirdim. Demek istediğim, kadın bu fırsatı iyi niyetinden dolayı sağladığı için elbette onu dinleyecektim. Canavar değildim sonuçta.

“Hukuk alanındaki yolculuğum uzun ve zordu, çünkü ben farklıydım. Ama bu farklılıklar beni işimde çok başarılı yaptı ve tüm öncülerin ortak olduğuna inandığım, pek çok sınavın ölçemediği başka niteliklerim de vardı.” Katharine konuşurken sahnede yürüyor, arkasındaki sunumu işaret ediyordu. Slaytlar sürekli değişiyordu ama ben fark etmiyordum bile.

“Bu nedenle üç yıl önce mezuniyet öncesi öğrenciler için bu gelişim programını başlattım ve bu yıl ilk kez üniversite öncesi öğrenciler için de başvuruları açtım.” Bir alkış daha koptu. Sırıttı ve bize, gürültücü ama sevimli hayranlarına başını salladı.

Bu kadın annemin deyimiyle bir *mıknatıstı*, upku bir takım kaptanı ya da bir tarikat lideri gibiydi. Celine çok sevdiği için kadından nefret etmeye kararlıydim ama ne yazık ki kadını sevmeye başlamıştım.

“Hepiniz hayatınızda bir dönüm noktasındasınız,” dedi bize. “Kendiniz için bir şeyler yapmak, başarılı olmak istediğinizi biliyorsunuz, ancak meslek hayatına atılırken pek çok engel karşınıza çıkar, özellikle de bu ekonomide... Üniversitede hukuk, muhasebe ya da pazarlama okuyabilir, kendinizi geliştirebilir ve kredilerinizi ödeyecek kadar para kazanmak için tek seçeneği Londra’ya taşınmak olarak görebilirsiniz.”

Yazar olmakla ilgili hiçbir şeyden bahsetmediğini fark ettim. Muhtemelen okuduklarınızın ya da nerede çalıştığınızın bir önemi olmadığı içindi çünkü kitap yazmak yalnızca *yazma işi* ile ilgiliydi.

Spoiler uyarısı: Kitabı hâlâ yazmadım.

Katharine, “Hatta hiç okumak istemeyebilirsiniz, herkes yetişkin hayatına dağ gibi birikmiş bir borçla başlamak istemez,” dedi ve bu doğrudu. Ailem üniversiteye gittiğinde

eğitim *bedavaymış*, inanabiliyor musunuz? Adaletsizlik benim neslimin peşini bırakmıyordu gerçekten. “Belki belirli bir meslek hayal ediyorsunuz,” diye devam etti Katharine, “ama nadiren en yüksek notu alan kişi olduğunuzun farkındasındır ve bu nedenle canınızı dişinize takarak bir derece alabilir ve yine de iş bulmakta zorlanabilirsiniz. Ama BGP,” dedi keyifle, “size bu konuda yardımcı olmak için burada. Bu program bölgemizdeki çok çeşitli işverenler tarafından destekleniyor. Midlandlılar başarılı olmak için neden güneye taşınmak zorunda kalsın ki?”

Kalabalıktan Katharine’i onaylayan bir uğultu yükseldi. Evet, tamam. Haklıydı.

“BEP mezunu olmanın hem burada hem de ülke çapında bir *artısı* var,” dedi ve slayt tekrar değişti. Rakamlarla aram pek iyi değildi ama BEP mezunlarının kariyerlerini gösteren grafikler etkileyici görünüyordu. “Sadece programı bitirerek potansiyel işverenlere kendinizi fark ettireceksiniz ve bunu içindeki tüm bilgileri yalayıp yuttuğunuz ders kitaplarını bir sınav salonunda kusarak yapmayacaksınız. Benzersiz gelişim programımız açık hava eğitimini, patentli BEP Başarı Değerlendirme Matrisi ile birleştiriyor.”

Slayt karanlık, dramatik bir orman görüntüsüne geçti. “İki açık hava gezisi,” dedi, “her biri okul tatili sırasında gerçekleşecek. İlki, size hayatta kalmak için gerekli becerileri öğretmeyi ve beceremeyenleri ayıklamayı amaçlayan bir eğitim seansıdır. İkincisi ise size İskoç ormanlarında kendi başınıza gerçekleştireceğiniz gerçek bir deneyim sunar. Her iki deneyim de seçkin işverenlerin istediği becerilere sahip olduğunuzu göstermeniz için bir fırsat.”

Yeni slayt bize bu becerilerin şunlar olduğunu söylüyordu:

1. Dayanıklılık
2. Kararlılık
3. Yaratıcı düşünme
4. İlişki kurma
5. Liderlik

Sırıttım ve Celine'e baktım. Belki de tepkimi tahmin etmişti, çünkü göz göze geldik ve kaşlarını çatı.

"İlişki kurmak mı?" diye fısıldadım. "Kapa çeneni," dedi.

"Bana kurduğun son ilişkiyi anlat. Hemen."

"Şu anda ayağımla kışın arasında bir ilişki kurmak üzereyim."

"Şşşt," dedim. "Katharine konuşuyor, senin sesinden duymıyorum." Celine çok, çok sessiz bir şekilde çığlık atıyordu.

Katharine'in mikrofon patlamasıyla Celine'nin sesi boğuldu. "Vahşi doğada hayatta kalmak için gereken kurallara bağlı kalabilir ve bunları uygulamak için *yaratıcı* yollar düşünebilir misiniz?" diye sordu. Bir sonraki slaytta üzerinde *SHERWOOD ORMANI: EĞİTİM SERÜVENİ* yazılı bir ormanlık alan gösteriliyordu.

Kadın konuşmaya devam etti. "Peki, tüm öğrendiklerinizi birleştirip kilometrelerce uzunluktaki bir yürüyüşü tek başınıza tamamlayacak ve yol boyunca altın pusulaları bulacak *kararlılık* ve *ekip çalışması* becerilerine sahip misiniz? Burada bunu kanıtlama fırsatınız olacak." Düğmeye tıkladı. Bir orman resmi gösteren yeni bir slayt belirdi.

GLEN FINGLAS: FİNAL TURU.

"Her iki keşif gezisi sırasında da," dedi, "eğitimli gözetmenler sizi her bir matrise göre sıfırdan beşe kadar puanlayacak ve ardından hafta için puanınızın ortalamasını alacak. Sherwood Ormanı'ndaki eğitim gezisinden sonra, Glen Finglas'taki son

keşif gezisi öncesinde kendinizi geliştirmeye dair tavsiyeler almak üzere *benimle şahsen* görüşeceksiniz.”

Sanırım Celine’in kafasında gökkuşağı konfetileri uçuşuyordu.

“En sonunda, *her iki* gezi sırasında aldığınız puanlar nihai notlarınızı hesaplamak için kullanılacak. Bilgi amaçlı söylüyorum,” diye devam etti Katharine. “Matrisimiz aracılığıyla şimdiye kadar elde edilen en yüksek puan 4.88’dir.”

Hiç kimse beş alamamış mıydı? Bu ne tür saçma bir yarışmaydı ki kimse tam puana ulaşamamıştı? Celine’e şöyle bir baktım ve onun da benim kadar öfkeli olduğunu gördüm ki bu en hafif tabirle sinir bozucuydu. Hiçbir konuda hemfikir olmamalıydık, asla.

“Ama ilk önce sadece başvuru formları benzersiz ve BEP’e girmeye yetecek kadar ilgi çekici olanlarınızla başlayacağız. Yirmi kişilik bir grup oluşturacağız.”

Yirmi kişi mi? Bu salonda bunun en az on katı vardı. Herkes birbirine rakip olarak bakmaya başlamıştı ve toplu heyecan uğultusu yerini rekabet vızıltısına bırakmıştı.

Nedense kendimi Celine’e bakarken buldum. Bu konuda rekabet içinde olduğumuzdan değildi. Sadece alışkanlıktandı.

O da ters ters bana bakıyordu. “Neye bakıyorsun sen?”

“Rakibime değil,” dedim, “bu kesin.”

Ağzı mükemmel bir O harfi oluşturdu. “Bradley! Her yönden senden üstün olduğumu nihayet kabul ettin mi? Bravo. Bugünün geleceğini biliyordum.”

“Ah, Celine,” dedim cephaneliğimdeki en tatlı gülümsemeyi göstererek. “Kimileri yarattığın bu hayal dünyasında yaşamana izin vermemi zalimce bulabilir. Ama seni umutsuzluğun derinliklerinden kurtaracaksa hayal kurmana izin vereceğim.”

Kaşlarını çattı. Bahse girerim onun kıymetli BEP'ine girsem ve her şeyi kazansam (Mutlaka biri kazanmalıydı. Kesinlikle ben kazanırdım.) kaşlarını daha da çatardı ama bu önemsiz olmasının ötesinde zaman kaybı olurdu. Celine gibi dünyayı ele geçirmeye çalışmıyordum. Hukuk alanında çalışmak istiyordum (insanlara yardım edebilir, bu konuda başarılı olur ve sıkıntıdan ölmezdim) ama oturup *elit işverenler* hakkında hayaller kurmuyordum.

Gelecek hakkında hiç hayal kurmamıştım. Tabii çok satan bir bilim kurgu yazarı olmayı hayal ettiğimi var saymazsanız... Ama belli ki bu gerçekleşmeyecekti çünkü lanet olası bir kısa hikâyeyi bile bitiremiyordum, o yüzden—

“...grubun yüzde ellisi,” dedi Katharine ve son görüntüyü görmek için gözümü kırpiştırarak sahneye tekrardan baktım. Ağzım açık kalmıştı. Ortalama olarak grubun yaklaşık yüzde ellisi (Katharine onlara Breakspeare Kâşifleri demişti) genellikle programı bitirmeden bırakıyor veya atılıyor muydu? İnsanlara orada ne yaptırıyordu; buz banyosu mu yaptırıyor, tanrılara kanlı kurbanlar mı sunuyordu? Altı üstü iki keşif gezisiydi. Demek istediğim, çamurda ve vahşi doğada vakit geçirmek benim eğlence anlayışım arasında yoktu. On altı yaşındayken futbol takımı bir turnuva için Bavyera'da kamp kurmuştu ve tüm geziyi umumi tuvaleti kullanmamak için çalılara işeyerek geçirmiştım. Ama güzel bir motivasyonum olsaydı *ben* bile iki geziyi birden tamamlayabilirdim. *Çünkü ben oldukça taşaklı biriyim. Doğru motivasyonla her şeyi yapabilirim.*

“Ancak başarılı olanlar Kâşifler Balosu'na katılarak gıpta ile bakılan kâşif ödülleri alacak ve staj için öğrenci arayan sponsorlarımızla bir araya gelecek. Ah,” dedi Katherine, tıpkı bir ebeveynin çocuğu için yılbaşı ağacının altında son bir sürpriz hedi-

ye bulduğunda verdiği tepki gibi. “Ve tabii ki, başarı matrisimizde en yüksek puanı alan üç kâşifimiz, yani Altın Kâşiflerimiz büyük ödülü kazanacak. Seçtikleri bir İngiliz üniversitesinde herhangi bir lisans eğitimi için tam burs alacaklar.”

Salon aniden alkış sesleriyle çalkalanmaya başladı, sanki bir patlamanın üstünde oturmuştum ama farkında değildim. Az önce kadının söylediklerini özümsemekle meşguldüm.

Tam burs. Öğrenim borcu yok. Ailem, Emily’nin ABD’deki eğitimini karşılıyordu, bu yüzden üniversite masraflarımı kendim halletmeye kararlıydim. Kapsamlı eğitim kredisine başvurmayacaktım, daha ucuz olması için ortak konaklama planlıyordum. Ama eğer öğrenim borcum olmazsa...

Kapsamlı eğitim kredisi talep edebilirdim. Yabancılarla paylaşmak yerine her şeyin temiz, düzenli, düzgün ve doğru olduğu ve diğer insanların duşu pis bırakmayacağı, mutfak dolaplarını karıştırmayacağı ve kırıntı dökmeyeceği küçük bir daire tutabilirdim.

Eğer bu bursu alabilirsem üniversitenin en kâbus dolu yönünü çok önceden halletmiş olacaktım. Bu bana motivasyon vermişti.

Toplamda üç burs vardı. Sadece yirmi kişi seçilecekti. On tanesi bırakacaktı. Eğer iki sınavı da geçebilirsem kazanma şansım yüksekti ve matris şeyisini başarabileceğimi biliyordum. Dirençliydim, eğer yeni bir hayat kurmak istiyorsanız OKB’niz güvenlik nedeniyle güzel, temiz, boş bir odada kalmanızı istediğinde dirençli olmak zorundaydınız. Kararlıydim, gerçekten sinir bozucu olmasına rağmen pes etmeden beş yıl kadar terapi almıştım. Yaratıcı fikirlerim vardı, bir *Word* belgesini açtığımda zihnimin sayfaya nasıl *döküldüğünü* tahmin edemezsiniz.

Avuçlarım tüm bu olasılıklar karşısında karıncalanmıştı.

Sunum sona erdiğinde artık emindim. Damarlarımda resmen bir elektrik akımı vardı. Bunu yapacaktım.

“Ne?” Celine hemen yanımda tepki verince yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Bana dehşetin ve şaşkınlığın ilginç bir karışımıyla bakarken Katharine’i dinlerkenki gülümsemesi çoktan kaybolmuştu.

Hafifçe öksürdüm. Tekrar etsem iyi olacaktı. “Programa başvuracağım.”

Çenesi gerildi, dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri kısıldı. “Neden?”

“Neden olmasın?” diye karşılık verdim. Beni asla yanında istemiyordu. Açıkçası ben de *onu* hiç istemiyordum ama Tanrım. “Lanet olası BEP’in sahibi değilsin.”

“Sen de öyle.” Kaşlarım çatı ama bu pek de korkutucu değildi. Celine’in yüzü manolya yapraklarının düşmesi gibi abartılı ve dramatik bir şekilde yumuşaktı. Biri ona bütün bu bakışların zaman kaybı olduğunu söylemeliydi.

Ama bu ben olmayacaktım.

Bunun yerine, “Pekâlâ, ikimiz de programın sahibi olmadığımızı kanıtladık–” diyebilirdim.

Ama benimle işi bitmemişti. “Seni buraya getirmeden önce programla ilgilenmiyordun bile–”

“Teknik olarak seni buraya ben getirdim.”

“Ama şimdi her zaman yaptığın gibi istediğin her yere elini kolunu sallayarak girebileceğini ve istediğini elde edebileceğini düşünüyorsun–”

Bu o kadar doğru değildi ki yüksek sesle güldüm. Çıkarttığım ses, eğlenme ve şaşkınlık arasında gidip gelen dengesiz bir ciyıklama gibiydi. “Ciddi misin sen?” Her zaman istediğimi mi elde ediyordum? Kafası mı güzeldi? Eğer bu doğru olsaydı, şu

anda Celine Bangura ile tartışmaktan başka bir şey yapıyor olurdum herhâlde.

“Tabii ki ciddiylim,” diye tersledi ama karşılık vermediğimde hafifçe kaşlarını çattı. “Ne?” diye sordu.

Konuşamıyordum. Konuşamazdım. İlk defa gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Her zaman yaptığın gibi istediğin her yere elini kolunu sallayarak girebileceğini ve istediğini elde edebileceğini sanıyorsun—”

Beni böyle görmesine imkân yoktu. Hayatımın yarisini onun kadar kolay not alabilmek için ders kitaplarını ezberleyerek geçirirken bunu diyemezdi. Hele ki sosyal medyada yorum bölümlerinde yabancılardan evlenme teklifleri alırken. Ondan gelen bir tek yargılayıcı bakış bile soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oluyorken bunu söyleyemezdi.

İmkânı yoktu.

Yine de yüzünü, dudaklarının sert duruşunu ve gözlerindeki keskinliği incelerken biliyordum: Beni ancak böyle görebilirdi, çünkü bende görmek istediği şey buydu.

Dört yıl önce bana söylediği onca şeyi başka nasıl haklı çıkarabilirdi?

Ona söylediğin onca şey karşısında nasıl haklı çıkabilirsin?

Birdenbire bitkin düştüm. Ama aynı zamanda garip bir şekilde kararlıydım, tıpkı rakip takımın iyi olduğunu ama bizimkinin daha iyi olduğunu bildiğim bir maçtan hemen önce hissettiğim gibi.

Bu gelişim programına katılacaktım. Beni orada istese de istemese de ormana gidecektim.

“Neşelen Celine,” dedim ayağa kalkarak. “Belki de kabul edilmezsin.”

PERŞEMBE, 16.48

♥ AİLE SOHBETİ ♥

Brad: Şu kâşiflik şeyini yapmak istiyorum.

Mason ♥ ●: Hahahahah

Babam ♥: Tamam, eve gelince daha detaylı konuşmak ister misin?

Brad: Celine yapıyorsa ben de yapabilirim.

Annem ♥: Kulağa iğrenç karanlık bir kâbus, bir kıyamet gibi geliyor demiştin sanki?

Brad: Bu hiç benim söylediğim bir şeye benzemiyor.

Mason ♥ ●: Gayet de benziyor, seni DRAMA KRALI.

Brad: Fikrimi değiştirdim.

Brad: Bir burs var.

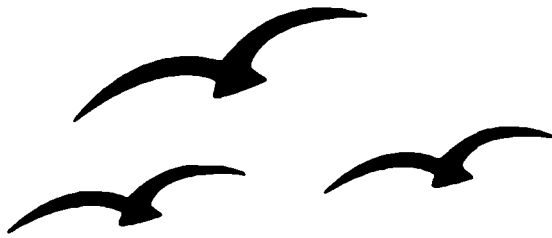
Babam ♥: Ormanda kamp yapmak için mi?

Brad: Hem de tam burs.

Annem ♥: Sen İSTİYORSAN mesele yok.

Brad: İşte benim annem.

ΕΚΙΜ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CELINE

Kabul edilmiştim.

Kesindi.

Başvurum çok iyiydi. Cambridge başvurum için yazdığım metni uyarlamıştım, Katharine'in girişimci ruha değer verdiğini bildiğim için sosyal medya hesaplarımdan da bahsetmeyi ihmal etmiştim ve anneme her şeyi kontrol ettirmiştim.

Yine de ona babamın bu işe karıştığını söylemeyecektim. Buna hiç gerek yoktu. Yani evet, programın sonunda kâşiflerin ve sponsorların kaynaşması için bir kutlama balosu düzenlenecekti ama babamın geleceğinden emin değildim, üstelik gelse bile utanç ve pişmanlıktan kusmakla meşgul olacağından bir konuşma yapamayacaktı.

Giselle, ormanda bir deneysel gelişim programına katıldığım için deli olduğumu düşünüyordu ama bir burs ile kariyer bağlantıları söz konusuydu ayrıca sadece en iyiler seçiliyordu ve buradaydım, bir kez daha en iyi olduğumu kanıtlamıştım.

Sherwood Ormanı'nın ziyaretçi kulübesinde bana tahsis edilen yumuşacık yatağa gömülürken bunu aklımın bir kenarına yazdım. Burası temelde eski ve yetersiz bir yatakhaneydi, pis ortak banyolar ve dış cepheye dekoratif amaçla yapıştırılmış kütükler vardı. Odanın diğer ucunda adı Laura, Aura ya da muhtemelen Rory olan bir kız (mırıldandığını söylemek hafif kalır) dağınık saçlarının altından mavi gözlerini bana dikmişti, sonra başka tarafa bakmaya başladı.

"Dikkadi ol," dedi annem telefonda. "Terbiyeli ol ve Brad'in yanından ayrılma."

Ah, evet. Bradley de kabul almıştı.

Çok olgun olduğum için bu hatırlatma karşısında homurdanmadım ama kirli kahverengi halıya bakarak yüzümü ekşittim.

"Aklından geçeni biliyorum," dedi annem, yüz ifademi görmüş gibi gülüyordu. "Ama o iyi bir çocuk ve senden daha dikkatli. Birbirinizi kollayın. Özellikle de bileğin bu durumdayken!"

Evet, şu *altı ila sekiz hafta alçıda kalma* meselesi vardı. Görünüşe göre benim için sekiz haftaydı. Bu kamptan bir hafta sonra, gelecek pazartesi alçım çıkacaktı.

Bradley'nin hatasıydı. Kesinlikle.

"Ciddiyim, Celine," dedi annem sert bir tonda. "Maria'nın da ona aynı şeyi söylediğine eminim."

Hiç sanmam. Yirmi dakika önce otobüsten indiğimizde Bradley'nin etrafı çoktan insanlarla dolmuştu bile, sırtıyordu ve rahat gözükiyordu çünkü ben tek başıma oturup Frank Ocean'ın *Blonde* şarkısını dinlerken ve Michaela'ya mesaj atarken o otobüs yolculuğu boyunca arkadaş edinmeyi başarmıştı. Eminim şu anda küçük kızıl oda arkadaşıyla sohbet ediyordu.

Oda arkadaşım telefonuna öyle bir ifadeyle yapışmıştı ki ya Google'da "BEP oda arkadaşınızı öldürüp paçayı sıyrmanın

yolları” diye arama yapıyor ya da gerçekten harika bir macera hikâyesi okuyordu.

“Merak etme, anne.” Yani asıl demek istediğim şuydu: Gece öldürülmemek için elimden geleni yapacağım. “Şimdi kapatmam gerek, tamam mı?”

“Tamam, bebeğim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Laura/Aura/Rory ben telefonu bırakırken başını kaldırıp baktı. “Dışarıda buluşmamıza beş dakika var,” diye mırıldandı.

Göz kırptım. “Bizim için saate mi bakıyorsun?” Gri kapüşonunun içine gömüldü. “Şey...”

Yani o bir katil değildi, sadece utangaçtı. Kendimi kötü hissettim.

“Bu... İyi,” diye beceriksizce açıklama yapmaya çalıştım.

Gülümsemesi, yüzünü buruşturmasıyla çok benziyordu.

BEP şu ana kadar fazla çalkantılıydı. Bu sabah bir otobüse atladık, Sherwood Ormanı’na götürülmüştük, gözetmenlerimizle tanıştırılmıştık (Zion, Energizer markasının maskotu olan tavşana benziyordu, onun rastalı hâliydi ve Holly ise birebir Kourtney Kardashian’dı) ve eşleşmemiz söylenmişti. Eşyalarımızı yatak odalarımıza koyup rapor vermemiz için elli dakika verilmişti. Laura/Aura/Rory ile nasıl eşleştiğimi anlamadım ama muhtemelen onun utangaç, benim ise... sessiz olmamla bir ilgisi vardı. Kendinden çok emin olmanın getirdiği sessizlik. Kesinlikle böyle tanımlayabilirdik.

Daha fazla sohbet etmeye çalıştım ve can sıkıcı bir şekilde kendimi Bradley’nin benimle aynı durumda olsa söyleyeceklerini düşünürken buldum.

Muhtemelen iğrenç bir şey derdi.

Ama ağızımdan çıkan tek şey, “Güzel tırnaklar,” oldu.

Kız törpülenmiş tırnaklarındaki mor ojeye baktı ve jilet gibi keskin burnu kızardı. “Ah. Çok kalıcı değil...”

“Kiminki kalıcı ki zaten?” diyebildim. “Ama güzel renk.”

Burnu daha da kızardı. Gülümseyişindeki korku silinmiş, ifadesi yumuşamıştı. *Başardım!* Neredeyse sosyal bir kelebek olmuştum. “Benim adım Celine, bu arada,” dedim her ne kadar önceden söylemiş olsam da. Umarım kendini yeniden tanıtır ve-

Evet. Kucağındaki ağır görünümlü mor spor çantaya rağmen cılız yatağında doğruldu. “Ben... Rora.”

Hâlâ doğru duymadığıma emindim. “Laura?”

Burnu daha da kızarmıştı. “Aurora. Hım, şey... *Uyuyan Güzel*’deki gibi.”

“Ah. Affedersin. Güzel isim.”

Homurdandı. “Yani... Bir isim işte.”

Sırıttım. Sanırım iyi anlaşacaktık.

Buradaki ışıklandırma (floresan berbattı), yastık kılıfları (Tanrı’ya şükür ikimiz de kendimizinkini getirmiştik) ve pence-
renin altına sıkıştırılmış küçük masa (orada duran sandalye sağlam görünmüyordu, kaza olasılığı çok yüksekti) hakkında biraz daha konuştuktan sonra örgülerimi tutan ipek tokayı sıktım ve dışarı çıktık.

Ne yazık ki koridorda Bradley ile karşılaştık.

“Celine,” diye seslendi yeni hayran grubundan sıyrılarak. Cidden, bu insanları nasıl buluyordu?

Dar ve kıvrımlı koridordan geçerken adımlarımı yavaşlatmadan iç geçirdim. Kulübenin adı Warren olmalıydı. “Ne?”

“Yavaşla,” dedi yanıma zıplayarak. “Konuşmak istiyorum.”

Aurora, geniş gözlerindeki ifadeye bakılırsa Bradley’yi doğru bir şekilde, dikkat çekici ve sinir bozucu olarak tanımlamıştı.

“Ben... Dışarıda görüşürüz,” deyip aceleyle açık ön kapıya yöneldi. Kaçışını büyük bir gıptayla izledim.

Sonra Bradley’ye döndüm ve bir elimi belime koyarak, “Yaptığına bak. Oda arkadaşımı korkuttun!” dedim.

Gözlerini kırptırdı, kocaman kahverengi gözleri kısılmış ve dudakları büzülmüştü. “Neden benden korksun ki?”

Bu o kadar saçma bir soruydu ki tek yapabildiğim ellerimi havaya kaldırıp, “Tanrı aşkına, ne istiyorsun?” diye bağrmak oldu.

“Odan nasıl?” diye sordu.

“Boktan. Neden?”

İç geçirdi, kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. “Senin odan daha iyidir diye düşünmüştüm, öyle olsaydı değiştirirdik.”

Söylediği şey o kadar sinir bozucuydu ki nefesimi tuttum.

Ben sessizce boğulurken o konuşmaya devam ediyordu. “Neyse, oda arkadaşın hakkında konuşmak istiyordum. Arkadaş mı oldunuz?” Cevap beklemiyordu, sadece başını salladı. “Bu iyi bir şey. Sana göz kulak olabilir.”

Bir anda tuttuğum nefesi bıraktım. “Pardon?”

Omuz silkti. Sağ tarafı toz pembe, sol tarafı ise bebek mavisi bir Nike eşofman giyyordu. “Ben de bir sürü arkadaş edindim, böylece onlar da bana göz kulak olabilirler.”

Pekâlâ, bu daha da anlamsızlaşıyordu. “Bir kez daha,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak, “affına sığınıyorum, pardon?”

“Ah, Celine,” diye cevap verdi neşeli bir ifadeyle. “Affıma sığınmana gerek yok.”

İnsanların Bradley hakkında anlamadıkları şey de buydu. Bradley ciddi ciddi bu aptal yorumları yaparken onun gerçek bir sıgır olduğunu fark etmiyorlardı.

Gözlerimi kıstım. “Biliyor musun? Madem konuşuyoruz, bir şeyi açıklığa kavuşturalım.”

“Ah süper,” diye mırıldandı, “Celine Hanım her şeyi açıklıyor.”

“Biz buradayken Bradley Graeme, seni tanımıyorum.”

Bir kaşını kaldırdı. “Bu garip olacak. Thomas’a kuzenim olduğunu söyledim bile.”

“Ne?! O da kim? Neden birine kuzenin olduğumu söylüyorsun?”

“Oda arkadaşım,” dedi Bradley. “Sana çıkma teklif etmesin diye söyledim.”

“Ne?” Sesim o kadar tiz çıkmıştı ki kulak zarımı parçalamam mümkündü.

Bradley yüzünü buruşturdu. “Ne? Birbirimize göz kulak olmamız gerekiyordu!”

“Ne oluyor, Bradley?”

“Sen aslında benim kuzenimsin!”

“Ben senin *kuzenin* değilim, Bradley!”

Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bana kızgın ve cüretkâr bir bakış attı. “Her kimsen, Katharine Breakspeare’i etkilemekle meşgulken bir adamın seninle sohbet etmesini istemezsin!”

Teknik olarak haklıydı, dikkatim dağılmamalıydı ama bu beni daha da sinirlendiriyordu, Bradley ne isteyip istemediğimi doğru tahmin etmeye nasıl cüret ederdi? “Katharine burada olmayacak, biliyorsun değil mi?”

“Peki,” diye homurdandı. “O zaman sen Katharine’in yeryüzündeki kutsal temsilcilerini etkilerken birilerinin seninle sohbet etmesini istemezsin.”

“Bu hiç komik değil.” Bu çok komikti. Ondan nefret ediyordum. “Sen inanılmaz derecede *kibirli birisin*–”

Birisi hafifçe öksürdü. Yüksek sesle. İkimiz de döndük ve Energizer tavşanı Zion’u hayal kırıklığına uğramış bir surat ifa-

desiyle ve elinde deri kaplı bir tabletle bizi kapıda beklerken bulduk. “Tanıtım toplantısını kaçıırıyorsunuz çocuklar.”

Lanet olsun. İlk gün, ilk toplantı ve gözetmenlerden biri beni Bradley Lanet Olası Graeme ile oyalanırken yakalamıştı. Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel. Akşam yemeğinde ceza olarak en az beş çubuk brokoli yiyeceğim.

“Tanrım, özür dilerim,” dedi Bradley, benim asla başaramadığım türden tatlı, samimi bir ifadeyle. Bu ifadeyi on yaşıma girdiğimden beri yapmıyordum. Bradley’nin Earnest Angel rutinini takip etmek bir yana, kendi sesim en iyi zamanlarda bile alaycı geliyordu, irkildim ve buz gibi rüzgâr vücuduma bıçak gibi saplanırken onları takip ettim.

Bradley bir yerlerden pembe yünlü bir şapka çıkardı (şaka yapmıyorum) ve kafasına geçirdi. Şapkanın uçları sevimli biçimde ortaya çıktı. Bu çocuğa katlanamıyordum.

Sherwood Ormanı’nın kenarındaki ufak gölgelerin olduğu yerlerden geçip yeşil anorak giymiş, yaşlı, sakallı beyaz bir adamı dikkatle dinleyen Breakspeare Kâşifleri çemberine doğru ilerledik. Boyunlarındaki yaprak baskılı kordonun, üniformalarının bir parçası olduğunu fark ettim.

Sherwood Ormanı evime yakındı, ama şeyden beri... ziyaret etmemiştim. Babamın beni ve Giselle’i dokuzuncu yaş günümünden önce buraya yürüyüşe getirdiği günden beri... Garip bir geziydi. Babam sürekli telefonla konuşuyordu ve ufak tefek şeyler (Giselle’in huysuzluğu, benim durmak bilmeyen sorularım) yüzünden bize kızılıyordu. En azından şimdi nedenini biliyordum. Akıllı başka yerdeydi.

Artık büyüdüğüm için ormanın daha küçük görüneceğini sanmıştım ama aksine karanlığını fark ettiğim için gözüme daha büyük gelmişti. Hava kötüydü ve gökyüzü griydi. Orman uçsuz

bucaksız ve en yüksek yapraklarına asla ulaşamayacağım, devasa gövdelerini kollarımla asla saramayacağım ve adlarını bilmediğim çok büyük ağaçlarla doluydu. Durduğum yerden, yürüyüş için çalılıklara uzanan engebeli bir patika gördüm ve etrafta daha pek çok dağınık yol olduğuna emindim. Bu kulübe ormanın güney tarafındaydı, kuzeyinde bir hediyelik eşya dükkânı ve restoran yer alıyordu ancak bu iki medeniyet noktası arasında uzun yürüyüşler gerektirecek vahşi ve kıvrımlı ormanlardan başka bir şey yoktu. Zihnimdeki programa göre bu hafta kurtlara yem olmadan bazı hayatta kalma becerileri edinmek; dayanıklılığımızı, ilişki kurmamızı ve belki de liderliğimizi test etmek için konmuştu. Güya İngiltere’de kurt yoktu ama bence resmî bilgi kaynaklarına pek güvenilmemeliydi.

Brad ve ben fark ettirmeden çemberin içine girmeye çalıştık ama sakallı adam sözünü yarıda kesti ve delici mavi gözlerini üzerimize dikti. Rüzgâr seyrek saçlarını havalandırmıştı ve üst dudağı havayı koklar gibi kıpırdıyordu. “Ah,” dedi vurgulu bir ses tonuyla. “Bunlar bizim gecikenler, değil mi?”

Çemberdeki her bakış yüzümün alev almasına neden oluyordu.

“Siz Bradley Graeme olmalısınız,” dedi elindeki yırtık pırtık kâğıt parçasına bakarak (anlaşılan dost canlısı yerel orman keşimiz için tablet verilmemişti), “ve Celine... Celine Bang..?”

Bradley benden önce davrandı. “Bangura,” dedi, sesi sinirli çıkmıştı.

Ki evet. Fonetik olarak böyle söyleniyordu.

“Şey.” Sakallı adam burnunu çekti. “Hepimizin burada olmasına ve sayıma katılmasına sevindim. Daha önce de söylediğim gibi benim adım Victor-”

Ah, güzel. Artık onu ne kadar sevmediğimi söylerken kullanabileceğim gerçek ismini öğrenmiştim.

“Ve bu eğitim kursu boyunca size rehberlik edeceğim. Sizden çok *çalışmanız* ve *dakik* olmanız bekleniyor.” Yaşlı Victor imalı bir bakış atmıştı. Belli ki çok sinsi bir insandı. “Ayrıca sizden kendi işinizi kendiniz yapmanız beklenecek, hiçbir şey önünüze altın tepsiyle sunulmayacak. Bu nedenle ilk etkinliğimiz ısınma amaçlı olup onar kişilik iki takım oluşturulacak.” Hızlıca kişileri saydı, dairenin ortasına geldi ve grubun ikiye ayrılması gerektiğini belirtmek için elini salladı. Her şey çok düzenliydi.

“Ormanın bu bölümünde, eğitim kitapçıklarının olduğu gizli noktalar bulunuyor. Bu kitapçıklar, bu haftanın ilerleyen günlerinde ormandaki her türlü bitkiyi ve hayvanı tanımanız için rehberiniz olacak, ancak önce onları bulmanız gerekiyor. Gözetmenleriniz size birer harita ve pusula verecek. Sadece bu araçları kullanarak her takım, kitapçığı bulmak için kendi gizli yerlerini bulmalı ve görevini ilk tamamlayan grup bu akşamki hoş geldin partisine katılmaya hak kazanacak!”

Gürültülü bir heyecan uğultusu koptu. Görünüşe göre, hepimiz rekabetçi tiplerdik.

“Kaybeden grup ise,” diye devam etti Victor, “yarından itibaren haftanın geri kalanında bulaşık yıkama görevini üstlenecek. Ve sizi uyarıyorum, dolapta sadece bir tane bulaşık süngerimiz kaldı.” Sanki bu şimdiye kadar yapılmış en komik açıklamaymış gibi kahkahalarla gülüyordu.

Başka kimsenin gülüp gülmediğini anlamamıştım. Berbat yön duygum ve sekizinci sınıf beden eğitimi dersindeki oryantasyon denemelerim aklıma gelince (bir tepeden aşağı düşmüştüm) olanlarla ilgili panik yapmakla meşguldüm. Bu kampta uygulamalı işler olacağını biliyordum, ama bu *fazlasıyla* uygulamalıydı.

Ayrıca on kişilik takım çok insan anlamına geliyordu. Nasıl organize bir şekilde iş birliği yapacaktık? Kendimi erkenden bir lider olarak ortaya koymalı mıydım, yoksa bu otoriter bir tavır mı olurdu? Kendimi geri çekip iyi bir takım arkadaşı olmaya mı çalışmalıyım, yoksa bu çok mu uysal kaçardı? Ve Tanrım, neden Bradley'nin yanında duruyordum? Artık o da benim takımımdaydı!

Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi gri gökyüzü sabahdan beri yapmaya çalıştığı şeyi yapıyor ve hafif bir yağmur çiseliyordu.

Umarım şu kitapçıklar yağmura karşı dayanıklıdır.

BRAD

Yağmur başlar başlamaz kıyafetimin bu hava için ince kaçtığını fark ettim ama illa bir mazeret gerekirse bu bir seyahat kıyafetiydi. Yani seyahat için rahat bir kıyafetti. Beş dakika içinde bizi ormana atacaklarını nereden bilebilirdim ki?

"Affedersiniz," diye seslendim elimi kaldırarak. "Pardon... Üstümü değiştirebilir miyim?"

"Hayır," diye homurdandı Victor. Sonra kuru kulübeye doğru yürüdü. Ah.

Sanırım geldiğimizde üzerimi değiştirebilirdim ama sosyalleşme planım için zamana ihtiyacım vardı, futbol konuşmak için birkaç rahat adam bulursam tüm hafta için hazır bir grubum olacaktı. Gerçi bunun tamamen zaman kaybı olduğu ortaya çıktı, çünkü şu anda bulunduğum takımdaki tek erkek oda arkadaşım Thomas'tı ve o da Celine'i süzmekle meşguldü...

Celine de şu an bana ters ters bakmakla meşguldü. Acaba gene ne yapmıştım, Tanrı bilir. Muhtemelen Celine'e göre yağmura ya da başka bir şeye ben sebep olmuştum.

"Siper almalıyız," dedi biri, kısa boylu bir kızdı. İpeksi, düz saçları ve bana koçu hatırlatan bir sesi vardı; yoğun coşkusuyla sizi ezip geçecek dostane ve otoriter bir ses. Belki de bu yüzden hepimiz sorgusuz sualsiz onu ormana kadar takip ettik. Nike ayakkabılarımın kenarlarından çamurların süzülüşünü izlemek beni ciddi şekilde sinirlendiriyordu, zaten parmaklarım bu buz gibi çiseleyen yağmurda sızlıyordu ve kesinlikle pislik ve hayvan idrarı olduğunu düşündüğüm şey her yerime bulaşıyordu ama korku zihnini katiliydi, bu yüzden endişeyi bir kenara bıraktım ve elimdeki konuya odaklandım. Acaba gözetmenimiz Holly (sarı rım adı buydu) buradaki en iyi giyinen kâşif olduğum için yaratıcı düşünme konusunda bana beş üzerinden beş puan verir miydi?

Benim çoraplarım ıslanmışken o gayet makul biçimde yağmurluk, kargo pantolon ve yürüyüş botları giyyordu. Bu yüzden... Muhtemelen tam puan vermezdi.

Sherwood Ormanı'nın bu küçük köşesi ıslaktı ve yeşillik kokuyordu. Hava temiz ve serindi. Ortam antik çağlardan kalmışa benziyordu. Bir şekilde zamanda yolculuk yapmışız ve Robin Hood her an ortaya çıkabilirmiş gibiydi. Temiz havayı ciğerlerime çektim ve başımı arkaya yatırdım. Yağmur ağaçların arasından bize ulaşmakta zorlanıyordu ve zayıf güneş ışığıyla üstümüzdeki yapraklardan oluşan kalın tavan şeffaftı ve güzel görünüyordu. Belki de kitabımın kurgusunu değiştirmeli ve ana karakter Abasi Lee'yi çöl yerine ormanlık bir gezegene yerleştirmeliydim.

Birkaç metre ötede rakip takımdan birinin, "Hadi hep beraber fotoğraf çekinelim," dediğini duydum.

"Ah... Ayrılabiliriz!"

“Ama hepimizin bir...”

İşte ilk stratejim: *Onlar kadar yüksek sesle konuşma ve tekniklerimizi ele verme.*

Takımım bir araya toplandı, on kişi Holly ile bir kenarda duruyordu. Sonra birbirimize baktuk, görünüşe göre kaybolmuştuk. Celine, klasik Celine tarzıyla hafifçe öksürdü. “Kendimizi tanıtalım mı?”

Thomas kızıl bir kukla gibi başını salladı ve tamamen gereksiz bir coşkuyla, “Kesinlikle! Harika bir fikir,” dedi.

Gözlerimi kıstım.

Açık olmak gerekirse Thomas’a karşı bir tavrım yoktu. İyi birine benziyordu. Aksanı çok üst sınıftı, dadılarını yarış atı gibi bahçede gezdirerek büyüdüysen hiç şaşırmazdım. Üzgünüm, biraz yargılayıcı oldu. Ama otobüste yan yana oturur oturmaz beni kaburgalarımın dürttü ve koltuk aralarındaki boşlukları işaret ederek, “Baksana! Bu o mu? O, değil mi?”

Gözlerimi kırıştırdım ve parmağını takip ettim. “Kim?” Sonra ışık hızıyla mesajlaşırken bir yandan Twix’inden bir ısırık alan ve muhtemelen kimsenin kendisine bir metre yaklaşmadığından emin olmak için birkaç saniyede bir diğer yolculara bakan baş düşmanımın göz göze geldim.

“@HowCelineSeesIt!” diye ukladı Thomas. “Onu takip ediyorsun, değil mi? O...” Lafın ortasında durdu ve kıpkırmızı oldu, bunu tehlikeli bir işaret olarak algıladım. Sonra ekledi, “O aslında ünlü biri. Onunla komplo teorileri ve diğer konular hakkında konuşacağım.” Bunu daha da tehlikeli bir işaret olarak algıladım çünkü Celine konuşmaktan nefret ederdi.

Ben de takdire şayan bir hayırseverlik ve Celine’i kurtarmak amacıyla, “Celine mi? O benim kuzenim,” deyiverdim. Sonra da ona göz kulak olmam için nasıl sıkı talimatlar aldığımı anlattım.

Belli ki uyarı işe yaramamıştı, çünkü çocuk hâlâ Celine'e bakıyordu ve @HowCelineSeesIt rolü için seçmelere katılıyormuş gibi on kişilik grubumuzun tamamını ve gözetmenimiz Holly'yi görmezden gelerek sadece Celine'e kendini tanıtıyordu. "Ben Thomas! Neredeyse on yedi yaşındayım ama son sınıftayım, altıncı sınıfa erken başladım." Belli ki Celine'in etkileneceğini umuyordu ki doğrusunu söylemek gerekirse etkilenebilirdi de. "Nottingham Lisesi'ne gidiyorum," diye devam etti. Özel okul. Belki Celine'in bundan da etkileneceğini düşünüyordu. Bunun yerine Celine bana endişeli bir bakış attı. Nedense gülmemek için kendimi zor tuttum.

Yanağımı ısırdım. "Ben Brad. Futbol oynuyorum ve Rosewood Akademisi'ne gidiyorum." Futbol meselesi konuyla ilgiliydi çünkü buradaki birkaç kişiyi turnuvalardan hayal meyal hatırlıyordum.

İpekli saçlı kızın adı Sophie, yanındaki sıırım gibi uzun olan çocuğun adı Raj'dı, çemberin başındaki süper model görünüm-lü çocuğun (sanırım artık tam olarak bir çember değildik) adı Allen'dı ve sonra dinlemeyi bıraktım. Bir yılanı basmamak ya da zekice gizlenmiş bataklık çukurlarına düşmemek için etrafı kontrol etmeye başladım. Doğu Midland'deki bir ormanda bataklık yoktur, diye düşünebilirsiniz ama Kâşif Dora'da da yok sanırdık.

"Harita okumakta özellikle iyi olan biri var mı?" diye sordu Allen, emir veren ses tonu beni düşüncelerimden sıyırmıştı. Allen'ın az önce Celine'in kabarık saçlı küçük oda arkadaşının sözünü kestiğinden emindim ama dikkat etmemiştim, belki de yanılıyordum.

Raj ve adını bilmediğim bir kız ellerini kaldırdı. Sonra Raj sıırıttı. "Şu hâlimize bak, okuldaymışız gibi el kaldırdık."

Allen bu söze gülmedi. Zaten okulda olduğumuzu ve kendisinin de öğretmen olduğunu düşünüyor gibiydi. “Oryantasyonda iyiyimdir,” dedi kararlı bir şekilde, “haritayı ben tutarım, siz de fikirlerinizi söylersiniz diye düşünüyordum. Belki başka biri de pusulayı tutarken diğerleri keşif yapmak ve araziye kolaçan etmek için önden gidebilir.”

Hepimiz birbirimize omuz silktik. Allen sertçe başını salladı, çok güçlü bir çenesi ve kalın buğday gibi saçları vardı. Kral Arthur’un kılıcı taştan çekip çıkarması gibi haritayı ve pusulayı gözetmenimiz Holly’den aldı.

Celine’in yüz ifadesine bakınca şaşırmadım çünkü Allen’i sanki hayatında gördüğü en sıkıcı amipmiş gibi izliyordu. Keşke ben de bu kadar kolay küçümseyebilseydim. Ama bence Allen biraz seksiydi. *Evet, zevksizliğimle uzun zamandır barışığım.*

Uzmanlarımız neyse ki su geçirmeyen haritanın etrafında toplanırken ben de Celine’in yanına gidip annelerimizin isteklerine uydum. “Birbirimizden ayrılmayalım, tamam mı?”

Bana uyuşturucu almışım gibi bakıyordu. “Neden?”

Sırf onu sinirlendirmek için, “Çünkü biz kuzeniz,” diye karşılık verdim.

“Lütfen şunu söylemeyi kes,” diye mırıldandı kibarca, “yoksa bu güzel bitkilerin üzerine kusacağım.”

Okul başladığından beri küçük bir sorunum vardı: Her hafta felsefe dersinde Celine’in yanına oturuyordum ve her zamanki gibi birbirimizi aşağılıyorduk ama son zamanlarda kendimi gülmek isterken buluyordum. Gerçekten çok gülesim geliyordu.

Ama bu sefer gülmeyecektim, çünkü Celine benimle son derece şüpheli bir yabancıymışım gibi konuşuyordu ve yanlış bir hareket yaparsam kendini korumak için taşaklarıma tekme atacmış gibi bir hâli vardı. Sinir bozucuydu ama ne bekliyordum

ki? Komik ya da değil, o hâlâ yargılayıcı ve her şeyi bilen bir iki yüzlüydü.

Ne yazık ki montunun altına sakladığı alçı hâlâ kolundaydı. Eğer başıboş bir dala takılıp düşerse ve ben onu yakalayamazsam, suçluluk duygum devasa boyutlara ulaşacak ve omurgam bu yükün altında ezilecekti. Bu yüzden, “Hoşuna gitse de gitmese de,” dedim sessizce, “sana tutkal gibi yapışacağım.”

Kaşlarını çattı. “Neden?”

“Neden olmasın?”

“Çünkü ben huzurumu korumaya kararlıyım, sen de benim yakın çevremden uzak dur. Arkamdan yürü.”

Tanrı aşkına. “Ne yapacağımı sanıyorsun, seni bir çukura iteceğimi falan mı?”

“Ne yapacağını bilmiyorum, Bradley.” Bana garip, sinirli bir bakış attı ve yarı normal bir hafta geçirme umudum bir yumurta gibi yere düşüp *paramparça* oldu. “Seni neredeyse hiç tanımıyorum.”

Çenem gerildi ama yalan da söylemiyordu. Ben de onu çok az tanıyordum. Çünkü bir zamanlar tanıdığımı sandığım Celine, arkadaşlığımızı asla bu kadar kolay silip atmazdı; utanç verici özrümü asla görmezden gelmez, benimle bu kadar uzun süre, kararlılıkla küs kalmazdı.

Neredeyse dört yıl geçmişti ve o hâlâ bir arpa boyu bile-

“Peki,” diyerek kestirip attım ve Thomas’ın yanına gittim.

Allen ve diğer birkaç kişi tek harita üzerinde kafa kafaya vermiş; anahtarlar, araziler ve yönler hakkında konuşuyorlardı. Daha aktif olmam gerektiğini, Holly’nin etrafta dolaşıp bizi gözlemlediğini ve Katharine Breakspeare’in başarı matrisi şeysindeki her bir nitelik için beş üzerinden not verdiğini biliyordum.

Tüm keşif gezisi için bir ortalama almadan önce her gün bize not verileceği hatırlatılmıştı.

Bu yüzden Allen araziye göz kulak olmak için kimin önde yürümek isteyeceğini sorduğunda, spor ayakkabılarımın durumunu umursamadan hemen gönüllü oldum. *Gördün mü Holly? Tam anlamıyla gruba liderlik ediyorum. Kayda geçsin lütfen.*

Celine pusulacılarla birlikte hareket ediyordu ki bu çok saçmaydı çünkü sağını solunu bile bilmezdi.

On dakika etrafta dolaştıktan sonra bu görevin o kadar da kötü olmadığını fark ettim. Bastığım yere dikkat etmek, hafifçe yağın yağmurun altında gözlerimi kısmak, arkamdan gelen talimatları dinlemek ve tetikte kalmaya çalışmak zorlu bir işti ama bu aktivite zihnimi odaklamama yardımcı oluyordu. Ciğerlerime dolan hava ve etraftaki koca boşluk iyi hissettiriyordu. Bu futbol oynamaya benziyordu tüm varlığını bedeninizde topluyordu ki kafanız bomboş ve tertemiz oluyordu.

“Neşeli görünüyorsun,” dedi Thomas, ayak uydurmak için nefes nefese kalsa da alaycı bir ses tonuyla konuşmayı başarmıştı.

“Neredeyse geldik,” dedim ona. “Bunu hissedebiliyorum.”

Raj bir metre arkamızdan, “Allen’in böbürlenmelerini duyabildiğini mi söylüyorsun?” dedi kuru bir sesle ve Thomas homurdandı.

Bir süre sonra adını mutlaka öğrenmek istediğim büyük, kıvrımlı bir ağacın çatallı gövdeleri arasına gömülü hâlde duran işareti bulduk. Ağacın yaprakları kalın, koyu renkliydi ve gövdesinin kabuğu soyuluyordu. Beni kazanan gibi hissettiriyordu. Alçak bir dala bağlanmış yağmur lekeli plastik torbayı gören bendim ama onu açmak ve içinden bir şeyler çıkarmak için ilk hamleyi yapan Allen oldu.

Yeşil ve beyaz renkte olan avuç içi büyüklüğündeki kitapçığın ön yüzünde *SHERWOOD ORMANI KILAVUZU* damgası ve Robin Hood'un sivri şapkasının logosu vardı.

Allen dehşetle bakıyordu. "Bu sadece bir kitap."

Aramaya başladığımızdan beri ilk kez Celine'in sesini duydum. "Aurora çantada başka bir şey daha olduğunu söyledi," diye seslendi grubun arkasından.

Gözlerim ona kaydı; yanakları yağmurla ıslanmıştı, göz kalemi hafifçe dağılmıştı, göğsü sürekli inip kalkıyordu.

Sonra çantaya tekrardan baktım ve alt köşeye sıkıştırılmış küçük kağıdı fark ettim.

Allen yüzünü buruşturdu. "Aurora da kim?"

Tamam, Aurora'nın kim olduğunu ben de tam olarak bilmiyordum ama yapma be dostum, öyle denir mi?

Celine'in iri gözlü oda arkadaşı (Aurora oydu belli ki) kızarmıştı. Celine, patlamasının yakın olduğu anlamına gelen o tanıdığım yüz ifadesiyle kara gözlerini kısı ve "Aç ya da yorgunsun herhâlde. Geçici hafıza kaybı yaşıyorsun belli ki. Acele etmeliyiz," dedi. Sonra da Allen bunun bir hakaret olup olmadığına karar veremedenden önce notu almak için öne atıldı.

Hakaretti.

Kâğıt parçasını almak için Allen'la benim aramda durması gerekmişti. Başının üzerinden Allen'a baktım. Birdenbire Celine'in, Allen için düşündüklerini benim için de düşünüp düşünmediğini hayal ettim.

Allen bana Donno'yu hatırlatıyordu ki bu da hiç hoşuma gitmiyordu.

Celine notu hızlıca okudu ve "Kahretsin," dedi.

Omzunun üzerinden baktım ama Allen notu çoktan almıştı. Ana fikri anlayacak kadarını görmüştüm.

“Kahretsin,” diye tekrarladım.

Allen’in sesi inançsızlıkla cınladı. “Adım adım ve satır satır her kitabı bulacaksın. Her ipucundaki harfleri ve sayıları al; küçük, ruhaf, tatlı ve bir ısırıkta açlığı yatıştıran ne var?” Sonunda sesi yükseldi, sanki daha önce kimse onunla bu şekilde uğraşmamış gibiydi.

Küçük bir sessizlik oldu.

Sonra Raj güldü. “Dokuz kitap daha bulmamız gerekiyor.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

CELINE

Allen'in alnında ilginç bir damar atmıştı. Aurora'yla göz göze geldiğimde gülümsememek için dudağını ısırıldığını fark ettim.

"Pekâlâ, planlar değişti!" dedi Sophie, kıvrıkcık ve kabarık atkuyruğunu okşayarak. "Öncelikle bilmece ne anlama geliyor ve bu tür şeylerde iyi olan var mı?"

Aurora yanıma yaklaştı, eğildi ve "*Petit fours*," diye mırıldandı. Acıkmış mıydı? "*Pardonnez moi.*"⁵

Ne yazık ki Allen sonunda konuşmaya geri dönebildi. "Bu mümkün değil," diye seslendi ve gözetmenimiz Holly'ye yöneldi. "Affedersiniz," dedi tüm kibarlığıyla. *Bunun için biraz geç değil mi dostum, o zaten senin boş konuşmalarını duydu, ama peki. "Az önce bir yanlış anlaşılma mı oldu?"*

5 Küçük dördü. Bir ısıruk büyüklüğündeki şekerleme veya tuzlu mezelerdir. Fransızca kökenli bu sözcük, "küçük fırın" anlamına gelir. -ed.n.

6 Fr. Pardon? -ed.n.

Holly başını yana yatırıp sakince, “Hayır,” dedi. Allen daha fazla bilgi için bekliyordu.

Görünüşe göre aradığı bilgi gelmeyecekti.

“Bize kitapların hepsinin bir arada olacağı söylenmişti,” diyerek Allen tekrar şansını denedi.

Holly takma kirpiklerini dalgalandırarak göz kapaklarını çok ama çok yavaş bir şekilde kapatıp açtı. Parlak dudakları kıvıldamıyordu.

Allen’in yüzünde pembenin hoş bir tonu belirmişti. “Yani şimdi on kitabı tek tek bulmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz? İpucu bu mu?”

“Hayır.”

Allen rahatlayarak nefes verdi.

“Zaten bir tane buldunuz,” diye devam etti Holly. “Sadece dokuz tane kaldı.”

Yani Raj haklıydı.

Daha çok yürüyeceğimiz için sinirlenmem gerekiyordu ama Allen’in zorlukla öfkesini dizginlemeye çalışmasını izlemekle meşguldüm. Gülümsememi bastırdım ve açıklanamaz bir kaza sonucu gözlerim Bradley’ninkilerle buluştu.

Sırıttı. Ben de sıırıttım. İmkânsız bir an için ikimiz de birbirimize sıırıttık ama her zamanki gibi değildi. Sonra gülümsemesinin yerini dehşete kapılmış bir yüz ifadesi aldı ve sanki ona pire bulaştıracakmışım gibi bakışlarını kaçırdı. Tanrı onun gibi birinin benim gibi biriyle göz teması kurmasını yasaklamıştı galiba.

Çenem ağrıyordu ve dişlerimi gıcırdattığımı fark ettim.

“Ama sonra... Bu değil...” Allen kalp krizi geçiriyormuş gibi davranıyordu. “Pekâlâ,” dedi kendini toparlamaya çalışarak. “Kitaplardan birini bulduk. Bir kişinin geri dönmesi gerekmez mi? Ya da gerçekten on tanesine de ihtiyacımız var mı? Foto-

kopilerini çekebiliriz, değil mi? Bu daha akıllıca olur. Sonuçta bizden daha yaratıcı düşünmemiz istendi çok fazla çalışmamız değil.” Bakışları Holly’yi delip geçti. “Yapmamız gereken bu mu?”

Kadın inanılmaz biçimde sıkılmış görünüyordu. “Ben sadece gözetmenim. Size yardımcı olamam.”

Bu her ne kadar eğlenceli olsa da yapılacak en doğru şey görevimize devam etmemizdi, bu yüzden aklımdan geçenleri isteksizce bir kenara bırakıp odaklanmaya çalıştım.

Belli ki Sophie de benimle aynı fikirdeydi çünkü daha yüksek sesle tekrar sordu. “Bilmeceyle ilgili bir fikriniz var mı?”

“Açlıktan bahsediyor,” dedi birisi, “yani muhtemelen yiyeceklerle ilgilidir, değil mi?”

Bradley tam o anda karşıma geçip Aurora’ya, “Bir fikrin var mı?” diye mırıldanmasaydı tartışmaya ben de katılacaktım.

Kaşlarımı çattım. Ne diyordu bu? Biz daha—

Ama Aurora yavaşça başını salladı, önce bana sonra da ona bir bakış attı. “Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Kesinlikle hayır,” dedim, tam o sırada Bradley gülüyordu, “Maalesef.” Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı, sağ yanağında bir gamze belirmişti ve tüm dikkatini Aurora’ya yöneltmişti. Neler döndüğünü anlamıyordum ama bu işin içinde kesinlikle bir iş vardı. Belki de Aurora’nın zeki ve faydalı olduğunu fark etmiş (çünkü öyleydi) bu yüzden de ona yapışmaya ve çağrışım yoluyla iyi görünmeye karar vermiş olabilirdi. Ama eminim günün sonunda Aurora’yı görmezden gelip Allen’a yanaşacaktı. Bu adam arkadaşı Dunno’nun kopyasıydı.

“*Petit fours*,” dedi Aurora. “Küçük ve tuhaf bir yiyecek, değil mi? Ve içinde sayı da var, yani muhtemelen... Haritada P4 ya da öyle bir şey bizim alanımız, Mesleki Kişilik Anketiyle ilgili...”

Oh Tanrım. Ona tüm fikirlerini sunuyordu. Gözlerimi iri iri açıp başımı salladım ama bana dikkat etmiyordu çünkü Bradley sinir bozucu yakışıklılığıyla kızı cezbediyordu.

Gülümsemesi genişledi. “Ne çabuk çözdün? Sen bir dâhisin.”
Ay götüm!

Sonra fısıldadı, “Sophie’ye söyle.”

Duraksadım, onu doğru mu duymuştum? Neden o... Bradley neden... Demek istediğim, Bradley Aurora’nın fikrini çalıp kendi fikriymiş gibi sunmayacak kadar zekiydi. Ama neden herkesin dikkatini çekmek ve ne kadar iyi bir adam olduğunu kanıtlamak için, “Aurora cevabı biliyor!” diye bağırarak gösterişli bir şov yapmak yerine sessizce ona...

“Herkes konuşuyor,” diye mırıldandı Aurora. “Ben sadece...”

“Söyleyebilirsin.” Onu dürttü. “Sorun değil, hepsi hep bir ağızdan konuşuyor. Sen de katılabilirsin.”

Aurora kızardı.

“Hadi konuş,” dedi ona. “Düşünme, sadece söyle. Devam et! Yapabilirsin.”

Aurora kıkırdıyordu. Dehşete kapılmıştım. Gözlerimin önünde neler oluyordu?

“Devam et, söyle, söyle, söyle-”

“Bir fikrim var,” dedi Aurora aniden, burnu ateş kırmızısıydı ama sesi güçlü ve net çıkmıştı.

Garip bir *ha* sesi çıkardım. Bradley bana göz ucuyla baktı. Ağzımı kapattım.

“Sanırım... Şey... *Petit fours* olabilir mi?” diye mırıldandı Aurora. “Belki, bilmiyorum, sadece düşünüyordum, çünkü...” Aurora’nın enerjisi tükenmişti ama bunun bir önemi yoktu çünkü Thomas başını sallayarak uzun bir, “Aaaa!” çekti ve planı açıklarken Aurora’nın yüzünde minik, mutlu bir gülümseme belirdi.

Sohbet hızla sürdü. Sophie gruptakilerin telefon numaralarını sordu ve buluşma noktaları ile verimlilik hakkında konuştu. Raj ise Aurora'ya Prenses Briar Rose diye hitap edip edemeyeceğini sordu. Bradley kapüşonundaki bir çamur lekesini incelerken ona bakıyordum çünkü kendimi tutamıyordum.

Değiştiğini düşünüyordum. Popüler bir çocuğun karikatürü olarak Donno'nun kötü niyetle çizdiği çizgiyi takip etmesi, kendisinden aşağıda kabul ettiği insanları görmezden gelmesi ve sanki mükemmel doğmuş gibi kendini ayrı tutması gerekiyordu. Seksi, atletik ve çekici olmak kimseyi kötü bir insan yapmazdı. Ancak bu nitelikleri diğer her şeyin (nezaket, dürüstlük ve sadakatin) üzerine koymayı seçmek bir insanı kötü yapardı. Eskiden, benimle arkadaşken olan kişiye kıyasla dönüştüğü kişi onu kötü bir insan yapmıştı.

Tanımadığım biri olması gerekiyordu.

Ama arada bir, bana *eski* Bradley'nin parıltılarını gösteriyordu ve buna bir son vermesini istiyordum.

“Tamam,” dedi Sophie, “o zaman geriye... Brad ve Celine mi kalıyor?”

İsmimi duyunca irkildim. Bradley de öyle.

“Birinizin telefonunda pusula var, değil mi?”

Ağzımı açtım ve kapattım. Olan biteni anlamadığımı itiraf edecek hâlim yoktu. Bunun o günkü kararlılık puanıma bir faydası olacağından şüpheliydim. “Evet,” dedim sakince, tam da Bradley'nin, “Cep pusulam var,” diye herkese duyurduğu gibi.

Küçük siyah plastik bir şey çıkarıp açtığında ne olduğuna iki kez baktım. Tabii ki, Bay Mükemmel kendi pusulasını getirmişti. Acaba Holly ona yaratıcı düşünce, kararlılık ya da liderlik için ekstra puan verecek miydi? Tanrım. Kendimi geliştirmem lazımdı.

“Oh, harika!” dedi Sophie. “Pekâlâ, herkes gelsin ve haritanın fotoğrafını çeksin.”

Kurnazca Aurora'ya yaklaştım. “Neler oluyor?”

“Ayrılıyoruz,” diye fısıldadı. “Bir grup sohbeti kurup çiftler hâlinde hareket edeceğiz.”

“Ne? Bunun mantığı ne?”

“Burada bir sinyal güçlendirici var,” dedi, “yürüyüşçülerin kaybolmaları hâlinde yardım çağırabilmelerini sağlamak için.”

“Hayır, demek istediğim, bir sonraki kitabı bulmak için her bir ipucuna ihtiyacımız var, değil mi?”

“Evet,” dedi Aurora, “grup sohbeti bunun için var. Bulduklarımızı paylaşmak için. Ama bu görev haritanın kırmızı çizgili bölümünde yer alıyor, yani mıntıka dar. Bu yüzden biz bilgi beklerken diğer çiftler kendi mıntıkasında bir şey bulup bulamayacaklarına bakacaklar. On kişilik büyük bir grupla dolaşmak zaman kaybı. Bu kitabı ararken çoğumuzun bir görevi bile yoktu.”

Bu korkunç bir plandı. Gerçekten bir şey söylemeliyim–

“Dur bakalım,” diye tısladım, farkındalık yüzüme bir ağaç dalı gibi çarpmıştı. “Yani *Brad’le* tek başıma mı gideceğim?”

Aurora yüzünü buruşturdu ki bu da onayladığı anlamına geliyordu. “Sen kiminlesin?!”

“Raj’le,” dedi. “Özür dilerim!”

Ona numaradan ters ters baktım. O da güldü. Sonraki beş dakika boyunca yaklaşmakta olan kıyameti tamamen görmezden geliyordum. Sonra hepimiz Holly’yi güvenlik kontrol noktası olarak geride bırakarak yollarımızı ayırdık ve ben Brad’e yaklaşmak zorunda kaldım.

Gerçek bir karın ağrısıydı...

Sakin ol, Celine. Birlikte çalışmanız gerekiyorsa, birlikte çalışacaksınız. Sonuçta çocuk değildim. Rahatlamak için derin bir nefes aldım ve yağmurdan ıslanmış avuçlarımı üzerime sildim.

Her şey yoluna girecek.

Her şeyi halledeceğim.

Başaracağım!

BRAD

Celine her zamankinden daha garip davranıyordu.

On bininci kez, “Bu gerçekten çok saçma,” diye mırıldandı çalılarının arasından geçerken. Ve hayır, tuhaf olan şikâyet etmesi değildi; benimle olduğu için şikâyet etmesiydi.

Celine, ordusundaki askerler gibi herkese emirler yağdırmalı, Sophie’nin talimatlarını uysalca yerine getirmemeliydi. Sürekli otoriter ve sinir bozucu bir şey söylemesini bekliyordum. Bu eksiklik beni ürkütmeye başlamıştı.

“Ne arıyoruz ki?” diye sordu yakındaki bir ağaca seslenerek.

“Bilmiyorum. Küçük bir plastik torba ya da yanıp sönen büyük bir ok mu?” Dönüp bana baktı, gözleri kısık ve kuşkuluydu.

Sanki neden cevap verdiğimi bilmiyormuş gibi. *Ciddi misin? Hadi ama Celine. İş birliği yapman gerekiyor. Ha sen, ha şuradaki çalılıklar...*

Yirmi dakikadır tek başımıza yürüyorduk ve o kadar sessiz ilerliyorduk ki konuştuğu zaman ona gerçekten minnettar kalıyordum. “Bu yağmurda ikisini de bulma ihtimalimiz eşit.” Ellerini siyah pofuduk montunun cebine sokarak burnunu çekti.

Yağmur şiddetli değildi; sis gibi inceydi ve kirpiklerimize yapışıyor, bir metreden uzağı göremiyorduk. Sanırım “eşit” derken

sıfır demek istemişti. Yine de yorum yapmak yerine, “Ellerini cebinden çıkar,” dedim.

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. “Avucunu yalarsın.”

“Eğer diğer bileğini de kırmak istiyorsan,” dedim, “bunu başka biriyleyken denersin, çünkü eğer yaralanırsan sana yardım etmeyeceğim.”

“Eğer diğer bileğimi de kırarsam,” diye tatlı tatlı cevap verdi, “birinin beni taşıması gerekir.”

İyi, bırakayım da bir çalıya takılıp boynunu kırsın. Sanki çok umurumdaydı. Çamurlu ayakkabılarımı gördüm ve ofladım.

Celine’in konuşmayı bitirdiğini fark edene dek beş dakika daha sessizlik içinde ilerledik. Eğer daha fazla gürültü istiyorsam onu tekrar gaza getirmeliydim. “Grubun dağılması çok da iyi bir fikir değildi.”

Gözleri parlıyordu. Bunu tahmin etmesi güç değildi. “Tabii ki kötü bir fikir! Kaynaklarımızı bölüp karanlıkta tökezleyerek zaman mı kaybedeceğiz? Yüzyılın planı sayılmaz.”

Ooh, öfkelenmişti. Bu daha iyiydi. “Gerçek karanlıktan mı bahsediyorsun, yoksa mecazi karanlıktan mı?” diye masumca sordum.

Çenesi o kadar gerildi ki neredeyse dişlerinin kırıldığını duyabilirdiniz. “Açıkçası mecazi anlamda karanlıktan bahsediyorum, Bradley.” Celine benden gerçekten nefret ediyordu çünkü başkaları onu sinirlendirdiğinde sıkılıp kendini kapatırdı. Ben onu kızdırdığımda alnındaki damarlar belirginleşiyordu.

“Bilseydim sormazdım,” dedim.

Kaşlarını çatı. “Dalga geçmeyi bırak. Dinle, bu işte birlikte olduğumuz sürece–”

“Doğru mu duydum? Az önce birlikte mi dedin?”

“Bu şeylere göz kulak olmamız gerekiyor,” diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. “Bu planın ne kadar mantıksız olduğunu sen de biliyorsun. Birimizin orada dikkatini gruba vermesi gerekirdi.”

Biliyor muyum? “Neden, konuşup tüm demokrasi havasını baltalayalım diye mi?” derken ifadem boş ve sesim sabitti. Ama içten içe kafası karışmış bir şivava gibi titriyordum, korkmuşum çünkü Celine... benim akıllı olduğumu mu düşünüyordu? Hayır, bu çok cömertçe kaçabilirdi. Bu mantıklı mıydı? Ya da öyle bir şey? Temelde, benim Allen seviyesinde bir aptal olduğumu düşünmemesine şaşırmıştım. Evet, değildim ama Celine hiçbir zaman etkileyici zekâmı kabul edecek kadar mantıklı düşünmemişti.

“Demokrasinin canı cehenneme!” diye bağırdı.

“Emredersin, Yoldaş Celine?”

“Herkes kazanmak için acele ediyor,” diye devam etti. “Bu yüzden tüm seçenekler üzerine konuşmak yerine ilk fikrin üzerine atlıyorlar.”

Haksız değildi ama zaten nadiren haksız çıkardı. Bu onun en sinir bozucu özelliklerinden biriydi. “Bence çok katı davranıyorsun. Alan küçük, bazı kitapçıklara rastlayabiliriz. Böylece işler daha verimli hâle gelebilir ve grup sohbeti, ekip çalışması unsurunu kaybetmeden çalışmamızı sağlayabilir.”

“Her ekip üyesinin güçlü yönlerini aynı anda kullanırsak daha hızlı çalışırız ve bir grup sohbetinin buna yeteceğini sanmıyorum. Ormanda yürüyoruz, Tanrı aşkına; kim telefonunu kontrol eder ki?”

Bu cümleyi kurduktan sonra haritaya bakmak için telefonunu çıkarmasından hiç söz etmeyeceğim bile. Celine’in öfkesi giderek artıyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Bazen, ara sıra,

yanlışıyla Celine'in TikTok'taki komplo teorilerini izliyordum. Loch Ness Canavarı'nın trajik bir şekilde yaşlılıktan öldüğünü ama tamamen gerçek olduğunu anlatırken de böyle oluyordu.

"Neye sıırıyorsun?" diye sordu.

Yüzümdeki yasa dışı ve plansız gülümsemeyi yok ettim. "Yok bir şey. Sadece... Sessiz ve kibar tavrının uzun süremeyeceğini biliyordum."

Olduğu yerde durdu, ayaklarıyla toprağı eşeledi ve elini beline koydu. Alçısı gözüktüğünde suçluluk duygusu içimi kapladı. "Ne demek şimdi bu?"

Omuz silktim, çünkü öfkeliyken rahat durmak onu her zaman daha çok sinirlendiriyordu. "Herkesin önünde yaptığın bu utangaç ve çekingen tavır da neyin nesiydi? Zaman mı kolluyorsun? İnsanları çiğ çiğ yemeden önce sevimli davranarak dikkatlerini mi dağıtıyorsun? Sorun ne?"

"Allen'a çenesini kapamasını söyledim," diye karşı çıktı kaşlarını çatarak. "Allen'a karşı şaşırtıcı derecede kibar olduğunu sanıyordum."

"Pardon?"

"Şey, sana göre yani. Aslında nazik bir azarlamaydı. Umarım tüm enerjini bana harcamıyorsundur, Celine. Buradayken en az bir kişinin daha kafa derisini yüzdüğünü görmeliyim."

"Komik," diye karşılık verdi. "Çenemi kapalı tutmamdan hoşlandığını sanıyordum."

Onunla dalga geçmekten duyduğum tüm keyif, musluktaki su gibi akıp gidiyordu. Bana daha önce de böyle bir şey söylemişti. Belki de hatırlamadığımı sanıyordu. Belki de hatırlamıyordum ve kafeteryadaki o günü kafamda binlerce kez tekrar tekrar canlandıran bir tek bendim.

Muhtemelen hayır.

Celine çocukken birkaç günlüğüne ortadan kaybolan babasının uzaylılar tarafından kaçırıldığına karar vermişti. Geri döndüğünde, metresinin ikiz doğurduğunu ve yeni ailesiyle birlikte olmak için Neneh'ten boşandığını açıkladığında Celine bunun uzaylı zihin kontrolünden kaynaklandığı sonucuna varmıştı. Onun kasıtlı sanrıları, benimse takıntıları vardı. Muhtemelen bu yüzden en iyi arkadaş olmuştuk. Ben kimdim ki onu yargılayacaktım?

Ama büyüdükçe kimse farklı olduğumu anlamasın diye kendimi güzel ve düzgün göstermeyi öğrendim. Celine bunu hiç yapamadı. Dinleyen herkese uzaylılardan bahsederdi. Özellikle de gergin olduğunda.

“Çenemi kapalı tutmamdan hoşlandığını sanıyordum.”

Yağmurun yapraklara çarparak çıkardığı alçak ses aramızdaki boşluğu bir balon gibi dolduruyordu. Çenesi gergindi, keşke böyle durmasaydı. Benim de göğsüm sıkışıyordu ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. *Sadece görmezden gel. Hiçbir şey söyleme. Bir anlamı yok.*

Düşüncelerimi ve duygularımı akışına bırakmakta her zaman zorlanırdım.

Pes edene kadar içimi kemirirlerdi. “Senden özür dilemiştim.”

Homurdandı ve o anda bu konuşmanın hiçbir tesadüfi yanı olmadığını anladım. Celine benden neden nefret ettiğini unutmamıştı.

Belki de felsefe dersinde yanımda otururken benimle aynı şeyleri hatırlıyordu.

“Bu benim hatam değil, biliyorsun,” diye geveledim. “Hani şey... Değiştirmem gerekti.”

Yüz ifadesi kuşkuluydu. “Sınıfını değiştirmeni mi kastediyorsun?”

Omuz silktim, zaten rahatsızdım. Bu konuşmayı kapatmak yerine neden daha derine indiğimi merak ediyordum.

“Elbette bu senin hatan değildi Bradley,” dedi sertçe. “Herkesin programı eninde sonunda değişir.” Dilini ya da yanağının iç kısmını ısırırken çenesi oynuyordu. Tekrar konuşmaya başladı. “Sorun, senin bunu daha da kötüleştirmendi.”

Tüm kabuklarımın üzerine yara bandı yapıştırmak zorundaydım çünkü onları görürsem kanayana kadar kopartabilirdim. Belki de Celine’in üzerine güzel, bej bir muşamba örtebilseydim her şey daha kolay olurdu ama bunu yapamadığım için, “Nasıl?” diye sordum.

“Gitmek zorundaydın ve...” Bir elini salladı. Tırnakları parlak ve siyahtı. “Yeni arkadaşlar edindin. Futbol takımına katıldın ve-”

Göğsümde haklı bir öfke kükrüyordu. Neredeyse dört yıl sessiz sedasız içten içe kaynadıktan sonra bu tartışmaya hazır olduğumu anladım. “Çünkü bu büyük bir suçtu, değil mi?” diye sivrildim. “Sensiz yeni şeyler yapmak istemek. Yeni bir kulübe katılıp Latinceyi bıraktığım için kötü adam ben mi oldum? Pekâlâ, Celine.”

Yağmur damlalarıyla ıslanmış kirpiklerini birbirine bastırdı, derin bir nefes aldı ve beklediğim son şeyi söyledi. “Şey, hayır. Açıkçası hayır. Ne istersen yapmakta özgürdün ve bunu sorgulamaya hakkım yoktu.”

Hımm. Bu sözler Bayan Her Şeyi Bilen Celine’in ağzından mı çıkmıştı? Sanırım şoka girmiştim. Rotamdan saparak söyleyecek bir şey aradım ve “Terapistim senin kontrolcü olduğunu söyledi,” diye geveledim.

Aferin sana, Bradley. Ekip oluşturma yetin gerçekten zirvede.

Yüzünü buruşturdu ve ellerini cebine soktu. “Ah.”

Belli ki bir şeyler yaşıyordum çünkü kendimi kötü hissediyordum. Belki de tüm bu temiz hava beynimi zehirliyordu. Tuhaf bir şekilde yer değiştirdim ve yakınlardaki bir ağaç gövdesine yerleştirilmiş bir rehber kitap bulma umuduyla etrafa bakındım. Durum: Eski En İyi Arkadaşınız Hatalı Olduğunu Kabul Etti ve Ondan Nefret Etmek Zorlaştı. Onun gibi bir şey işte. Ama ben kullanışlı talimatları bulamadan Celine tekrar konuşmaya başladı.

“Sen...” Sertçe yutkunuyordu ama çenesi daha da sertleşmişti. “Benden utanıyordun. Sorun buydu. Seni kötü adam yapan da buydu.”

Veeee midem yine yerinden oynamıştı. “Bu doğru değil.”

“Bana demiştin ki-”

“Özür diledim,” diye araya girdim, çünkü ne söylediğimi biliyordum ve bunu tekrar duymak istemiyordum. “Sana üzgün olduğumu söyledim. Hem de hemen söyledim.”

“Sanki ondan sonra ağzından çıkan bir tek kelimeye inanacakmışım gibi.”

Ne olduğunu şimdi anlıyordum: Celine’i tüm yeni arkadaşlarımla birlikte öğle yemeği masasına sürüklemiştim. Celine konuştukça onlar sessizleşiyor, onlar sessizleştikçe Celine daha çok konuşuyordu. Gergindi. Yüksek sesle konuşuyor ve kendini tekrarlıyordu. Uzaylılar (tabii ki) ve akıllı telefonların söylediğiniz her şeyi nasıl dinlediği, siyasi reklamların hedef kitleyi nasıl belirlediği, sizi yıkıcı bir ilgisizliğe ya da muhafazakâr aşırılığa doğru radikalleştirmek için medyanın nasıl dizayn edildiği ve on dört yaşındaki hiçbir çocuğun onaylamayacağı bir sürü şey hakkında konuşuyordu. Ben bunun işe yaramasını istedim, her şeyin işe yaramasını istedim, bu yüzden yemekten sonra ona...

Bildiklerini kendine saklamasını söyledim.

“Ama neden?” diye sormuştu. *Hadi Cel... Bu... biraz... garipti*, demeliydim ama onun yerine, “Çünkü seni sevmelerini istiyorum,” demiştim. Bunu söyler söylemez bir hata yaptığımı anladım. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm–

Çok geç kalmıştım.

“Ben buyum Bradley ve başkaları umurumda değil. Üzgünüm, olmadığım biri gibi davranacak kadar zavallı değilim. Kimilerimiz gerçekten dürüst,” demişti.

Doğruluk payı olan şeyler insanı nasıl incitir bilir misiniz?
“Ben de dürüstüm!”

“Ya tabii!”

“Üzgünüm, insanlar beni seviyor ama seni sevmiyor, Celine.”

“Bir gün hepsi senin ne kadar garip olduğunu anlayacak, Brad. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Evet. Biliyordum. Tıpkı tüm bu söylediklerimin bir hata olduğunu bildiğim gibi.

“O zaman yeni arkadaşların seni isteyecek mi bakalım?” diye hırlamıştı.

“Tabii ki isteyecekler!”

Yine de bu sözler kalbime bir iğne gibi saplanmıştı. Belki de istemeyeceklerdi.

O andan sonra işler kötüye gitti. Tam anlamıyla yokuş aşağı. *Celine bana aşağılık kompleksli çakma bir Ken bebeği* dedi ve ben de ona uzaylıların gerçek olmadığını, babasının pisliğin teki çıktığını söyledim.

Tanrım. Beş dakika önce ormanda dolaşıyorduk ve aniden bir şekilde, Celine beni geçmişin dehlizine sürüklemişti ve adeta boğuluyordum. Bu kızıdan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Beladan başka bir şey getirmediği aşikârdı.

“Uyum sağlayabileceğini fark ettin,” dedi Celine, “ve gittin. İşte böyle.” Parmakları ıslak olduğundan doğru düzgün şaklamıyordu. “Yapman gerekeni yaptın ve beni geride bıraktın. Büyütülecek bir şey değil. Keşke şunu kabul etsen.”

“Yanılıyorsun.” Bu tür şeyleri düşünmeyi sevmiyordum, çarpık ve dağınıktı (dağınıklığı sevmezdim) ama gerçek şuydu ki, o zamanlar çok net bir planım vardı: Futbol, yeni arkadaşlar ve Celine. Her zaman Celine vardı. Ama bu ilk iki şeye yaklaştıkça o benden uzaklaştı. Ve bunun kasıtlı olduğunu biliyordum. Onu tanıyordum. “Öğle yemeğinde bizimle oturmanı istedim-”

“Benim gibi biri oturup Max Donovan, Isabella Hollis ya da herhangi biriyle ne konuşacaktı ki?” Gülüyordu, sanki başka bir gezegendenmişim ve beni anlamıyormuş gibiydi.

“Isabella’nın nesi var?” diye kısık sesle sordum. Yani onun ne düşündüğünü biliyordum. Eski kız arkadaşımdı ve geçen yıl beni acımasızca terk etmişti. Ama her zaman Celine’in ondan hoşlanacağını ummuştum ve-

“Kimsenin benden hoşlanmadığını biliyordun,” dedi Celine ve Isabella’nın konusu o anda kapandı.

“Eğer düzgünce konuşursan insanların seni sevebileceğini biliyordum,” diye düzelttim. “Kimseyle benimle konuştuğun gibi konuşmuyordun-”

“Defol git, Bradley.”

Sesini bastırmak için bağırdım. “Eğer sadece... Sadece-”

“Yapamadım!” diye bağırdı. “Sen başardın ama ben başaramadım! Bu yüzden benimle görüşmeyi bıraktın.”

“Seninle görüşmeyi mi bıraktım? Sen... Beni tamamen uzaklaştırdın.” Bir elimi ensemden gezdiriyordum, beni zamanda geriye sürüklemiş gibi midem bulanıyordu. Sanki kafeteryada, sıkılmış bir ifadeyle yemeğini tek başına yemesini ve benden son

derece nefret edercesine bakmasını izliyormuşum gibi hissettim. “Yıllarca en iyi arkadaştık ve sonra birdenbire her şey bitti! Hiç arkadaş olmamışsınız gibi.”

“Çünkü sen artık *sen* değildin. Tamamen farklı bir insandın... Tıpkı...”

“Tıpkı uzaylılar tarafından kaçırılmışım gibi,” dedim sonradan ne dediğimin farkına vararak. Kelimeler ağzımdan ağır ve düz şekilde dökülmüştü. Ve her şey yerli yerine oturuyordu: Neden özrümü kabul etmediği, neden denememe bile izin vermediği... Neden şu an burada geçmiş bir olayı tartışıyor-duk ki?

İfadesi isyankâr, çenesi gergin bir şekilde bana bakıyordu. Sanki bana meydan okuyordu.

Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

Bu yaşadığımız, birbirine dolanmış bir zinciri çekmeceye atıp bir gün tekrar çözüleceğini ummak gibiydi, siz bakmazken düğüm daha da büyüyordu. Çekecek doğru parçayı bulamıyor, istesem bile... halkaları iyi kavrayamıyordum.

Derin bir nefes aldı. Sesi bir testerenin keskin kenarı gibi çıkıyordu.

“Gördüğüm kadarıyla arkadaş olmamız gerekmiyordu. Eski-den olduğumuz her neyse... kazara ya da tesadüfi ya da...”

Bu sözleri anlamam bir dakika sürdü, tıpkı biri vücudunuza yumruk atıp böbreklerinizi söktüğünde kan kaybından öldüğünüzü fark etmenizin zaman alması gibi. Bu yüzden sözünü kesmeden önce saçmalıklarına derinlemesine dalmasına izin vermiş bulundum. “Ne?”

Ağzını kapattı. Rüzgâr ağaçların arasından uğulduyordu. Tekrar sordum, “Az önce bana ne dedin?”

Başını kaldırdı.

Göğüs kafesimin ortasında bir şey çatırdıyordu. “Tanrı aşkına.” *Ben. Ben. Çok. Sıcak.* Şapkayı kafamdan çıkarıp yere fırlattım. “Sana katlanamıyorum.”

Şapkam nasıl olduysa dizine çarptı. O da geri fırlattı ama beni ıskaladı. “Evet! Farkındayım!”

“Şapkamı atma!” Bağırdım, şapkayı çamurdan aldım ve sonra yanlışlıkla yine elimden düşürdüm.

“Peki!” Ben daha ne olduğunu anlamadan çömeldi, bir avuç dolusu ıslak çamur, çürümüş yaprak ve çer çöp toplayıp bana fırlattı. Çamur göğsüme çarptığında refleks olarak sıçradım ve yüzünde sönmüş bir mum gibi kaybolmadan önce yaklaşık iki saniye boyunca bir memnuniyet pırıltısı gördüm. Çenesi düştü. Gözleri irileşti. Biraz o tabloya benziyordu, hani şu çılgık atan.

Pis kıyafetlerime çok ama çok yavaşça baktım.

“Brad!” dedi sanki başka ne diyeceğini bilmiyormuş gibi.

Bu kıyafet artık boku yemiş durumdaydı. Tepeden tırnağa. Hayatımda ilk kez çamura bulanmıyordum elbette (pazar maçlarında beni görmeliydiniz) ama burası geniş, bakımlı bir alan değildi ve üzerimde de forma yoktu. Bu ormanda ne saklandığını Tanrı biliyordu. Burada birkaç tane mantar görmüştüm. Tamamen kirlenmiş durumdaydım.

“Aman Tanrım,” diye nefes aldı Celine.

Sağduyumdan bir hatırlatma geldi: *Olayı kabul et.*

Doğru. Evet. Celine’in az önce fırlattığı kakalı ve tanımlanamayan orman çamurundan kuduz kapmaya ve derhal ölmeye trajik bir şekilde mahkûm olduğumu resmen kabul ettim.

“Çok özür dilerim!”

Bir sorun olup olmadığını kontrol et.

Tamam, peki. Bu hikâyenin sonunda kimse ölmeyecekti. Belki kuduz fikri de mantıksızdı.

Yani sanırım. Teknik olarak.

“Brad?”

Yeniden odaklan.

Başımı arkaya eğdim ve üzerimdeki tüm dalları saydım.
Korkmamalıyım.

“Brad, lütfen bir şey söyle. Özür dilerim.”

Kasıtlı bir nefes verdim. *Hayatta kalacağım.*

Tamam. Tamam. İyiyim.

Ama Celine ağlayacak gibi görünüyordu. Belki de yağmur yüzündendi. “Ne?” diye sordum.

Gözleri büyüdü. “Ben... Bir şeye ihtiyacın... Bu...”

Eğildim, bir avuç çamur aldım ve ona fırlattım. Sıçradı. Şimdi onun montu da berbat durumdaydı.

Birkaç saniye şaşkınlıkla bana baktı, şoku atlattıktan sonra çamur savaşı resmen başladı.

Birbirimizi kovalarken (kimin kimi kovaladığını bilmiyorum, o yüzden sormayın) pusulayı ve haritanın fotoğrafını bir kenara bıraktık ve ormana doğru koşmaya başladık. Muhtemelen uzun süre netbol oynadığı için nişancılığı benimkinden daha iyiydi. Bense ondan daha hızlıydım. O daha sinsiydi ama astımı vardı ve ormanda oksijensiz kalıp ölmesinden ve bu haberi Neneh'e vermek zorunda kalmaktan endişeleniyordum. Kendimi ateş-kese ikna ettiğimde, ikimiz de çamura bulanmış bir hâldeydik. Kulübede bir çamaşır makinesi olmasını umuyordum, yoksa kesinlikle mahvolurduk.

Belki Celine de aynı şeyi düşünüyordu çünkü bir ağaca yaslandı ve gülmeye başladı. Küçük bir kıkırdama senfonisi duyuldu, hıçkırıklar birbiri üzerine yuvarlanıyordu. O kadar komikti ki ben de gülmeye başladım ve bir an kendimizi bir meşe ağacına yaslanmış yan yana dururken...

Kıkırdaması kesildi. Kaşının hemen üstünde kuru bir çamur lekesi vardı, yüzü şu an çamurdan farklı görünüyordu ama yine de aynıydı.

Eskiden Celine'in gezegendeki en güzel insan olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi bunu düşünmemek en iyisiydi.

"Eğer bunları birlikte yapmak zorundaysak..." dedim ona. "Birlikte-"

Bunu söylediğimde benden uzaklaştı. Başını gökyüzüne kaldırdı. Yine de devam ettim.

"Günlerimi seninle kavga ederek geçiremem, Cel."

"Neden olmasın?" diye mırıldandı. "Kulübede televizyon yok ki."

Gerçekten gülmek istemiyordum. Hiç komik değildi. Ona katlanamıyordum. "Bradley-" dedi aniden.

Sözünü kestim. "Beni asla affetmeyeceksin."

"Ben kolay affedebilen biri değilim," diye sakince cevap verdi. "Korkunç bir kişiliğim var. "

"Bunu sanki sorun yokmuş gibi öylece söylememelisin," kaşlarımı çattım. "Büyüklik göstermediğin için pişmanlık duymalısın."

"Şey bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu arada-"

"Ben de seni affetmiyorum." Bunu bilmesi önemliydi. Ve artık biliyordu, bu yüzden fazla düşünmeden bir sonraki bölüme geçtim. "Yine de bunu unutabilir miyiz?"

Celine gözlerini kırptırdı. Yüzünden ne hissettiği okunmuyordu. Konuşmaya hızla devam ettim.

"Yani sadece... Böyle yerlerde. Sadece yabancıymışız gibi davranırsak... O zaman... Daha kolay olur," dedim ve devam ettim. "Tartıştığımızda birbirimizin dikkatini dağıtıyoruz. Ama başarılı olmak için ikimizin de odaklanması gerekiyor." Gecenin

bir yarısı çişimi yapmak için uyanmışım ve zifiri karanlıkta ciddi bir aciliyet dürtüsüyle yolumu bulmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. “Sadece... Bu... Uygun mu?”

Sadece. Bu. Uygun.

İnanılmaz. Konuşmam alkış tufanını hak ediyordu sahiden... Yargıcın önünde ciddiyetle durup “Sadece... Hepimiz... Masum değil miyiz?” diye soran inandırıcı bir avukat gibiydim.

“Peki,” dedi Celine aniden şok edici bir şekilde. “Her neyse. Yeter ki bu konuda çeneni kapa. Şimdi beni dinler misin?” Elini-

Çeneme götürdü.

Bana dokundu. Bana dokundu. O bana-

Başımı yukarı doğru kaldırdı.

Parmak uçları nemli ve dondurucuydu. Boğazım, yüzüm yanıyordu.

“Gördün mü?” dedi.

Gözlerimi kırptırdım.

Tepemizdeki ağaçta, içinde küçük yeşil bir kitapçık bulunan plastik bir torba vardı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

PAZAR, 21.20

Jordan 🖐️: Celine'i öldürdün mü yoksa?

Brad: Daha da kötü.

Brad: Çok daha kötü.

Jordan 🖐️: ONU ÖPTÜN, DEĞİL Mİ

Brad: ????

Brad: Hayır??

Brad: Neden öyle dedin?

Brad: Jordan

Brad: JORDAN.

Brad: Cevap ver, seni ödle!

ALTINCI BÖLÜM

CELINE

“O oyun tamamen hileliydi,” diye hayıflandım.

Aurora alaycı bir ifadeyle, “Bundan bin kere falan bahsetmiş olabilirsin,” diye mırıldandı.

“Evet, evet.” Saat dokuzu biraz geçiyordu ve odamıza kapanmış, diğer takımın salon partisinden gelen seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorduk. Onlar bizden *yedi dakika önce* dönmüşlerdi ki bu da onların müzik ve parti atıştırmalıklarını kazanmalarına yetmişti. Bize ise bulaşık yıkama görevi kalmıştı. Bana sorarsanız bu çok acınası bir durumdu.

İyi tarafından bakacak olursak on kişi olduğumuz için yemek tabaklarını yıkamak uzun sürmüyordu, bu yüzden erkenden odama geçip Aurora’nın günlük yazışını izlerken mız mızlanıyordum. Elle yapılan hobiler beni büyülüyordu. Süslü film çekimleri ve ses kayıtları yapmak varken neden kâğıda bir şeyler yazasınız ki? Yine de Aurora rahatlamış görünüyordu. Karalama defterinin sade kahverengi derisine bakmak için kafamı eğdim.

“Duygu ölçeği mi yapıyorsun?” Bunun tuhaf kaçtığını söyledikten hemen sonra hatamı fark ettim. Duygular kişiye özeldir, bunu herkes bilir. “Benimle paylaşmak zorunda değilsin,” diye ekledim çabucak.

Burnu ve kulakları birden kızardı. Aurora saçlarını at kuyruğu yapmış, yorganın altına girmiş, uyumak için hazırlanmıştı. “Hayır, sakıncası yok,” dedi utangaç bir ifadeyle. “Ve evet, duygu ölçeği yapıyorum. Ruh hâlimi takip etmeyi severim.” Çılgınca. Benim sadece iki ruh hâlim vardı: kızgın ve iyi. “Nasıl yani?”

Omuz silkti. “Hormon döngüleri falan. Hüznüm regl döneminden mi kaynaklı yoksa cidden bir sorun mu var, bilmek güzel oluyor.”

Vay canına. Ona baktım, etkilenmişim. “Çok bilgesin. El falına bakabilir miyim?”

“Ee... Hayır, teşekkür ederim,” dedi.

Surat astım. “Günlük tutuyor musun? Tüm o sevimli Instagram hesapları gibi?”

Başını salladı.

“Güzel bir fontla mı yazıyorsun?” Tekrar başını salladı.

Kıskançlıktan çatlıyordum. “Bunları ben de denedim ama bir renk şeması seçemedim. Bir de yazım, sarhoş ve derinden sorunlu görünüyordu.”

“Belki de daha minimalist bir tarz seçmelisin,” dedi nazikçe.

Sarı mantar desenli koyu yeşil pijamalarımın baktım. “Hımm. Belki.”

Güldü. “Brad’le aranızda ne var?”

Adını duyduğumda hava karardı ve her şey hareketsizleşti ya da belki de bana öyle geliyordu. Tuhaf hissettim. Ormanda aramızda geçenler çok garipti. Bunu düşünmek ve konuşmak istemiyordum. “Ee...” Gözlerimi kıstım, uzay-zaman sürekliliğinde

hafif bir dalgalanma izi aradım. “Ben... Oyalanıyorum, değil mi? Konuşma nasıl buraya geldi?”

Aurora başını eğdi. “Özür dilerim. Ben... Sadece... Cesaretimi toplamışken sorayım dedim.” Yüzünü buruşturarak gülüyordu ve bu sinir bozucu derecede tatlıydı. Savaş ya da kaç içgüdülerim ona şu anda geri çekilmesini söylemek istese de onu gerçekten sevmiştim.

Ama bu çocukça olurdu. Zihinsel yaşı on iki civarında takılı kalmış olsa da Muhteşem Derecede Zengin ve Acı Çektirecek Derecede Başarılı bir Hukukçu olmayı planlıyorsam bunu gizlemekte daha usta davranmalıyım. Bu yüzden onu görmezden gelip huysuzca uyumak yerine yırtık pırtık, kirli beyaz yorganı kucağıma düzgünce yerleştirdim ve “Önce kendimi bir ısıtayım, olur mu?” diye mırıldandım.

Gülüştü bu kez temkinliydi, beni kızdırdığından endişelenmiş gibi görünüyordu. “Anlatmak zorunda değilsin–”

“Hayır, sorun değil.” İç çektim, çünkü Aurora’nın bir kedi gibi kötü hislere karşı hassas olduğunu düşünüyordum. Sinirlendiğimi zannetmesini istemiyordum. Yani kızgındım ama ona değil. O, Brad... Neden bugün herkes geçmişi gündeme getiriyordu?

Her neyse. Kimin umurunda? “Aynı okuldayız.” Ama bunu zaten tanışma oturumundan biliyordu. Pijamamdaki gevşek bir iplikle oynuyordum.

“Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?” Sesi ilgilymiş gibi geliyordu ama dedikoducu gibi değildi sadece normal, meraklı bir şekilde soruyordu. Sanırım kimse Bradley’yle olan hikâyemizin tamamını bilmiyordu. Ailelerimiz ebeveynler için olan güvenli kısımları biliyordu (onlara tüm duygularınızı anlatamazsınız, yoksa üzürlüler; bu uygun ebeveyn bakımının

temelidir) ve Michaela da yüzeysel şeyleri biliyordu. Ama onunlayken de hiçbir zaman ayrıntıya girmemiştım, çünkü arkadaş olduğumuzda bunun bir anlamı yoktu. Brad ve ben birbirimizden nefret ediyorduk. Herkes bunu biliyordu ve insanlar eski hâlimizi zar zor hatırlıyordu. Bu Mandela Etkisi'ydi, kitlesel bir halüsinasyondur. *Brad ve Celine mi? Tanrım, doğduklarından beri düşmanlar.*

Bu doğru değildi.

Brad'in mükemmel, plastik arkadaşlarına eski hâlimizi anlatıp anlatmadığını merak ediyordum. Acaba tek sempatik arkadaş Jordan Cooper'a benden bahsediyor mu ve sahadaki ağlayan söğüdün altında oturup kitaplar hakkında sohbet ettikleri gibi bu konuya dair de ciddi ciddi konuşuyorlar mıydı?

"Annelerimiz çok iyi arkadaş," diye açıkladım, "ve aynı yaşıyız, bu yüzden biz de çok iyi arkadaşlık. Aynı ortaokuldaydık ve birlikte takıldık ve ben... Şey." Aldığım derin nefesi verirken hafifçe titredim. "İlkokulda herkesin dalga geçtiği çocuktum."

Aurora alaycı bir ifadeyle, "Bu çok zor," dedi. "Açıkçası hiç *benlik* değil." Bir saniyelik sessizlikten sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk. Mide kaslarınızı birbirine bağlayan ama daha derin bir şeyi serbest bırakan türden bir kahkahaydı. Tekrar konuşmaya başladığımda daha rahattım. "Brad'le arkadaş olduğumda ikimizin de... Bilirsin... Uyumlu olduğumuzu sanmıştım. Miyoptu. Futbol için lens taktırdı ama eskiden şişe dibi bir gözlük takardı ve sivilceleri vardı." Hâlâ bazen sivilceleri çıkıyordu. Yüzüne yıldız şeklinde *sticker*lar yapıştırıyor ve herkes bunu akıllara durgunluk verecek kadar havalı buluyordu ama bende bir tek leke çıksa (ki ayda iki kez muhakkak çıkar, tıpkı saat gibi) TikTok'ta yüzümü yıkamamı söyleyen yorumlar alıyordum. Teorime göre kimi insanlarda özel, etraf-

taki herkesin nefesini kesen bir şey vardı. Şeytan tüyü gibi. Bu şey Brad'de de vardı.

Ama şu olayı bir an önce anlatıp bitirmem gerekirken dikkatimi dağıtıyordum. “Birlikte zorbalığa uğrayacağımızı düşünmüştüm,” diye itiraf ettim, “ve halledebileceğimizi düşündük. Ama buna gerek kalmadı çünkü Brad yanımdayken böyle şeyler yaşamazsın.” *Bil bakalım o yanında değilken ne oluyor?*

Evet.

Ah, pekâlâ.

“O zamanlar bile kimse onunla dalga geçmezdi çünkü çok güzeldi...” Kahretsin. Bunu söylemek istememiştim. “Ve çekiciydi,” diye ekledim hızlıca. “Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ondan hoşlanıyorsun.”

Yüzü kızardı, abartısızca utanmıştı. “Şey, evet. O...” Elini salladı. “Bilirsin işte.”

“Elbette,” dedim yavan bir sesle. “Biliyorum.”

“Çok açık sözlü!” Gülüyordu, daha da kızarmıştı. “O kadar açık ki her şeyi... Sanki... Sana söylediği her kelimeyi önemsiyormuş gibi.”

Evet, bunu hissediyordum. Bana hakaret ederken oldukça hararetdi konuşmuştu. Ama dört yıl önce, kendisi için yaratılmamış bir sosyal kutuya sığmak için bu niteliğini, yani kendini bir kenara itti. Brad popüler kalabalığın iyi adamı olmaktan ya da okuldaki en güzel kızın erkek arkadaşı konumundan çok daha fazlasıydı. Tanrıya şükür Isabella Hollis’le ilişkisi çok uzun sürmemişti çünkü kafeteryada saçlarını Fransız usulü örmesini izlemek gerçekten yürek burkan, mide bulandıran bir hijyen rezaletiydi ve bir noktada okul biyosisteminin iyiliği gereği kafasını tıraş etmenin eşiğine gelmiştim ve-

Her neyse. Mesele şuydu: O, Bradley Lanet Olası Graeme'di ve 2000'lerin dandik bir lise filminde kabaca çizilmiş bir rolü oynayamayacak kadar özeldi. Ama bunun farkında bile değildi.

Ona anlatmaya çalışmıştım. Ama bana kulak tıkamıştı.

Sessizlikte kulaklarım çınlayınca bir süredir konuşmadığımı fark ettim. Aurora beni sabırla ve biraz da endişeyle izlerken havaya bakıyordum. "Özür dilerim," dedim hafifçe öksürerek.

"Sorun değil." Omuz silkti. "Eğer daha fazla devam edersen seni ittirerek yatırıp ışıkları kapatacaktım."

Homurdandım. "İstersen yatabiliriz. Saçmaladığımın farkındayım."

"Yatıyoruz ya zaten," dedi, kafasının altındaki yastığını işaret ediyordu. "Hikâyeni bitir. Yarın ben de sana bir hikâye anlatacağım ama muhtemelen bunun yarısı kadar bile ilginç olmayacaktır."

Gözlerimi devirdim ve uzandım ama bir saniye sonra konuşmaya devam ettim. Durabilir miyim emin değildim. Sözcükler adeta şelale gibi akıyordu. "Gerçekten söyleyecek fazla bir şey yok. Bradley beni kendim olarak kabul etmedi, normal olmamızı istedi."

Bu şekilde ifade etmek istememiştim. Her zaman... Bradley'den tiksinnemi kendi seçimlerine ve ilkelerine bağlamıştım. Benden daha iyi bir şey istemesi ve aradığını bulamayınca çekip gitmesiyle ilgili değildi.

Ama bugün dediğini hatırlıyordum: *Terapistim senin kontrolcü olduğunu söyledi.* Ona hak vermeseydim alınabilirdim. Bazen (şimdi pek değil ama çocukken sık sık) bir bebeği kafası kopacak kadar sıkı küçük çocuklar gibi davranırdım. Kimse terk edilmek istemez, değil mi? Ama ben her zaman uçlardaydım, bu yüzden terk edilme acısıyla yaşamak istemiyordum. Artık daha iyiydim. Ama eski hâlimi hatırlıyordum.

Belki de Bradley'nin kafasını koparamadan beni terk etmesi iyi bir şeydi. Belki de bu yüzden bugün bana bir süreliğine de olsa iyi geçinmeyi teklif ettiğinde kabul etmiştim.

"Bütün bunlar ne zaman oldu?" Aurora sessizce sordu.

"On üç ya da on dört yaşındayken. Kar yağıyordu, yani... Doğum gününden hemen sonraydı sanırım."

"Ah," dedi Aurora düşünceli bir ifadeyle. Kaşlarını kaldırmış, iri gözlerinden lambanın ışığını yansıtarak bana bakıyordu. "Oğlak burcu musun?"

"Evet." Gözlerimi kısarak ona bakıyordum. "Sen Kova mısın?"

"Akrep," dedi sakince, sanki o anın olayı bu değilmiş gibi. Çıkarımları düşünmekle o kadar meşguldüm ki, "Bekle, doğum günün ne zaman?" diye sormadan önce bir sessizlik oldu.

"Cuma," dedi. "Biliyorsun, on dört yaş çok–"

"Cuma mı?! Cuma günü burada olacağız!"

Yavaşça göz kırptı. "Evet, biliyorum."

"On sekiz yaşına burada gireceksin!"

"Evet. Ama biz şeyi konuşuyorduk–"

"Ne konuştuğumuz kimin umurunda?" diye bağırdım. "Doğum gününde ne yapıyoruz?"

Rudolph'un⁷ burnu kadar kızarsa da kararlı görünüyordu. "Konudan kaçmak için iyi hamle yapıyorsun," dedi sertçe, "ama yeterince iyi değil."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Sürpriz. Aurora için doğum günü sürprizi. Planım buydu, çünkü hiç kimse arkadaşlarından ve ailesinden uzakta, ormanda sıkışıp kalmışken on sekiz yaşına girmemeliydi, özellikle de Aurora. O çok tatlıydı. Çok sevimliy-

7 Robert L. May tarafından yaratılan kurgusal bir ren geyiği. -ed.n.

di. Büyüyüp genetik sebeplerden iflah olmaz bir inek olduğumu fark etmeden önceki çocukluk hallerime benziyordu. Bir doğum günü sürprizini mutlaka hak ediyordu.

Ama onu huzursuz hissettirmek istemiyordum. “Doğru. Eee. Ne konuşuyorduk?”

“Sen ve Brad,” diye hatırlattı bana, “on dört yaşında ve aptal-ken.” Homurdandım.

“O yaşta normal olmak için çok şey verirdim,” dedi düşün-celi bir ifadeyle.

“Sen normalsin.”

“Pek sayılmaz. Bu iyi bir şey ama artık biliyorum. Ama daha önce...” Bana baktı. “Çölyak teşhisi kondu. Glütensiz beslenme. Birkaç yıl oldu. Ama ondan önce hep hastaydım, ağrım vardı, her yerde tökezliyordum ve herkes bana tam bir ucube gözüyle bakarken onlara hak veriyordum. Sadece insanların beni sevmesini istiyordum. Herkesin arkadaşı vardı. Benim sorunum neydi?” Kalbim sessizce un ufak olurken omuz silkti.

İnsanların bana sinir bozucu, tuhaf ya da sürtük demesini hiç umursamazdım çünkü bu tür şeylerin kötü olduğunu düşün-müyordum. Kimi insanların hem başkasını hem de kendisini yargılamaya çalıştığı hiç aklıma gelmezdi.

“Ama artık arkadaşlarım var,” diye devam etti, “ve onlar bana acımasızca davranan tüm o insanlardan daha değerli. Çünkü nazik davranmaya özen gösteriyorlar ve bu da onları daha iyi insanlar yapıyor. Benim tarzımdaki insanlar. Ama bunu öğrenmek zorundaydım. Hepimiz bunu öğrenmek zorunda değil miyiz?”

Öfkelendim ve yastığımı ters çevirdim. “Yani ne demek istiyorsun... Brad trajik derecede güzel ve çekici olduğu için öğrenim yıllarımdan mahrum mu kaldı?”

Aurora sırtıttı. “Ben öyle bir şey demedim. Sen söyledin.”

Yastığımı ona fırlattım. “Bunu yemem.”

Çünkü bu yeterli olamaz. Bana hissettirdikleri için bu yeterli olamazdı.

Ve benim ona hissettirdiklerim...

Haklıydım.

Evet ama düşmansak...

Ve görünüşe göre en azından burada değildik.

BRAD

BEP'teki ikinci günümüz küçük yeşil kitaplarımızın içeriği hakkında ders almakla geçti. Dersin özeti şuydu: BİTKİLERİN %99'UNU YEMEYİN VE AYILARLA OYNAMAYIN. Bir sonraki seferimiz için gereken her türlü güvenlik önlemini de öğrenmiştik. Celine'e hakaret etmiyordum. O da beni aşağılamıyordu. Aslında hiç konuşmuyorduk ya da birbirimizin kafatasında delikler açmıyorduk. Bu tamamen normal, sağlıklı ve çok sıkıcıydı.

Sanırım başarmıştık.

İşin iyi tarafı, genelde onu kızdırmak için beyin gücümü boşa harcamaktansa romanım üzerine daha çok düşünme fırsatım oluyordu. Kötü tarafı ise olay örgüsü üzerinde çalışmak gibi faydalı şeyler yerine çoğunlukla kitabın ne kadar kötü olduğunu ve asla bitiremeyeceğimi düşünüyordum.

Üçüncü günümüzde, moduma uygun biçimde yine yağmur yağıyordu ve Victor bizi el işi yapmamız için neşeyle dışarı sürüklemişti. *Terapist değilim ama eminim ki bu adamın birtakım sorunları var.*

“Bunu tutabilir misin?” diye sordum Raj’a son çadır kazığı-mızı ıslak çimenlere çakmaya çalışırken.

Yanımda çömelerek yüzünü buruşturdu, eşleştirildiğimizden ve çadırımız verildiğinden beri yaptığı tek şey buydu. “Parmak-larıma vurmayacaksın, değil mi?”

“Vurabilirim.”

“Ben bir sanatçıyım, Brad. Bu parmaklara ihtiyacım var. Kı-rarsan dava açarım.”

“Bu yumuşak bir tokmak Raj,” dedim ona. “Kendine gel.”
Sonra parmaklarına bilerek vurdum.

Çamurun içine yığıldı (gerçekten büyüleyiciydi, tereddüt bile etmemişti) ve “İhanet!” diye bağırdı.

Kafasına vurdum.

“Şiddet! Vahşi, acıması–”

“Burada her şey yolunda mı çocuklar?” Zion, bizden en fazla beş yaş büyük olmasına rağmen tablet kullanan bir tanrı gibi tepemizde dikiliyordu.

Raj, bulutların arasından görünen güneşten daha parlak bir papatya gibi parladı. “Evet, efendim, Zion, efendim. Çadır ne-redeyse bitti. Mandallar düzgün. Her şey yolunda. Bana sorarsa-nız harika bir iş çıkarıyoruz.”

Zion gözlerini devirdi ve ayrılırken tabletine dokundu. Kah-retsın. En azından bugün ne kadar etkili bir lider olduğumu fark etmiş miydi? Muhtemelen hayır, çünkü tokmak saldırısına şahit olmuştu.

“Tüh,” dedi Raj. “Muhtemelen pek kararlı bir davranış ser-gilemedik.”

“Hayır,” diye kabul ettim. Gözlerim istemsizce çadırlar-la dolu alanda gezinirken bir anlığına Celine’i gördüm. Çadı-rı uzun zamandır kuruluydu. Şimdi hem liderlik hem de ekip

oluşturma becerilerini göstererek herkesin kendi çadırını kurmasına yardım ediyordu.

Eğer bu bursu ben alamazsam ve Celine alırsa, kazıttığım saçlarımı yemeye kararlıyım.

“Hey,” dedi Raj dikkatimi çadır işine geri çekerek. Kazığı çimenlere itti. “Böyle nasıl?”

“Yanlış. Kırk beş derecelik bir açıyla tutman gerekiyor.”

“Doksan derece sanıyordum?”

“Hayır,” dedim sabırla, “kılavuz hâlâtlar mandallara doksan derecelik bir açıyla dolanıyor. Mandallar–”

“Hadi Brad,” diye araya girdi, “şu çiviye çak. Yapabilirsin.”

Talimatların yazdığı nemli kâğıt parçasını salladım. “Bunu okuduğumu biliyorum, çünkü her yerinde çamurlu parmak izlerin var–”

“Ah!”

“Bu yüzden sayıların çok net olduğunu anlamalısın. Kırk Beş. Derece. Bunu doğru yapmak zorundayız yoksa çökecek! Hem de gece yarısı!”

“Brad, bu gece bu çadırlarda uyumayacağız.”

“Evet,” dedim ciddiyetle, “ama işin prensibi bu.”

“Pekiiiii,” dedi ve gözlerini kısarak sayfayı aldı. Gülümsediğimi ancak yağmur yanaklarımın etrafında süzülürken fark ettim.

“Pekâlâ, bu nasıl?”

Çabasını takdir etmek istedim ama zihinsel olarak görme yetisini sorguluyordum.

Yüz ifademi fark etti ve tutuşunu tekrar ayarladı. Hayatında hiç aç çalışmış mı merak ediyordum. “Lanet olsun,” diye gülüyordu, “sen tut o zaman!”

Fena fikir değildi. Görev değiştirdik ve sadece sekiz ya da dokuz kez parmaklarımı kırdı.

Çadır kurulduktan sonra el emeğimizi takdir etmek için çadırın içine girdik. Çamurlu yürüyüş botlarım güzel parlak plastik zemini kirletmesin diye silkeledim. “Fena değil,” dedi.

“İyi de değil,” dedim. Çadırımızın iç astarının sağ tarafı sarhoş gibi yere doğru sarkıyordu.

“Saçmalık. Bunun özelliği böyle, bizim hatamız değil.” Raj astarın altına girdi ve mavi kumaşın arkasında kayboldu. “Burası mahremiyet bölmesi. Sen baklavalarımı görüp kıskanmadan üstümü değiştirebilirim.”

Şüpheli ve yargılayıcı görünmemeye çalışarak sordum, “Vay canına, bunun için Tanrı’ya şükürler olsun. Tüm kancaları taktık mı acaba?”

Kafası kumaşın arkasından yeniden görüldü, kahverengi gözleri kocaman ve masumdu. “Unutmuş olmalısın, Brad. Sorun değil. Üzülme, hiç sorun değil.”

Güldüm. Hem de çok.

Tekrar sürünerek dışarı çıktığımızda Celine oradaydı. Tamam, orada değil birkaç metre ötedeydi ama mükemmel ve etkileyici bir edayla duruyordu. Mary adında neşeli bir İrlandalı gezgin kızın çadır kancasını direğe geçirmesine yardım edişini izledim.

“Korkma,” dedi Celine kararlılıkla. “Kırılmayacak.”

“Bırakırsam lanet burnumu kıracak,” diye homurdandı Mary.

“O zaman bırakma,” diye cevap verdi Celine bal gibi tatlı bir sesle. Yağmurdan rahatsız gibi görünmüyordu, montunu çıkarıp beline bağlamıştı. Kapüşonunun fermuarı açıldı ve köprücük kemiği ıslak ıslak parlıyordu. Atkuyruğundan birkaç örgü kaymış ama siyah göz kalemi (bir kelebek gibi her gözünde iki kanat çizmişti) keskin ve temizdi.

“Dostum,” dedi Raj çok tuhaf bir ses tonuyla, “bu senin kuzenin değil mi?”

“Hayır,” diye karşılık verdim Celine’in çadır direklerini büyük bir boa yılanıymış gibi yakalamasını izlerken.

“Ah.” Sesi rahatlamış ama hâlâ şüpheli geliyordu. Yılışık bir ifadesi vardı. “Thomas dedi ki-”

“Hayır,” diye tekrarladım. Üzgünüm, Thomas ama kuzen yalanı artık işime yaramıyordu. Gözlerimi kırptırdım, dik dik baktığımı fark ettim ve arkamı döndüm.

“Ama onu tanıyorsun?” Raj tek taraflı, titrek bir gülümsemeyle beni izleyerek bunu sormuştu.

“Hayır. Yani evet. Evet, onu tanıyorum. Aynı okuldayız demiştik, hatırladın mı?” Ve hepsi bu. Benimle konuşmuyordu bile. Yani kesinlikle onu düşünmüyordum. Normale dönüp dönemeyeceğimizi sormuştum ki geriye dönüp baktığımda bu, arkadaşlık için yalvarmak adına çok hastalıklı bir girişim gibi görünüyordu ve o da evet demişti ama bundan pişmanlık duyduğuna emindim. Bahse girerim kalbinin yumruk yemiş gibi olduğunu hissetmemişti. Bahse girerim buraya gelecek ve diyecekti ki-

“Bradley?”

Başımı kaldırdım. Celine’di.

“Konuşabilir miyiz?”

Kelebek gözlerini görmezden geldim ve başımı salladım.

“Tamam.”

Celine ile çadıra girerken Raj sırtıyordu.

Celine içeride, çatımızın sarkık kısmını hata arayan bir cihaz gibi tarıyor ve bana bakıyordu. “Hım.”

“Yargılama.”

Gözlerini devirdi ama bu hareket beni korkutmaktan çok eğlendiriyordu. Tuhaf. Çok tuhaf.

“Bana kızgınsın sanıyordum,” diye geveledim, sonra anında pişman oldum. Neden bundan bahsediyordum ki? Kendi bacağım sıkılmıştı.

Celine göz kırptı ve düşüncelerimi tekrarladı. “Neden?”

“Konuşmadık. Dün.”

Kaşları çatıktı, sanki parmak ucuyla gözlerinin arasına bastırıp kırıksıklıkları düzeltebilirmişsiniz gibi görünüyordu. Bu gölgeli, yağmur lekeli mavi çadırda onun yumuşak ve karanlık ifadesine bakmak, uzun ve zor bir günün ardından kendini gece yatağa bırakmak gibiydi. “Her gün konuşmamız gerektiğini sanmıyorum. Sen... Düşman değiliz demiştin.”

Yani beni görmezden gelmiyordu; sadece sinir bozucu derecede gerçekçi, pragmatik ve diğer Celinevari niteliklere sahipti. “Bir Celine klasiği. Tarihi bir barış anlaşmasını müzakere etmek için gururumu tehlikeye attım ve sen bana günaydın bile diemiyor musun?”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye merakla sordu bana. “Yoksa sadece öylesine mi konuşuyorsun?”

Onu boğmak istiyordum.

“Neden gazın varmış gibi görünüyorsun?” diye sordu.

Elimi yüzüme götürdüm. “Senin neyine hayranım biliyor musun, Celine? Klas ve sofistike oluşuna.”

Homurdandı. “Kıçımı ye.”

“Çok etkileyicisin. Sosyeteye girmiş bir kız gibisin. Seni tanımasam *zarafet okuluna* gittiğini düşünürdüm.” Kahkahası beklenmedik, tatlı ama gerçekçiydi. Bir şeyin, herhangi bir şeyin ortaya çıkıp bu konuşmayı bozmasını, bizi yeniden mutlak ve kesin düşman yapmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmuyordu. Avuçlarım kaşınmaya başlamıştı.

Gülümsemesi soldu. “Hey,” dedi beceriksizce. “Senden... Tavsiyen lazım...”

Şoktan bayılacakken Celine âdeta burnuma tuz tutmuştu. Yüksek sesle, “Mantıklı. Ben senden daha akıllı ve zekiyim ve bugünün geleceğini hep biliyordum,” dedim.

“Çadırımın fotoğraflarını görmek ister misin?” diye sordu tatlı tatlı telefonuna dokunarak. “Holly buna *mükemmel* dedi. Sanırım daha sonra Katharine Breakspeare’a ekip çalışması, liderlik ve strateji konusunda nasıl parlak bir örnek olduğumu anlatan bir e-posta gönderdi.”

“Pekâlâ, Celine, biraz dinlen.” Sarkan mahremiyet perdemle alay ediyordum. “Raj bunun, çadırın bir özelliği olduğunu söylüyor, hata yaptığımızdan değil yani.”

“Raj çok konuşuyor. İflah olmaz derecede pozitif.”

“Bil diye söylüyorum,” diye seslendi Raj, “seni buradan duyabiliyordum. Çadırların tuğla duvarlardan yapılmadığının farkında mısın?”

Onu duymazdan geldik. Celine uzanıp çadırın sarkık tentesini düzeltmeye koyuldu. Kumaşın içindeki parçaları birbirine bağlıyordu. Sınırlı arkadaşlığın ötesinde olsaydık, onun hiç bitmeyen becerisinden etkilenebilirdim.

Başını çevirdi ve beni izlerken yakaladı. Yanaklarım alev almıştı. Bugün neyim vardı benim?

Ama belli ki Celine hiçbir şey düşünmüyordu, çünkü beni daha yakına çekmek istercesine başını salladı. Aramızda bir karış mesafe kalana kadar yaklaştım. Alt kirpiklerinin üzerinde oluşan maskara kalıntısına bakarken bana fısıldadı. “Cuma günü Aurora’nın on sekizinci yaş günü.”

Kelimeler aklıma yerleşmeden bir saniye boyunca ağzının hareket edişini izledim. “Ne? Ah. Sahi mi? Zor iş.” Burada on

sekiz yaşına girdiğinizi, muhtemelen aylardır hatta yıllardır yıkanmamış çok eski halılı bir odada ödünç alınmış bir şiltede uyuduğunuzu hayal edin. Trajik bir durumdu. Tam anlamıyla Shakespeare gibi.

“...çok güzel,” dedi Celine, “onun için bir şeyler yapmak istiyorum ama kararsız kaldım. Fikirlerimin hepsi...” Celine hiç beklenmedik şekilde kelimeleri karıştırıyor ve ben de gülümsememeye çalışıyordum. Duygularını söze dökmeyi yeni öğrenen bir çocuk gibiydi. Bu sevimliliğe karşı sarılıp onu boğana kadar sıkma dürtüm gayet normaldi.

“Öyle mi?” Gülümsemeden sordum. “Ne varmış fikirlerinde?”

Kaşlarım çattı. Çadır resmi olarak tamir edilmişti ve Celine standartlarına uygundu artık. “Ah, boş ver.”

“Anlatsana.”

“Bir şey yok,” diye tersledi ve sürünerek uzaklaştı.

Kendimi kötü hissetmiştim. “Hey, bekle...” Ona dokundugumu fark etmedim. Kolunun üst kısmına dokunuyordum ve bu tuhaf durumdan ötürü içim burkulunca elimi hemen geri çektim.

Kolu ipek yumuşaklığındaydı. Bulut gibi. İşin doğrusu, kimin böyle bir cildi vardı ki?

Hafifçe öksürdüm ve elimi yumruk yaptım. “Aurora için... planın ne?”

Bana temkinli bir şekilde bakıyordu. “Bir parti düzenlemek istedim. Cuma günü, yatma vaktinde.”

“Pardon, ne?” Kekeledim. “Parti? Sen?”

“Sesini alçaltır mısın?”

İyi bir noktaya değinmişti. Daha alçak sesle konuşmaya devam ettim. “Yasa dışı, illegal, yatma saati-”

“Bu yasa dışı değil Bradley, hadi ama.”

“Yatma vaktinde birbirimizin odasında olamayız,” diye hatırlattım.

“Evet,” dedi sıkıntıyla, “bunun farkındayım. Ama Zion yemek sonrası için Tesco Express’ten bir pasta ayarlayabileceğini söyledi ama daha fazlası söz konusu değil, çünkü o zaman herkesin katılması gerekecekti. Kabul etmedim çünkü bu berbat bir şey ve herkesi davet etmek istemiyorum.”

Ah, bu tam bir Celine ifadesi. Bazı şeyler asla değişmiyordu.

“Bu yüzden çok küçük ama iyi bir gizli sürpriz parti yapabileceğimizi düşündüm, ancak ben o kadar çok partiye gitmiyorum. Ama sen bu işlerde ustasın.” Ses tonu, sosyal ortamlarda bulunmanın iğrençliğini işaret etse de bunu görmezden geldim.

“Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen... Aurora’nın düzgün bir on sekizinci yaş günü geçirmesi için kuralları çiğnemeyi planlıyorsun... ve benden yardım istiyorsun.”

Celine yine temkinliydi; sanki gülecekmişim, reddedecekmişim ya da ona saldıracakmışım gibi bakıyordu. Bunların hiçbirini yapmayacaktım. İstesem de yapamazdım çünkü onun ne kadar iyi bir arkadaş olabileceğine dair bu istenmeyen hatırayla boğuşmakla meşguldüm. İnsanları kolay kolay umursamazdı ama bir kez onun alanına girdiyseniz, o artık sizindi.

Ta ki siz ondan vazgeçene kadar.

Midemde pişmanlığa benzer bir boşluk oluştu.

“Eee, ne diyorsun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Bilmiyorum,” dedim kollarımı kavuşturup konuyu uzatarak. Yardımımı istiyordu. Yardımımı istiyordu. “Karşılığında bana ne vereceksin?”

“İşte bunu.” Elini açtı ve avucunun içine hafifçe üfledi. Nefesini yanağımda hissettim.

Karnımdaki boşluk... oyun parkındaki küçük bir çocuk gibi zıplıyordu. Yüksek sesle mi nefes almıştım? Yoksa sadece çadır-daki sıkışmış hava mıydı? “Ne... Nedir o?” diye sordum. Dilim ağırlaşmıştı.

Gülümsüyordu, çok tatlıydı. “Sana vereceğim şey anca bu, Bradley.” Sonra bana orta parmağını gösterdi ve çadırdan sürü-nerek çıktı.

O kadar çok güldüm ki zar zor konuşabiliyordum. “Tabii ki yardım edeceğim. Celine! Hadi ama, geri gel.”

Mucize şuydu ki *geri gelmişti*.

YEDİNCİ BÖLÜM

CELINE

Düşman olmamak ne anlama geliyordu? Bakış açısına bağlıydı, ancak benim tutumum netti: bu dünyada çok fazla insan olduğu için onları sadece olur ya da olmaz, dost ya da düşman olarak kategorize edemezsiniz. Karanlık anlar, geçişler, ara evreler olmalıydı. Çünkü mutlak güven daima kalp kırıklığına yol açardı. Daha ilk adımımı atmadan halıyı altımdan çekip alamazdınız.

Demek istediğim, Brad ve ben düşman değildik ama bu *arkadaş* olduğumuz anlamına da gelmiyordu. Onu kendimden uzak tutmalıyım.

Ama bunun yerine ondan bir parti ayarlamasını istemiştim.

Minnie: KİME sordun KİME?

Minnie: Beni hemen FaceTime'dan ara.

Celine: HAYIR, OLMAZ. Haftaya görüşürüz, Michaela.

Minnie: Orada size ne verdiler aklım mı kaçırdın?

Ne bileyim! Bir anda oluvermişti! Düzenlediğim son parti Michaela'nın on yedinci yaş günüydü ve tek yapmam gereken Rescue Rooms'daki on sekiz yaş altı gecesine bilet ve burç taşından takılar almaktı. Bence kulüpte iyi vakit geçirmişti ama ormanda Aurora'ya Rescue Rooms'tan bir bilet ve burç taşı alacak vaktim yoktu.

Bir arkadaşımın *Instagram* hesabında yanlışlıkla denk geldiğim birkaç hikâyede Brad sürekli partilere gidiyordu ve ondan yardım istemek mantıklıydı. Ancak her şeyi tamamen onun üstlenmesine izin vermek hiç mantıklı değildi.

Bugün cumaydı, akşam olmuştu bile ve plana dair hiçbir fikrim yoktu. Aurora'yı pijamalarımızı giymemeye ve geç saate rağmen makyajını silmemeye ikna etmeye çalışıyordum.

"Ama yastığıma fondöten bulaştırırım," dedi kuşkuyla.

"O zaman yatma," diye akıl verdim.

Bana kafama sert bir cisim düşmüş gibi bakıyordu. "Yatma vakti, Celine."

Evet, öyleydi. Ona hazırladığım karttan ve Mary'den takas etmeyi başardığım glütensiz kremalı keklerden memnun görünüyordu (ışılıtlı biber şeklindeki tokam takasta gitmişti, elveda), belki de parti fikri çok abartılıydı ve hata yapmıştım. Brad'e bu

yanlış kararımı izah etmenin yollarını düşünürken biri sessizce kapımızı çaldı. Artık çok geçti. Cevap vermek için parmak uçlarımda ilerlerken Aurora'ya gergin bir bakış attım. O bir Akrep'ti, gizli hisleri olduğunu biliyordum. Menteşeler gıcırıyor, halı ayağıma yapışıyor ve eski kulpla boğuşurken homurdandım. Sonra Sophie ve Raj kafalarını kapıdan içeri uzattı. Brad'in planına dair çok az fikrim vardı (sinir bozucu şekilde ketum davranmıştı) ama belli ki bu ikisi de planın parçasıydı çünkü Raj boynunu bükerek yanımdan geçip Aurora'ya baktı ve sırıttı. "Nasıl gidiyor, doğum günü kızı?"

Aurora, "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı ve ayağa kalktı. "Yatma vaktinde burada olmanız yasak. Yapmamız gereken-"

"Ânı yaşa," diye sıkı sıkı tembihledi Sophie. Saçlarındaki şık ve parlak hava kaybolmuştu ve pijamalarının önünde Lilo ve Stitch logosu vardı ama oryantasyon sırasında tanıştığımızdan beri başka hiçbir şey değişmemişti; hâlâ korkutucu derecede atletikti, kötü kalpli bir enerji yayıyordu ve buna bayılıyordum. "Aurora, hadi," dedi Sophie otoriter bir sesle ve Aurora bir anlık duraksamadan ve bana sorgulayan bir bakış attıktan sonra hareketlendi.

Kuralları çiğneme endişesinden kaynaklı küçük yalpalamasını görmezden geldim ve onu takip ettim.

Koridor karanlıktı, birkaç pencereden ay ışığı vuruyordu. İsimsiz ormanlık alanlardaki standart, hayaletimsi uğultudan başka bir şey duyamıyordum. Koridorlarda sürünerek ve yengeç yürüyüşüyle ilerleyip binanın arka tarafına yakın bir yatakhaneye geldik. Raj sanki içkili bir mekâna gizlice girmişiz gibi kapıyı yumuşak, ritmik bir şekilde çaldı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir tutam sarı ışık ve Thomas'ın ince, çilli yüzü bizi karşıladı. "Neden kapıyı tıklatıyorsun?"

“Bu bir şifre,” dedi Raj.

“Şifre.” Thomas bir at gibi homurdandı. “Hey, iyi ki doğdun, Rory.”

“Şey,” dedi Aurora.

“Merhaba, Celine.” Bana sırıttı.

İrkildim ve el sallamaya çalıştım. Sonra kapı tamamen açıldı ve... Bir an için ağzım açık kaldı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu... Bu o kadar tatlıydı ki ölecektim... Perde direğine asılmış mor bir *DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN* pankartı, yere yığılmış battaniye ve yastıklar, her yerde pembe ve mor kâğıttan kelebekler vardı. Yataklardan biri kola, Sprite kutuları ve patlamış mısır paketleriyle kaplıydı ve masanın üzerinde, bir *Tupperware* kutusunun yanında bir kutu cin tonik vardı. Brad diğer yatakta mavi, düğmeli pijamalarıyla ısıtılı biçimde gülümsüyordu. Bunu o yapmıştı. Çünkü ben istemiştim.

“Aman Tanrım,” dedi Aurora, sesi fısıltı gibiydi. “Tüm bunlar benim için mi?”

Düzelتيyorum, Brad’in bunu Aurora için yaptığını kastetmiştim. Güzel. O kadar mutlu görünüyordu ki telefonumu çıkarıp fotoğrafını çektim. *Evet, Celine, kural ihlalini fotoğraflarla belgelemek ne harika bir fikir. Bazen kendime gerçekten inanamıyorum.*

Ama gülümsediğinde çok güzel görünüyordu ve bir fotoğraf daha çektim. Sonra yatak odasını da çektim.

“Bu alkol mü?” diye sordu Sophie.

“Yasal nedenlerden ötürü,” dedi Brad, “ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim.”

Raj, “Aurora’nın doğum gününün yasal bir ihtilaf konusu olduğunu bilmiyordum,” dedikten sonra Aurora kıkırdadı.

Sonra Brad hiçbir neden yokken, “Bu arada bu Celine’in fikriydi,” dedi.

Ne bu şimdi? Neden övgüleri kendine toplamıyordu? Ona şüpheyile baktım. Neşeli bir şekilde gülümsüyordu. Aurora'nın burnu ateş kırmızısına dönüşmüş, gözleri kocaman olmuştu ve-

"Celine," diyerek kollarını uzattı ve üzerime atladı. Buna kahramanca katlandım ve bir haftadan kısa bir tanışıklığın ardından onu bu kadar sevebildiğim için panik yapmamaya çalıştım.

Hepimiz yere çöküp atıştırmalıkları paylaştığımızda, bu odadaki neredeyse herkesi çok sevdiğimi fark ettim. Ve benimle konuşma şekillerine ve istediğimde bana vanilyalı kola uzatmalarına bakılırsa, sanırım... onlar da... beni sevmişlerdi?

Bu garipti, çünkü benim için yeni bir arkadaşlık kurmak genellikle birkaç ay sürerdi. Ve çok fazla efor sarf etmezdim. Ve belki de enerjimi yüksek tutmak için bir ya da beş tane cappuccino içerdim ve ayrıca arkadaş olduğum insanların aşırı alaycı ve sık sık kaba olduğum gerçeğini hazmetmeleri gerekirdi ki çoğu insan bunu asla kabul etmezdi.

Yani tüm bu durum? Çok kolay olmuştu.

"Celine," dedi Bradley. "Bu bir parti. Duvar kağıdına bakıp durma."

Yerimden sıçrayacaktım, yataktan ne zaman kalkmıştı? Kolumdan bir yudum aldım. Diğer herkes Aurora'ya odaklanmış durumdaydı. Kimse bizi izlemiyordu. "Bu gerçekten harika," diye fısıldadım. "Çok iyi iş çıkardın. Teşekkürler."

Daha yakına eğildi. Annemin geçen ay indirimde toptan aldığı Dove sabun gibi kokuyordu. "Ne dedin sen?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Az önce söylediğin şey. Kulağa... Teşekkür gibi geldi de."

Dünyadaki en gülünç insan olmanın bilinciyle ona, "Teşekkürler," diye bağırdım. Ona teşekkür etmekte yanlış bir şey yoktu! Tam olarak istediğim şeyi, hatta daha fazlasını yapmıştı

bunu en iyi biçimde halletmişti. Ona minnettardım, tüm bunları yüksek sesle kabul etmek neden karanlık ve tehlikeli bir ormana giden kaygan bir yokuştaymışım gibi hissettiriyordu. Ama ne ben Kırmızı Başlıklı Kız'dım ne de o hain kurttu. Ondan korkmuyordum. Bu yüzden başımı kaldırdım ve sakın, olgun bir tavırla tekrarladım. “Çok teşekkür ederim, Bradley. Harika bir iş çıkardın.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Cin tonik nerede? Aldın, değil mi? Aldın?”

Kaburgalarına hafifçe vurdum ve hiç çekinmeden ona dil çıkardım. Bu bana unutamadığım bir dans gibi geliyordu ama çok fazla dönüş vardı ve başım mı dönüyor yoksa midem mi bulanıyor anlamıyordum.

“Evet dostum, içkiyi nereden buldun?” Raj araya girdi, masanın üstündeki kutuyu kaptı. “Bunlar ne? Kek mi?” *Tupperware*’in içine bakıyordu.

Thomas kutuyu kaparak, “Kes şunu,” dedi, “bunlar Aurora için.”

“Altı tane var. Ne yapacak, hepsini silip süpürürken biz bakacak mıyız?”

“Babam yaptı,” dedi Brad. “Glütensizler.”

Aurora keyifle bir nefes aldı ve kutuyu bir martının ekmeği kapması gibi hızla aldı.

Bu arada ben de Brad’e kuşkuyla bakıyordum. “Sakın bana babanın Cin tonik de getirdiğini söyleme.” Buna inanamıyordum. Sanırım daha önce Trevor’ın iyi bir adam olduğundan bahsetmiştim. Bu yönden Bradley’ye çok benziyordu, sinir bozucuydu.

“Hayır,” diye itiraf etti Brad. “Babama kekleri yaptırdım ve Giselle’in alacağını söyledim. Onunla ormanın dışında buluştum. Diğer her şeyi o getirdi.”

Ağzım açık kalmıştı. “Ablamla gizli bir ormanlık alanda uyuşturucu alışverişi gibi bir şey mi yaptın?”

“Bu bir uyuşturucu alışverişi değil, Celine. Bana bedava bir kokteyl verdi.”

“Neden?” diye sordum. “Senden hoşlanmıyor bile!”

“Flaş haber,” dedi Brad 2000’lerin başında yazılmış bir haber başlığı gibi, “tüm ailen beni seviyor. Programa ayak uydurması gereken tek kişi sensin.” Diğerlerine baktı ve ben midemde bir utanç gümbürtüsüyle diğerlerinin varlığını unuttuğumu fark ettim. “Bu sadece Aurora için,” diye devam etti, ölümcül bir ciddiyetle. “Çok ciddiym.”

Sophie ona, “Çok tatlısın,” dedi.

Bradley hızla gözlerini kırptırdı, zeki bir melek gibi gülümsüyordu. Boynu benek benek kızarmıştı. Şu hâle bak. Şuracıkta mercimeği fırına verselerdi bi de bari!

“İster misin?” diye sordu Raj, Aurora’ya. “İstemiyorsan sorun değil. Ben de on sekiz yaşımdayım. İçebilirim.”

“Öyle mi?” diye sordu Thomas.

“Ruhen,” diye cevapladı Raj.

“Öyleyse sayılmaz–”

“Ben istiyorum,” diye araya girdi Aurora ve içkiden bir yudum aldığı anda hepimiz fısıldayarak alkış tuttuk. Sonra biri kekleri dağıttı ve o andan itibaren parti başladı.

BRAD

Gözlerimden yaş gelene ve herkes alçak sesle konuşmayı unuttana kadar ayaktaydık. Battaniyeye sarılmış, yerde fırın tepsi-

sindeki sosisler gibi kıvrılmış yatıyorduk. Sophie solumdaydı. Yaklaşık bir saattir sağıma dönmediğim için boynumda bir ağrı vardı ama Celine'in hâlâ orada olduğunu biliyordum; Thomas'la Kanye West hakkında tartıştıklarını duyabiliyordum. Şakalaşıyorlardı. Ya da en azından Celine öyle yapıyordu.

Yuvarlanıyor, hareket ederken vücudu benimkine çarpıyordu.

Kafamın arkasına hafifçe vurdu. "Hey."

Yüzümü ona dönerken bedenimin hiçbir kısmı onun vücudunun herhangi bir noktasına değmeyecek şekilde çok ciddi ve görkemli bir şekilde yuvarlandı. *Not alınmalı: Dirseğinizi bir başkasının sırtına dokundurmak son derece kaba bir harekettir, karşınızdaki kazara anlık ama ezici bir nörolojik çöküş yaşayabilir.* "Evet, Celine?" diye sordum hoş bir şekilde.

Sanki ölümüne dövüşmemizi talep ediyormuşum gibi bana bakıyordu. "Neyin var senin?"

"Benim bir şeyim yok."

"O zaman neden bu kadar sessizsin?"

"Sen ve Thomas'ın..." *Flört edişinden*, diyecektim ama beynim tam zamanında başkasının flörtüne dikkat çekmenin, arkadaş olmadığın sürece onu kıskandığın anlamına gelebileceğini hatırlattı. Ben ve Celine arkadaş değildik.

Kaşını kaldırdı. "Ben ve Thomas ne?"

"Nuh Nebi'den kalma hip-hop hakkında konuşuyorsunuz," dedim, çünkü benim böyle durumlardaki tutumum çok basitti: Şüpheyi düştüğünde, onu kızdır.

Celine'den tahmin edilebilir bir karşılık geldi. "Nuh Nebi'den kalma mı?" Gözleri öfkeyle irileşti ve burun delikleri büyüdü. "Birlikte *Yeezus* dinlerdik. Ne kadar eski olabilir ki?!"

"Son iyi albümünü hatırlamak için 2013'e gitmen gerekiyorsa--"

“Hiç de bile,” dedi hararetle.

“O zaman neden Yeczus’u konuşuyoruz?”

“Bana neden eziyet ediyorsun?”

Sırıttım, gerçekten şaşırmıştım. “Celine. Sanırım yeni bir sosyal farkındalık seviyesine ulaştın. Seni ne zaman gaza getirdiğimi artık anlıyorsun.”

Koluma yumruk attı. Yumruk biraz sert bir kelimeydi ama asıl mesele yumruğunun pazuma çarpmasıydı.

Sonra dirseğinin üzerinde doğrulunca diğer kolumu da yumruklayacağını fark ettim. Eskiden yaptığı gibi dengeli hissetmeme yardım edecekti. Saç örgülerinden biri boynuma değdi. Göğsümde garip, gergin ve inişli çıkışlı bir şeyler hissettim. Gözleri benimkilerle buluştu. Gözleri o kadar siyahtı ki yansımda kendimi görebiliyordum ve bitkin görünüyordum.

“Hımm,” diye fısıldadı.

“Bu bir kelime değil,” diye fısıldadım.

Tereddüt dudaklarında isteksiz bir kıvrım yarattı. Duygularını dengelemek için diğer kolumu yumrukladı. Sonra tekrar yanıma uzandığı sırada hislerime yenik düşmemeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Celine ondan istediğim her şeyi yapardı. Burada farklı madenî paralar gibi yan yana duruyorduk ama yıllar boyunca aynı madenî paranın iki yüzüydük. O benim arkamı kollardı, ben de onun.

“Ben...” Hafifçe öksürdüm, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. “Artık buna ihtiyacım yok.”

Gözlerini benimkilerden ayırıp tavana dikti. “Özür dilerim,” dedi hafifçe sanki önemli değilmiş gibi ama bu önemli olduğu anlamına geliyordu. Utanmıştı.

“Hayır, benim–” Hoşuma gitmişti. Kelimeler boğazımda düğümленirken Sophie benimle konuştu ve o an yok oldu.

“Brad, peki ya sen?”

“Ne?” O, Aurora ve Raj oturmuş, beklentiyle bana bakıyorlardı. Ben de oturdum. Hepimiz oturuyorduk. Celine’le aramızdaki o ultra yumuşak ve yakın his dağıldı ve bu sefer hareket ettiğinde bana tekrar dokunmadı.

“Bursu ne için istiyorsun?” Sophie omzumu kendi omzuyla dürterek sordu.

“Eee.. Hukuk.” Daha doğrusu, hukuk okurken tek başıma kalmam içindi.

Aurora ilgili görünüyordu. “Gerçekten mi? Hangi alanda?”

On yedi yaşında bilmen gereken bir şey miydi bu? Bunu hiç düşünmemiştim. Eminim Celine biliyordu. En iyi ve parlak gülümsememi takınarak elimi kaldırdım. “Dur bir saniye, esas ben sana sormak istiyorum. Sen hangi bölümü istiyorsun?”

Aurora’nın burnu kızardı. “Şeey,” dedi, “sanat okuluna gitmek istiyorum. Raj da öyle.”

“Grafik tasarım,” dedi Raj, “ve pazarlama. Aurora’nınki güzel sanatlar.”

“Eğer kabul edilirim,” diye mırıldandı Aurora.

Sophie kararlı bir şekilde, “Elbette edileceksin,” dedi. “Sen çok yeteneklisin.”

Aurora göz kırptı. “Ama benim hiçbir şeyimi görmedin–”

“Ve sen bir BEP kâşifi olacaksın.”

Sophie’yi ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? “Peki ya sen?” diye sordum.

Neredeyse mahcup bir tavırla gülümsedi ve saçlarını örten şalını düzeltti. “Ah, şey, siyaset ve uluslararası ilişkiler okumak istiyorum. Henüz ne yapacağımdan emin değilim ama...”

Bence iyi bir hedef. İstikrarlı iş fırsatları.

“Dünya bir yol ayrımında,” dedi. “Ulus devletler küresel sorunlarla etkin bir şekilde mücadele edemiyor ama iklim değişikliği ve azalan kaynaklar en acil sorunlarımızdan bazıları. Bilemiyorum. Sadece... Birilerinin bir şeyler yapması gerekiyor.” Omuz silkti. “Bir sürü birilerinin.”

“Celine?” diye sordu Sophie.

İşte başlıyoruz. “Hukuk,” dedi Celine.

“Tıpkı Katharine gibi olacaksın,” diye mırıldandı Thomas hülyalı bir havayla. Kendine gelmesini gerçekten çok isterdim. Kendi iyiliği için tabii ki.

Celine gülümsüyordu ama bana yaptığı gibi temkinli ve isteksiz bir şekilde değil, buketini alçakgönüllülükle kabul eden bir yarışma kraliçesi gibiydi. “Yaaaa. Aman Tanrım. O benim idolüm... Harkness Oil’e karşı açtığı dava olağanüstüydü.” Celine hayranlıkla başını salladı. “Ama böyle bir şey yapabilmem için önümde uzun, çok uzun bir yol var.”

Thomas’ın kızıl kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. “Harkness Oil davasını kaybetmemiş miydi? Yanlış mı hatırlıyorum?” Yüce @HowCelineSeesIt’i sorgulamak zorunda kaldığı için açıkça işkence çekiyordu.

“Ah, teknik olarak kaybetti.” Celine başını salladı. “Kazanılamazdı. Ama mesele bu değildi. Asıl mesele birinin onları utandırmış olması. Birisi milyarlarca poundluk bir şirketi işaret etti ve tüm dünya gözünü oraya çevirdi. Ve kurbanlar mahkeme dışında anlaşma sağladı. İnsanlara yardım etti ve kamuoyunun algısını değiştirdi ki bunun uzun vadede hükümet üzerinde çok büyük bir etkisi var, biliyor musunuz?”

Sophie bilgece başını salladı. “Her şey büyük yapıları parçalamakla ilgili.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Celine ve ikisi tam başımın üzerinden göz göze gelerek bir ruh birlikteliği yaşadı.

“Yani Katharine gibi insan hakları hukukuna mı girmek istiyorsun?” diye sordu Aurora.

Celine’in mutluluktan uçan ifadesi bir göz kırpmasıyla kayboldu. “Hayır. Hayır, ben... Şirket hukukunu deneyeceğim.” Onun tırnaklarını incelerken bu odadaki tek sahtekâr olmadığımı düşünüyordum.

Sophie bir süre sonra, “Ah,” dedi. “Yani-” Telefonu elinde üç kez hızlı hızlı çaldı ve kaşlarını çatarak konuşmayı kesti. “Kahretsin. Çocuklar.”

“Ne?” Omzunun üzerinden okumak için boynumu eğdim. Ekranı bana çevirdi.

Mary: Sakın kızma ama Allen’a partiden bahsettim ve sanırım gammazladı.

Mary: Holly ve Zion’un koridorda olduğunu duydum.

CELINE

Paniklemekle meşgul olmasaydım Sophie’nin önce bana sorması gururumu okşardı. “Sence geri dönmek için zamanımız var mı?”

Kesinlikle hayır. Berbat durumdaydık, Matrix’te en iyi ihtimalle sıfıra mahkûmduk ve midem okyanus gibi çalkalanıyordu. “Hayır,” demeyi başardım. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? NEDEN? Bradley’yi suçluyordum.

“Pekâlâ.” Sophie acımasızca odanın etrafına baktı. “Herkes ve her şey yatağın altına.”

“Ciddi misin?” Thomas homurdandı. “Yatağın altına mı?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Bu sadece bir parti!” Kaşlarını çatı.

“Neşelen,” diye araya girdi Aurora. “Bu bir deneyim. Hayatı uçlarda yaşıyoruz.”

Raj başım salladı ve Aurora’yı işaret etti. “Gizli cesaretin hakkında sonra konuşacağız.” O kıkırdayınca sırıttı. “Ya da şimdi konuşabiliriz. Motosikletler hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ben...”

“Çocuklar,” dedi Brad yavaşça. Sophie’nin otoritesi onda yoktu ve Thomas gibi kimseye ters ters bakmıyordu ama nedense Raj ve Aurora bir anda kendine geldi ve herkes toparlandı. Panik içinde duvardaki afişleri söktük ve atıştırmalıkların paketlerini karanlık ve ücra köşelere tıktırdık. Sophie bir parça kek düşürdü ve mırıldandı, “Huzur içinde uyu, dostum. Seni zar zor yedik.” Sonra kırıntıları yatağın altına süpürdü, Brad sessizce kalp krizi geçiriyormuş gibi duruyordu. Koridorda bir kapı gıcirtısı ve rahatsız edici şekilde Zion’a benzeyen alçak, hızlı bir mırıltı duyduğumuz âna kadar herkes gergin ve nefesini tutmuş bir şekilde gülüyordu.

Çok yaklaşmışlardı. Buranın çoktan dolduğuna ve bir alkol fabrikası gibi koktuğuna ikna oldum. Raj hâlâ serdiğimiz battaniyelerle uğraşıyordu. Gözden uzak bir yere çikolata tıktırdım ve Brad’in kokulu mum getirip getirmediğini merak ettim (bunu ona hiç yakıştıramazdım çünkü normalde alanı konusunda çok titizdir), o sırada herkes saklanma yerlerine geçiyordu. Ve fark ettim ki, ah—

Yatağın altına sığamazdım.

Yaraklar yere çok yakındı, üzerine oturduğunuzda minderlerin sarktığına adım gibi emindim. Altından çiftler hâlinde sürünerek geçmek zorundaydık. Uzun lafın kısası, o dar karanlık yer Celine büyüklüğünde bir alana benzemiyordu ve-

“Cel,” diye fısıldadı Brad.

Etrafımda döndüm ve onu açık pencerenin yanında dururken buldum. “Ne yapıyorsun sen? Yatağa gir-”

“Buraya gel,” dedi.

Dışarısı karanlıktı. Karanlık kere karanlıktı aslında, kapkara gecede dışarıda ağaca benzeyen ama aynı zamanda yirmi metre boyunda katiller de olabilecek siyah şekiller vardı. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum.

Koridordan bu sefer daha yüksek sesle mırıltılar geliyordu. Brad’e, buz gibi soğuk pencereye yaklaştım.

“Bu programa neden katıldığını biliyorum,” dedi. “Babanı broşürde gördüm. Programdan atılmamalısın.”

“Ne?” Damarlarımdaki kan, sıvı bir utanca dönüşmüştü. Nabzım yavaşladı, dilim pelteleşti.

“Ben... Yok... Bu-”

“Dışarı çık,” dedi. Beni pencereden itti, eli kalçamdaydı.

Kapı çaldı. Ayaklarım nemli çimlere değdi. Sonra pencere kapandı ve dışarıda olduğumu fark ettim. Karanlıkta. Yalın ayak. Pijamalarım.

Beni buraya hapsedmişti ve tekrar içeri almak zorunda değildi. Ayak parmaklarımı donarak kaybedebilir ya da binanın önüne kadar yürüyüp gizlice içeri girerken yakalanabilirdim ve hepsi Bradley’nin sığ, kibirli ya da yeterince iyi olmadığını ima ettiğim her ânın intikamı olurdu ve belki de bunu çoktan hak etmiştim. Çünkü-

“Öyle mi?” Thomas’ın sesinin sahte bir uykuyla kalınlaştığını duyuyordum.

Bu pencereler kâğıt inceliğindeydi.

Kapının diğer tarafından Holly’nin yumuşak sesi geliyordu. “Her şey yolunda mı çocuklar?”

“Evet,” diye tekrarladı Thomas.

“Küçük bir parti vereceğinizi duydum,” dedi Zion hafifçe, sanki sıcak ve cesaretlendirici bir ses tonuyla Thomas’ı itirafa teşvik edecekmiş gibi.

“Hayır,” dedi Thomas mükemmel bir şaşkınlıkla. “Sanmıyorum...”

Sessiz. Herkes, her şey sessizdi. Zion cevap vermeden nefesi mi çok uzun süre tuttum. “Tamam o zaman. İyi geceler.”

ARKAMDAKİ DEVASA ORMANDAN gelen tüyler ürpertici korna seslerine rağmen kalp atışlarım yavaşlamaya başlamıştı. Brad’in beni burada bırakacağını sanmıyordum. Uzun zamandır onu şeytanın vücut bulmuş hâli olarak düşünürken bunu fark etmek çok garipti.

Kulübenin kaba dokulu duvarına sırtımı yasladım. En azından yıldızlarla dolu gökyüzü güzeldi. Telefonum olsaydı ürkütücü mevsim manzarası hakkında bir video çekebilirdim ama yoktu, bu yüzden ellerimi sıcak tutmak için gömleğimin altına soktum ve Brad’in beni tekrar içeri almasını beklemeye koyuldum.

Ayın üzerinden otuz altı tane bulut geçti ve pencere tıkırdayıp hafifçe açılmadan önce dokuz kez ateşli bir kurt adam tarafından ormana sürüklendiğimi hayal ettim. Arkamı döndüğümde Brad’in gözleri karanlıkta ıslık ıslık, mürekkep gibi parlıyordu. “Celine,” diye fısıldadı ve nefesini yanağımda hissettim. Sonra otuz yedinci bulut hareket etti, ay ışığı aramızdaki boşluğu doldurdu ve ona yaklaşık üç santimetre uzakta durduğumu fark ettim. “Ah.” Sertçe geri çekildi. Tekrar yaklaşmadan önce

duraksadı; elleri öncekinden daha sıcaktı, ateş gibiydi. “Celine,” dedi, “donuyorsun.”

Kafamı cama çarptım. “Kahretsin.”

“Şşt,” dedi biri karanlıkta.

Brad omzunun üzerinden seslendi. “Kapa çeneni. Kız çok üşümüş.” Bana döndü. Odaya girme şeklim tam anlamıyla zara-fetin vücut bulmuş hâliydi. Tökezlediğimde beni yakaladı. Ayak parmaklarına bastım. Acı içinde yere yığılmak yerine, “Ayakla-rın ıslak,” dedi.

“Hım.”

“Otur.” Beni yatağa itti. Resmen Aurora’nın üzerine düşmüş-tüm, o olduğunu kemikli ve küçük bir fare gibi “Ah!” diye ciyak-lamasından anlamıştım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım, sonra Brad önümde dizleri-nin üzerine çöktüğünde yerimden sıçradım. “Bradley. Ne yap-a-caksın? Saçlarınla ayaklarımı mı kurulayacaksınız?”

“Kapa çeneni,” diye mırıldandı ve bir yerden battaniye çekip ayaklarıma uzandı. Battaniyeyle ayaklarımı garip bir şekilde ok-şuyordu. Sanırım bayılacaktım. Midem düğüm olmaktan öte, her kalp atışımda bir açılıp bir kapanan yaylar gibiydi.

Tamam, bir teorim vardı: Bradley Graeme iki kişi, iki yüzlü, bir dost ve bir düşman değildi. Sadece bir kişiydi ve tek bir yüzü vardı. Gerisi kandırmacadan ibaretti.

Onun gerçekte hangisi olduğunu kanıtlama zamanı gelmişti. Ve belki de bu süreçte tam bir canavar gibi davranacaktım.

“Siz ikiniz kuzen değil misiniz?” diye sordu Thomas karan-lıkta.

Aurora ciddiyetle, “Onlar çok yakın bir aile,” dedi.

“Aurora!” Raj neşesini gizleyemiyordu. “Tanrım, seni sevdim.”

Sophie homurdandı. “Öyle de denebilir.”

Ayın üzerinden bir bulut daha geçti. Brad kafasını kaldırıp bana sırtıttığında ben de gülümsüyordum.

CUMARTESİ, 11.01

Brad: Hey

Brad: ●●

Brad: ♣ Bil bakalım ben kimim?

Celine: Neden bana mesaj atıyorsun?
Aramızda üç metre var ve ateş yakmaya çalışıyoruz.

Brad: Tahmin et neden?

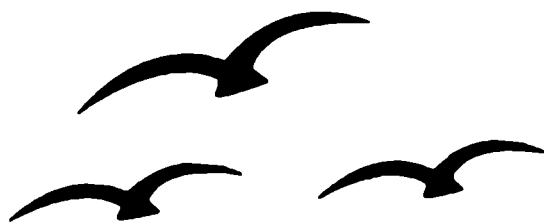
Celine: Bilmiyorum.

Brad: Yaş günü yapacağız...

Brad: Holly'ye.

Celine: Sana yeni numaramı asla vermemeliydim.

KASIM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CELINE

İlk BEP gezimizden sonraki perşembe, Beech Hut'a geri döndüğümde (okul her zaman bu kadar yavan ve gri miydi?) Minnie'nin heyecanını durdurmaya çalışıyordum. "Eminim dün harikaydın."

"Hayır, değildim." Öğleden sonra binanın en az yarısı dolu olduğu için sesi az geliyordu ama bana sesiyle olmasa da ruhuyla bağıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Kabarık saçları panikle titreşiyordu. "Yeni doğmuş bir zürafa kadar zariftim."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bu kötü mü, yoksa..?"

Ellerini havaya kaldırdı ve Michaela Digby'nin patentli somurtkanlığına büründü: kollarını kavuşturdu ve yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi kaşlarını çattı. Edge Lake, ülkedeki en iyi dans okullarından biriydi ve Minnie aylardır seyirci konusunda gergindi. "Mahvoldum. Bay Darling haklıydı. Başvurumu reddedecekler ve düzgün bir üniversite için gerekli notları alamayacağım—"

“Dans uygun bir kariyer seçimi,” dedim kararlılıkla.

“Ve bir köprünün altında tek başıma öleceğim. Muhtemelen yirmi beşimden *önce*.”

Bay Darling’i seviyordum (bir bakıma) ama sürekli negatif konuşmayı bırakmazsa hepimizi topluca depresyona sokacaktı. “Saçmalık. Acıkmışsındır. Acil durum Mars çikolatamı ister misin?”

“Kargaşa içindeyim, Celine,” diye homurdandı. “Böyle bir zamanda insan nasıl yemek yiyebilir ki?”

Omuz silktim ve kalem kutumdan çikolatayı çıkardım. “Sen bilirsin.”

Elimden kaptı. “Hayır demedim.”

“Güzel. Şimdi, Michaela.” En son Tiktok’uma (çeşitli şüpheli internet mağazalarından seçtiğim ruh hâli yüzüklerini inceliyordum) gelen mesajları yanıtlamam gerekiyordu ama ciddiyetimi kanıtlamak için telefonumu kilitleyip yüzüstü bıraktım. “Ağzından başka bir Bay Darling sözü duymak istemiyorum,” dedim ciddiyetle. “Tamam mı? Bilincini kirletmek istediğin enerji bu mu? Bay Darling’inki mi?”

Minnie başını salladı ve Mars çikolatasından bir ısırık aldı.

“Sanmam. Dün zürafa gibi hissetmene şaşmamalı! Onun kötü tutumu zihnini zehirledi.”

Umutlu bir şekilde başını salladı. “Bu doğru. Bu çok doğru. Ben zürafa değilim. Hepsi onun suçu.”

“Aynen öyle,” dedim. “Sen bir kuğusun. Güzel, çok güzel bir kuğu. Normani gibi.”

“Evet,” diye mırıldandı. “Michaela. Sen bir Normani kuğususun.”

Omzunu okşadım. “Hadi, kasabaya gidip Sonam ve Peter hâlâ Starbucks’ta mı bakalım.”

Minnie bir ampul gibi parlıyordu. “Frappe içer miyiz?” diye sordu ağız dolusu karamelin içinden.

“İçeriz.”

“Celiiiiine. Sen en iyisisin.” Yanağıma çikolatalı bir öpücük kondurdu. Yüzümü sildim, eşyalarımı topladım ve son komplo teorimin yanından geçerek dışarı çıktık.

Bradley Graeme her zamanki gibi baş köşede oturuyordu. Ve her zamanki gibi kusursuzdu, kıvrımları parlıyordu, kıyafetleri düzgün ama rahattı ve kaşlarının arasındaki sevimli (nesnel olarak konuşuyorum yani) çatıklıkla tarih ders kitabı gibi görünen bir kitaptaki cümlelerin üzerini çiziyordu. Okula döndüğümüzden beri neredeyse hiç sohbet etmemiştik çünkü artık onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Bradley’nin gerçek yüzü teori mi kanıtlamak için yanıp tutuşmam gerekirdi ama hangi sonucu istediğimden emin değildim. Eğer o her zaman hatırladığım en iyi arkadaşsa, bu şu anlama gelirdi–

Ama Sherwood keşif gezisi sırasındaki hâlimiz gerçek değilse–

Midem bulanıyordu.

Bugünlerde biz neredeyse tamamen sessizdik. Felsefe dersinde tartışmalar, koridorlarda aşağılık hakaretler yoktu. Birbirimizi görmezden geldiğimizi düşünebilirsiniz ama ne zaman göz göze gelsek bana kısaca gülümseyerek şöyle diyordu: “Hey.”

Ben de çaresizce “Hey,” diye cevap veriyordum.

Ve sonra ne yapacağımızı bilemediğim bir sessizliğe gömülüyorduk.

Bu yüzden sadece okula odaklanmaya karar verdim.

Ne yazık ki Minnie bakışlarımı takip ediyordu ve simlerle süslü gözlerinde muzur bir parıltı vardı. “Orman olayının nasıl gittiğini bana anlatacak mısın?”

“Sana söyledim,” dedim kararlılıkla. Ona *her şey yolunda*, demiştim. “Sen Cooper’a neden bütün gün mesaj attığını bana söyleyecek misin?”

Gün ışığı gibi gülümsüyordu, önceki ruh hâli uçup gitmişti. “Şey, o benim İngilizce sınıfımda. Ve onun en iyi arkadaşı garip davrandığından ve benim en iyi arkadaşım da garip davrandığından beri...”

“Brad garip mi davranıyor?”

“Brad, değil mi?” diye tekrarladı ısıltılı Doc Martens’leriyle bir panter gibi saldırarak. “Biliyordum. Ormanda ayılarla savaşmak aranızda güçlü bir bağ geliştirmiş olmalı.”

“İngiltere’de hiç ayı yok, Michaela.”

“O zaman neden Bradley yerine Brad dedin?” diye sordu.

“Ayılar,” diye lafı değiştirdim. “Çok fazla ayı vardı. Bizi ezip geçtiler.”

“Evet,” dedi kuru bir sesle. “Eminim.”

Onun yanından yavaşça geçerken sırt çantamın kayışlarını sıkıca kavradım. Brad’in bir şey söylemesi umurumda değildi. Yani söylerse umurumda değildi ama söylemezse de hiç önemli değil—

Ders kitabından başını kaldırdı. “Hey, Cel.”

Eğer onun doğal olarak yaptığı gibi gülümsersem, insanlar bunu *TERK EDİLMİŞ ESKİ EN İYİ ARKADAŞLIK YENİDEN KURULMAK İSTİYOR* diye bağırان zavallı ve muhtaç bir kız olarak değerlendirirdi.

Dürüst olmak gerekirse bu düşünce hakikatten ışıık yılı kadar uzak olurdu. Hâlihazırda en iyi arkadaşım vardı ve onu seviyordum. Brad ile o zamanki hâlime geri dönmek istemiyordum.

Ama onu başımdan savmak da istemiyordum, bu yüzden başımı sallayıp, “Selam Brad,” diye karşılık verdim.

Ne yazık ki masasında yalnız değildi. Jordan Cooper'dan Max Beni-Hemen-Öldür Donovan'a kadar popüler kalabalık büyük ölçüde oradaydı. Donovan, masanın başında bir kral gibi otururken zorba kollarından birini Isabella Hollis'in ince bedene dolamıştı.

Brad benimle konuşurken Donno'nun renksiz kertenkele benzeri gözleri kısıldı. Brad'in eski kız arkadaşını bıraktı, koltuğunda döndü ve dünyanın en yalan ciddiyetiyle gülümseyerek, "Hey, Cel. İyi misin?" diye sordu.

Bocaladım. Neyin peşindeydi? Okul atmosferinde kayda değer bir pire olmasına rağmen Donno, en iğrenç yorumlarını yaparken genellikle sinsi davranırdı. "İyidir?" dedim sonunda.

Suratını astı ve meraklı bir sempatiyle yanağına dokundu. "Yüzün kızarmış."

Ah. Sadece çillerimden bahsettiğini anlamıştım.

Evet, sahte çillerim. Biliyordum, biliyordum. Şirinler, tamam mı? Herkes bunu yapıyordu. Isabella Hollis, tokat yemiş gibi pembeleşmiş yanakları ve burnunun üzerinde benim (inanılmaz derecede ince ve tamamen gerçekçi) birkaç nokta kadar bile sanatsal olmayan kahverengi göz kalemi lekeleriyle hemen yanında oturuyordu ama herkesin baktığı, Donno'nun alay ettiği kişi bendim. Hafifçe doğruldum.

Ben daha cevap veremedim, "Siktir git," diye tersledi Michaela.

Donno ellerini yatıştırıcı bir havayla kaldırdı. "Hey, dur. Ne dedim ki?"

"Hiçbir şey," dedim ona soğukkanlılıkla. "Etkisizlik senin en belirgin özelliğin." En sert cevabım sayılmazdı ama Minnie sadakatle kıs kıs gülüyordu. Şimdi gitmeliydim, arkama bile bakmadan çekip gitmeliydim buradan. Genelde böyle yapardım, çünkü insanlara uzun süre bakmak bile umursadığınızı

gösterirdi ve umursamıyordum. Sevdiğim insanlar ve hayatım boyunca kazanacağım ödüller dışında hiç kimse ya da hiçbir şey umurumda değildi.

Peki neden buz gibi bakışlarım Brad'e kaymıştı?

O anda birkaç sürprizle karşılaştım. Donno'nunkine benzer alaycı bir dizi suratla karşılaşmayı bekliyordum ama masadakilerin yarısı telefonlarından başlarını bile kaldırmamıştı. Bakanlar arasında Isabella'nın kafası biraz karışmış, hatta oldukça şaşkın görünüyordu. Bunun üzerine düşünecek zamanım yoktu. Çünkü bedavaya aldığı, doğuştan sahip olduğu omurgası yokmuş gibi davranmasını neden umursayacaktım ki? Jordan, Donno'ya öyle pis bir bakış attı ki çevredeki kimsenin ölmediğine şaşırdım ve Brad-

Brad tarih kitabını bıraktı ve şöyle dedi, "Max. Hıyarlık etme."

BRAD

Eskiden asla bir arkadaşımı kaybetmemeye kararlıyım.

Mecburi uzaklaşmayı kabul edebilirdim ama bugün birini sevip yarın ondan nefret etmenin o iç burkan acısı? Bunu ikinci kez yapamazdım. Düşüncesine bile katlanamıyordum. Bu yüzden yanımda duran insanlara destek olmaya yemin etmiştim, çünkü hayat hatalarınızı tekrar etmemeyi öğrenmekti.

Ama yaşım ilerledikçe hataların zorunlu olduğunu daha iyi anlıyordum.

Ben ve Donno yıllardır arkadaşlık ve kötü bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim, Her zaman kötü yorumlar yapardı, evet ama sadece arkadaşlarına yapardı ve biz gerçekten umur-

samazdık çünkü hepimiz nedenini biliyorduk. Evine gitmiştik. Babasının onunla konuşma şekline şahit olmuştuk ve annesini kaybetmişti. Yani belki Donno kötü bir adamdı, ama inanın bana çok daha kötü olabilirdi.

Mesele şu ki daha iyi olmasını isterdim.

O sikko yorumundan sonra bana sertçe baktı. Yarı alaycı yarı ciddi bir şekilde, “Derdin ne senin?” diye sordu. “Alt tarafı bir soru sordum.”

Celine’in ormanda bana dediğini hatırladım: *Benim gibi biri oturup Max Donovan, Isabella Hollis ya da herhangi biriyle ne konuşacaktı ki?* Sanırım Celine, Donovan’ı sıkıcı buluyordu. “Senin sorunun ne?” diye sordum. Bir demircinin kılıç dövmesi gibi sesimin ucunda küçük kıvılcımlar uçuşuyordu.

Gözlerini devirdi. “Brad. Hadi ama. Sen ona istediğini söylerken biz sessiz mi kalalım?”

“Aynen öyle.” O benim düşmanımdı. Donovan ise onu tanı-mıyordu bile. Şikâyet edecek neyi vardı ki? “Sakın-”

Konuşmamızın öznesi o ânı seçerek arkasına bile bakmadan Beech Hut’ten çıkıp gidiyordu. Michaela bana anlaşılmaz bir bakış attı ve arkadaşını takip etti. Az önce söylediğim her şey tekrar zihnimde yeniden canlandı ve midemin sandalyeye çarpıp yere düştüğünü hissettim.

Yanımda oturan Jordan, “Brad, Max’e aldırma. Celine’e ondan daha fazla ilgi gösterdiğin için kıskanıyor.”

Hepimiz masada kıs kıs gülmeye başladık. Donno öfkeden kıpırmızı oldu.

Keşke tadını çıkarabilseydim ama aklım başka yerdeydi. Ayağa kalkıp çantamı aldım. “Onunla bir daha saçma sapan konuşma. Kızı rahat bırak.”

Dışarıdaki soğuk hava, tuğladan bir duvar gibi üzerime yıkılmıştı. Ceketimi unuttuğumu fark ettim ama önemli değildi. Jordan alırdı. Celine'in peşine düşmek şu an daha önemliydi. Kasım sisinin içinde bile görülebilir kırmızı kışlık montu ve Minnie'nin kocaman bukleleri, alt sınıflardan gelen çocukların kasvetli kalabalığında kayboldu. Şişe yeşili üniformalarının altında ezilen küçüklerin arasından dolanıp okul yolunu çevreleyen ağaca tırmandım.

Sisin içinde bir yerde, bir öğretmen düdüğünü çalıyordu. "Brad Graeme! Seni görebiliyorum, genç adam! Yeşillik alandan çekil!"

İç çektim ve kaldırıma geri döndüm. Kestirme yol uğruna ileri gitmiştim.

Ama ileride Celine ve Minnie adımı duymuş olmalılar ki dönüp baktılar. Celine tüm bu sisin içinde bile beni izliyordu; bunu başını eğmesinden, ağırlığını bir ayağından diğerine vermesinden anlayabiliyordum.

Sonra arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Celine Bangura," diye bağırdım. "Orada. Kal. Hareket. Etme."

Düşünerek konuşsaydım seçeceğim kelimeler bunlar olmazdı. Birkaç çocuk yanımdan geçerken kıkırdadı ama buna değmişti çünkü Celine durmuştu. Beni tersleyip Michaela'yla gitmek yerine arkadaşına başıyla bir hareket yaptı. Ve Minnie gitti. Artık yalnızdı.

Cesaretimi kaybetmeden Celine'le buluşmak için adım attım. Kendimi çelikten yapılmış bir gökdelene doğru hızla giden bir gülle gibi hissediyordum. Öğrenciler yanımdan geçip gidiyor, biraz da dram izlemek için derslerine geç kalıyorlardı. Celine'in teni sisten hafif nemli, ipek gibi parlıyordu. Ona dikkatle baktım.

“Özür dilerim,” dedim aramızda bir metre mesafe kalınca. Kaşlarını çattı. “Ne için?”

Gözlerimi kırptırdım. “Bu bir test mi?”

Celine gözlerini devirdi ama uzaklaşmadı. “Arkadaşın tam bir pislik gibi davrandı. Ona çenesini kapamasını söyledin. Ne için özür diliyorsun?”

“Söylediklerim önemli değil. Yani...” Soğuk bir nefes alıp kendimi toparladım. “Dinle Celine, sana uzun zamandır bok gibi davranıyordum. Bu ben değilim ve özür dilerim. Ve eğer... Eğer başkalarına da bunu yapmaları için cesaret verdiysem, o zaman...” *O zaman ben de kışıma tekme basacağım çünkü bu gezegendeki en büyük pisliğim demektir.* “...bu durumda bir kez daha özür dilerim.” Gözlerine baktım ve her kelimemde ciddiydim. “Hatta özür kere özür dilerim.” Dile bu kadar hâkimken kitabımın hâlâ basılmamış olması bir mucizeydi.

Celine’in kaşları daha da çatıldı ama bana değil yere odaklanmıştı. “Her neyse,” diye mırıldandı. “O dangalağın bizimle hiçbir ilgisi yok.”

Biz gerçekten ağır bir kelimeydi ve az kalsın bayılacaktım.

“Ve sen bana bok gibi davranmıyorsun,” diye ekledi. Başı yukarıda, gözleri yanıyordu. Bir anda bakışlarına daha bilinçli bir ifade yayıldı. “Esas ben sana bok gibi davranıyorum ve sen buna karşılık vermek için çok çabalıyorsun ama sonuçta yüksek standartlarımı karşılayamıyorsun.”

Omurgamı saran gerginlik kayboldu. Dudaklarımın kenarları seyirdi ama gülümsersem bana vurabilirdi. “Yüksek hakaret standartları mı?”

“Evet,” dedi iğneleyici bir tavırla.

“Doğru.” Aklıma bir fikir gelmişti. “Dur bakalım. Eğer Donno’ya kuzgın değilsen-”

Gözlerini devirdi. “O amip beni kızdırabilmeyi çok isterdi.”

“O zaman neden az önce beni görmezden geldin?”

Gözlerini hızla kırıştırdı ve belli belirsiz masum bir ifade takındı. “Hımm.”

“Hımm?” diyerek onu tekrar ettim. “Hımm, ne? Seni takip ettiğimi gördün ve yürümeye devam ettin.”

“Beni takip ettiğini nereden bilebilirdim ki?” diye mırıldandı. Kibirli kaşları yeniden çatıldı. Çok şirindi ama bu ona olan öfkemi etkilememişti. Beni görüp arkasını dönmüştü! Yürüyüp gidecekti! Sebepsiz yere!

Beynimi kemiren bir soru vardı ve bunun sadece bir paranoaya olduğunu sanıyordum ama artık bu soruyu azat etmiştim. “Okula döndüğümüzden beri neden bana garip davranıyorsun?”

Başını kaldırdı. “Davranmadım–”

“Davrandın.”

“Hayır! Selamına karşılık verdim. Sen tüm cümlelerin üzerini çizerken çenemi kapalı tuttum. Benden ne istiyorsun, Brad?”

“Ben... Nasılsak... Önce! Öncesini istiyorum! Ormandaki hâlimizi istiyorum!” Bunu söylemeye niyetim yoktu ama zihnimin arkalarındaki dırdırcı dürtü sonunda sustu, ben de belirsiz korkumu unutup devam ettim. “Bu konuda yanılmadığımı biliyorum, Celine. Orada arkadaşlık ettik ve sen de bundan hoşlandın.” Parmağımı onu yamyamlıkla suçlar gibi sallıyordum.

“Eskiden arkadaştık,” diye düzeltti.

“Evet, insanlara karşı çok arkadaş canlısısın. Her zaman! Bununla ünlüsün.”

“Böyle bir isteğin olmadı ki,” diyerek yerinden sıçradı. “Arkadaş olmamız gerektiğini söylemedin. O zamanlar için seni affet-

mem gerektiğini söylemedin. Sadece biz oradayken tüm bunları geçici olarak unutmamı söyledin!”

“Evet, şey, fikrimi değiştirdim.” Kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. “Beni affet. Her şey için. Lütfen.”

Ortama bir sessizlik çöktü. Pusuda bekleyen başka çocuk yoktu; sadece biz, sis ve bu yolun her iki tarafındaki binalar vardı ve pencereleri muhtemelen bize hiç dikkat etmeyen öğrenciler ve öğretmenlerle doluydu. Dikkat çekmediğimizi umuyordum çünkü sahiden aklımı kaçırmıştım.

Beni neredeyse öldürecek kadar uzun bir aradan sonra dudaklarından bir kahkaha döküldü. “Komiksin,” dedi sanki şaka yapıyormuşum gibi.

“Ah, özelliklerimizi mi sıralıyoruz? İşte bir tane daha! Çekingensin.”

Ellerini havaya kaldırdı ve bir kraliçe gibi uzaklaştı. “Defol git, Brad.”

Peşine düştüm. “Arkadaşlığımız hakkında konuşmak istemiyorsun çünkü duygularından kaçırıyorsun. Çekiniyorsun.”

Yakındaki bir çalıyı belirgin bir hayranlıkla inceliyordu. “Çünkü duygularım beni yanılttı.”

Gözünü tuğla duvara dikti.

Sabırsız ve kestirme bir ifadeyle, “Merhaba, ben Celine. Brad’le arkadaş olmak istiyorum ama yengeç yerken boğulup ölmeyi tercih ederim,” dedi.

Bana dönerken saç örgüleri omzuma çarptı. “Neden yengeç yiyeyim ki? Yengeçlerden nefret ederim!”

“Biliyorum,” diye açıkladım sabırla, “mesele de bu zaten. Şimdi kapa çeneni ve bırak da bitireyim.” Hafifçe öksürdüm ve söze başladım. “Ben Celine ve Brad’den hoşlandığımı itiraf etmektense yengeç yerken boğulup ölmeyi yeğlerim çünkü duy-

gusal konuşmaların yerine güç gösterisi ve epik gıcık bakışları tercih ediyorum.”

“Aman Tanrım.” Sesi sıcak hava balonundan çıkan tıslamaya dönüşmüştü. “Tamam! Tamam! Tamam! O kadar da kötü değilsin ve ben... Eskiden yaptığın şeyin sebebini anlıyorum ve seni affediyorum. Tamam mı? Artık çenenin kapatacak mısın?”

Az önce Celine’e aramızın iyi olduğunu söyleyerek onu kızdırmış mıydım? Sanırım öyle olmuştu. Hayal ettiğim kadar tatmin edici olmaması ne garipti. “Belki.” Omuz silktim.

“Belki mi?”

“Hey. Mesafeli davranabilen tek kişi sen değilsin.”

“Benden bahsetmeden beş dakika konuşabilir miyiz?” diye sordu. Ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim bir cümleydi bu. Yüzünü ekşitti. “Ben senin gibi değilim. Duygusal zekâ konusunda pek iyi sayılmam.”

Göz kırıştırdım ve içimdeki gerginlik bir silah gibi patladı. Yavaşça gülümsedim, hâlimden memnundum çünkü benimle konuşuyordu. Gerçekten konuşuyordu, sanki birbirimizi yeniden tanıyormuşuz gibi. Bu ânı yaşayana dek bunu ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Yolda yan yana yürüyorduk. “Biliyor musun,” dedim rastgele, “herkesin terapiye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Dişçiye gitmek gibi.”

“Öyle mi? Bunu Sağlık Bakanlığı’na söyle.” Homurdandı.

Ailem, terapistim Dr. Okoro’nun parasını özel olarak ödemişti çünkü anne ve babamın durumu iyiydi. Başımı kaşıdım.

Celine’in sırtı jilet gibi keskindi. “Söyleyecek bir şeyin yok mu, zengin çocuk?”

“Zengin olmadığımızı söyleyebilirim,” diye mırıldandım, “ama eminim ki sen böyle düşünmeye devam edeceksin.”

Güldü. Kalbim küt küt atıyordu. “Bu arada teşekkürler,” diye mırıldandı bir süre sonra. “Bunun için. Bilirsin işte. Şeyi söylediğin için. Orada.”

Beech Hut’tan ayrıldığımdan beri öyle bir iniş çıkış yaşamıştım ki Max Donovan’ın varlığını bile unutmuştum. Şimdi gürleyerek geri gelmişti ve irkilmiştim. “Seninle hep böyle mi konuşuyor?”

“Neden?” diye sordu. “Ne yapacaksın, onu dövecek misin?”

Evet demek kötü mü olurdu? Bence kötü olurdu. Şiddet çözüm değildi. Yine de tarih bunun bazen çözüm olduğunu göstermişti.

Güldü. “Şu anda yüzüne neler oluyor? Şaka yapıyordum.”

Gözlerimi devirdim. “Tam bir baş belasıydın. Bunu biliyor muydun?”

Sırıttı. “Tahmin ediyorum.”

Bu kıza gerçekten katlanamıyordum. Onunla ne kadar yürüyeceğimi merak ettim.

“Ve hayır, Max benimle her zaman böyle konuşmaz. Genellikle bu kadar yüz­süz değildir. Daha ziyade fısıldar, gizli yorumlar yapar, ben de duymazdan gelirim,” dedi.

Ona baktım. “Yani bütün bu zaman boyunca seni rahatsız mı-”

“Umurumda değildi.” Gözlerime bakıyordu. “Hiç umurumda değildi. Güven bana, tamam mı?”

Ve öfkem yavaşça dağılırken sanırım belki de ben... Bir saniye geçti. “Peki,” dedim. “Peki. Tamam.”

“Güzel.”

Ayaklarımızın altındaki yolu inceliyordum. “Bu arada nereye gidiyoruz?”

“Minnie ve ben Sonam’la *frappe* içmeye gidiyoruz.” Onu tanımasam, “Gelmek ister misin?” diye sorarken gerildiğini düşündüm.

Evet; gerçekten, gerçekten, gerçekten istiyordum. Ama... “Bir sonraki ders tarih ve henüz okuma yapmadım.” Starbucks’ta kitap okuyabilirdim ama hayır okuyamazdım, Celine oradayken mümkün değildi. Tarih dersini 10. sınıfta bırakmıştı. Belki de ona ben öğretebilirim.

“O zaman benimle kapıya kadar yürür müsün?” diye sordu. Çok çabuk evet dediğimi biliyordum ama hiç pişman değildim.

Aşağı inerken, “Sana dair bir teorim var, Brad Graeme,” dedi. Bir teori. Benim hakkımda bir teorisi vardı. Ben de olaya dâhildim.

Bekle. Ne?

Hafifçe öksürüp, “Neymiş o?” diye sordum.

Tereddüt etti ve sonra, “Tam olarak iddia ettiğin kişisin,” dedi.

“Yani?”

Yeşil kapıya vardığımızda boynundaki kordonu çıkardı ve kilidi açmak için öğrenci kimliğini kaldırdı. “İyi bir insansın,” dedi bir süre duraksadıktan sonra. “Tanıdığımı düşündüğüm kişi.” Kapıyı omzuyla araladı ve sonunda bana baktı. “Özür dileirim bu arada.” Kelimeler o kadar resmîydi ki neden bahsettiğini anlamak için kısa süreliğine düşündüm.

Ve anladığımdan emin olamıyordum. Gitmesini engellemek için elini tuttum. Alçısı çıkarılmış, tırnakları balkabağı turuncusuna boyanmış ve avuç içlerine ince kahverengi çizgiler kazınmıştı. Celine bu çizgilerde hayat olduğunu düşünüyordu. Acaba benimkiler için ne söylerdi?

“Ne için özür diliyorsun?” Gözlerimi onunkilere sabitleyerek sordum. Bu özrün her santimini istiyordum.

Dudakları kıvrıldı ve aralandı. “Daha önce... Daha önce olanlar için.” Sesi kısılmıştı. “Tüm bunlar, yaşadığımız her şey için. Ama en çok da arkadaşlığımız bittiğinde sana söylediklerim için.”

Hatırlıyordum. *O zaman yeni arkadaşların seni isteyecek mi?*

“Bunu söylememeliydim ve kastettiğim bu değildi,” dedi bakışlarını sabit tutarak, her kelimesi netti. “Seninle ilgili bir sorunum yoktu. OKB’li olman da sorun değildi. Sadece seni kızdırmak istemiştim ama bu korkunç ve yanlış bir şeydi ve sen... İyisin. İyiden de öte. Seni tanıyan herkes seninle arkadaş olmak ister, tamam mı? Tamam. Evet.” Celine ağzını kapattı ve gözleri sonunda benimkilerden uzaklaştı. Aldırmıyordum. Bu ânın tadını çıkarmakla meşguldüm; Tanrı’ya şükür, çünkü tüm bunları duymayı çok istiyordum. İçimde yanan ve bana acı veren son ateşi de Celine söndürmüştü..

“Güzel,” dedim nefesim kesilerek. “Güzel, bu... Harika.”

“Yani. Ben sana garip davranmaktan vazgeçeceğim, sen de ruhumun karanlığına inmeyi bırakacaksın ya da her neyse. Tamam mı?”

“Evet,” diye idare ettim. “Evet. Tamam.” Elini bıraktım. Kasabaya giden yolu gizleyen sis örtüsünün içinde kayboluşunu izledim. Sonra en yakın duvara yaslanıp bedenime geri döndüm, tıpkı telefonunuzda yol tarifini takip ettiğiniz sırada sizi haritadaki küçük oka geri götüren düğmeye bastığınızda ekrandaki perspektifin *zoom* yapması gibi. Anlarsınız ya? İşte yeni bakış açım: Ağzım kuru, kalbim hâlâ kaburgalarımın çarpıyordu; yüzündeki gülümseme ile kaş çatışı, yağmur ile kuraklık gibiydi ve ah kahretsin hayır, hayır, hayır, hayır... Celine’den çok hoşlanıyordum.

PAZARTESİ, 20.47

🌐 ROSEWOOD AYGIRLARI 🌐

Donno 🧠 ⌚ grup adını değiştirdi: HIV TEST SONUÇLARINIZ GELDİ

Brad 🚫 grup adını değiştirdi: ❤️ futbol ❤️

Harley 🙋 grubun adını değiştirdi: ROSEWOOD AYGIRLARI

Donno 🧠 ⌚: Pekala beyler, işte bir sonraki as ve yedek takım.

Donno 🧠 ⌚: <teamlist.doc>

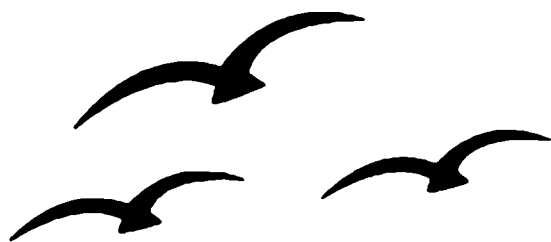
Brad 🚫: Ben ve Jordan listede yokuz?

Donno 🧠 ⌚: Öyleyse daha iyi oynayın.

Jordan 🧡: Çok acımasızsın

Jordan 🧡: Bu çok trajik.

ARALIK

DOKUZUNCU BÖLÜM

CELINE

Brad ile tekrar arkadaş olmak garipti.

Kötü anlamda garip değil. Hani küçükken bir doğum günü partisine gittiğinizde ailenizin izin verdiği şeker miktarının beş katını yiyip kendinizi tehlikeli derecede heyecanlı hissedersiniz ya? İşte o türden bir gariplik. Ve içimde bir his vardı, kötü bir şey olacakmış gibi gergindim.

Sanki aklımda yeterince şey yokmuş gibi... Final yılı her zaman zorlu geçerdi (okul başvuruları, sınavlar ve şimdi de BEP) ama Aurora'nın doğum günündeki sohbeti düşünmeden edemiyordum. Herkesin planlarını anlatma şekline bakınca sanki gelecek sırtlarındaki yükü arttırmak yerine onları ileriye sürük-lüyormuş gibiydi. Hatta bu konuda Aurora'ya mesaj bile attım.

Celine: Resim alanında okumaya nasıl karar verdin?

Aurora: İşin doğrusu iyi olduğum tek şey bu.

Celine: ??? Bu doğru değil.

Aurora: Tamam, belki de değil.

Aurora: Daha doğrusu...

Aurora: İyi olmayı önemseydiğim TEK şey bu.

Ben en çok hukuku önemsiyordum. Her zaman böyle olmuştu. Yani ne zaman ışıltılı, kurumsal, babamın işine el koyduğum ve hayatını mahvedeceğim ânı düşünsem midemde oluşan bu garip belirsizliğin hiçbir nedeni yoktu. Anlamsız endişelere sırtımı dönüp yastığıma daha sıkı sarıldım ve TikTok'ta gezinip beğendiğim sesleri kaydettim.

Aralık ayındaydık ve ben bir tema planlıyordum: Noel Komplo Teorileri. Noel Baba'nın görülmesi, tatillerde iş gücünün kapitalist manipülasyonu ve aklıma gelebilecek neşeli, zorlayıcı ve eğlenceli her şey. Stres seviyemin düştüğünü hissediyordum... Sosyal medya kaosu varken kimin şeker kokulu mumlara ihtiyacı vardı ki?

Yatak odamın kapısı çaldı. "Selam," dedi Giselle. "Nasıl gidiyor?"

"İyi." Ablama gülümsedim ve telefonumdaki notlar uygulamasına geçip sıcak çikolata, laktoz intoleransı ve Noel Baba'nın hain niyederi hakkında potansiyel bir fikir yazmaya koyuldum. "Peki ya sen? İş nasıldı?" McDonald's'ta ekip üyesi olarak çalışıyordu çünkü sabah dokuz akşam beş çalışmaktansa vardiyalı çalışmak onun "yaratıcı döngüsüne" daha uygundu.

“Beni hâlâ mutfağa almıyorlar. *Çok güzel bir gülüşün var, Giselle!*” diye taklit yaptı ve can çekişen bir kuş gibi kendini yatağıma bıraktı. Upuzun kolları, örgüden yapılmış mantarımı yere düşürdü.

“Hey,” dedim yastığımı hak ettiği tahtına geri oturtmak için uzanarak. “Dikkat et.”

“Bana bağırma, Celine. Ruhumun yaralarını sarıyorum. Eğer bir futbol holiganı daha hıncını benden almak için Forest stad-yumundan çıkıp gelirse...” Zarif yüz hatları ölümcül bir ifadeye büründü. İfadesi, yeni tıraş edilmiş kafasının pürüzsüz kıvrımıyla birleştiğinde, Alek Wek’le yolu kesişmiş intikamcı bir ruha benziyordu. “Neyse, o zaman görürler.” İç çekti ve konuyu değiştirdi. “Broşürü okudum.”

Hangi broşür? Ben her türlü broşürü toplardım. Eğer uygun literatürü taramazsanız dünyadaki farklı fırsatları nasıl öğrenebilirdiniz ki? “Mmm, hımm?” Mırıldandım, telefonumun sesini kısıtım ve videolara bakmayı sürdürdüm.

“Babamın şirketinin bu Katharine Breakspeare olayına kısmen sponsor olduğunu biliyor muydun?”

Elimden kayan telefonum yüzüme düşüp burnuma çarptı. “Kahretsin.”

“Aynen öyle,” dedi.

“Ne? Hayır. Ben... Şey...” Yüzüm yanıyor, bu da yalan söyleme yeteneğimi engelliyordu. Burnumu ovuşturdum ve palavra atmaktan vazgeçtim. “Onu nasıl buldun ki?”

“Neyi?” diye sordu. “Ah, komodinin arkasına sakladığın broşürü mü kastediyorsun? Odana girdim ve kendime ‘Giselle, eğer küçük bir pislik olsaydın, yasa dışı malzemelerini nereye koyardın?’ diye sordum. Sonra da etrafı kurcaladım.”

“Demek eşyalarımı karıştırdın.”

“Evet sırlarını ve yalanlarını yakaladım,” dedi Giselle muzur bir ses tonuyla. Sonra oturdu, uzun süre burada kalmayı planlı-yormuş gibi minderlere yerleşti. Gözlerim kapıya kayarken bana bilgiç bir bakış attı. “Annem, Maria’yla bir şeyler içmeye gitti, merak etme.”

Tanrı’ya şükürler olsun. Yine de çok rahatlamış görünmemeye çalıştım, bu sadece suçluluk duygusu yaratacaktı.

“Neden babamı görmek istiyorsun?” diye sordu Giselle, her kelime bir mayın tarlasında yürürcesine özenle seçilmişti.

İçimde küçük bir belirsizlik çarkı döndü. “Bilmiyorum.” Bel-li ki ikna olmamıştı.

“Yani öyle değil. Onu görmek istemiyorum.” Adam zerre kadar umurumda değildi. “Ben sadece... BEP... mezunu olacağım, anlıyor musun? Bir Altın Kâşif olacağım. Kâşifler Balosu’nda sahneye çıkıp bir ödül ve Cambridge’e gitmek için burs kazanacağım çünkü çok zekiyim. Babamın şirketi, gelecek vadeden bir kurumsal yıldız olarak benimle bağ kurmak için yaygara koparacak ve o da bunu görmek zorunda kalacak.”

Bu tamamen geçerli bir açıklamaydı ama Giselle bir ablaya yaraşır şekilde merhametle iç geçirdi. “Ah, Celine.”

“Ne? Öyle değil. Ben...” Yüzüm sıcaktan kavrulurken ellerimi birleştirip kendimi yavaş konuşmaya zorluyordum. “BEP’e onu görmek için katılmadım, bu elbette teknik olarak bir olasılık. Ama orada olursa fena olmaz.” Boğazımda oluşan yumruyu yutkundum. “Bahse girerim bizi hiç düşünmüyordur bile. Biz ona göre hükümet tarafından zorunlu kılınmış bir otomatik ödemeyiz, Giselle. Annem bizim için her şeyi yaptı, bizim için her şeye dönüştü. İnanılmaz bir iş yaptı, çünkü biz inanılmaz insanlarız. Bunu görmeli.”

Giselle homurdandı. “İnanılmaz insanlar mı? Sen duygusal bir ineksin ve ben de sanatsal ihtişam hayalleri kuran, ne olduğu belirsiz bi şeyim. Bunda şaşırtıcı olan ne?”

“Kapa çeneni.” Koluna bir şaplak attım. “Neden pislik gibi davranıyorsun?”

“Çünkü bir önemi yok.” Elini omuzuma koydu. Gözleri tam olarak okuyamadığım bir mesajın mürekkebi gibi siyahtı. “İkimiz de hayatımız boyunca ilginç bir şey yapmasak da bunun bir önemi yok. Değerli olmak için özel ya da önemli olmana gerek yok. Sen her zaman önemlisin, insanlar bunu ya görür ya görmez. Seni ya severler ya sevmezler.” Dudağını ısırdı. “Babam berbat biri, Celine. Ebeveyn fabrikasında ‘hatalı ürün’ etiketi vurulması gereken bir adamdı. Ama mal bu işte...”

Başımı salladım, söyledikleri planımı doğruluyordu. Aklımdakileri sayıp dökmek için belki de bu ânı bekliyordum. “Kesinlikle. Aynen öyle! Beni baloda gördüğünde ne kadar başarısız olduğunu hissedecek. Onun başardığı her şeyi başaracağım,” dedim ona. “Hatta daha iyisini. Ve her şeyi duyacak. En yüksek notları alınca beni BBC News’e çıkaracaklar ve o da sabah kahvesini püskürtecek.” Niyetin gücü hakkında söylenenler doğrudu çünkü ağızımdan çıkan her kelime sihir gibi etrafımı sarıyor, kemiklerimi çelik gibi güçlendiriyordu. “Onun alanına hükmedeceğim ve on yıl içinde adımı duymadan hareket edemeyecek. Umarım bu utanç onu uykusunda boğar. Umarım yorgunluktan erken emekli olur. Umarım beni kızı olarak kabul etme cüretini gösterir de ben de ona bir babam olduğunu ve onun da adının Neneh olduğunu söylerim.”

Ben efendime korkunç biçimde lanet yağdırırken yatak odamın etrafında gizemli bir rüzgâr esmeliydi. Giselle’in hayranlıkla

parıldaması ve içten içe kendini olumlaması gerekiyordu. Ama hayır, üzgün müydü ne?

“Cel. Bebeğim. Hayır.”

Durdum. Gözlerimi kırpıştırdım. Nerede hata yaptığımı anlamıyordum.

“Neden umursuyorsun? Neden onu bu kadar düşünüyorsun?” Ayağa kalktı, eli belinde ve yüzü kederliydi. “Gerçekten avukat olmak istiyor musun ki?”

“Ne?” diye bağırdım. “Tabii ki. Tıpkı–” *Katharine gibi, diyecektim.*

“Babam gibi mi?” diye tamamladı Giselle.

Bu çok saçmaydı, güldüm. “O mu? Hayır. Onun gibi olmak istemiyorum.”

Giselle bana bakıyordu. “O zaman neden tüm hayatını onun etrafında planlıyorsun?”

“Bilmiyorum! Tanrım. Her şeyi bildiğini sanıyorsun–” diye homurdandım. “Senden daha çok bildiğim kesin.”

“Benden beş saniye daha büyük olduğun için mi? Bak, tüm bunlar annem için,” diye devam ettim. “Ne kadar harika biri olduğunu, o adama ihtiyacı olmadığını ve buna değdiğini kanıtlamak için.”

Giselle’in kaşları çatıldı. “Neye değdiğini?”

“Bizimle kalmaya!”

Ablam cevap vermedi, onun yerine sanki üçüncü bir kaşım varmış da rengi de sarıymış gibi tuhaf tuhaf bana bakıyordu. Bu arada ben de küçük bir içsel çıldırma yaşıyordum çünkü bir tartışmayı kazandığım ve mantıklı noktalara değindiğim anları bilirdim. Ve tüm fikirlerim bana çok mantıklı geliyordu ama yüksek sesle dile getirdiğimde daha çok analiz ettiğim kompto teorilerine benzemişti.

Ama bu bir sorun değildi çünkü pek çok komplo teorisi temelde doğrudu. Dağınık bir duruma yeniden denge, düzen ve anlam kazandırmak istemenin yanlış bir tarafı yoktu. Ve sizi sevmesi gereken ama yapmayan birini cezalandırmakta da yanlış bir şey yoktu. Hukuk temelde bununla ilgili değil miydi zaten? Suç ve ceza?

Kafamın arkasındaki *Aslında*, diyen küçük sesi duymazdan geldim.

Ablam dudaklarını birbirine bastırarak sesli bir nefes aldı. Normalde ruh hâli tıpkı bir panter gibi genellikle uykulu, aç ve saldırganlıkla sınırlı olan Giselle'in endişeli görüldüğünü rahatsız edici bir sarsıntıyla fark ettim. Ciddiydi. Yüzünde anlaşılmayan bir ifade vardı. Kalbim sıkıştıyordu. Sonra tam bir ahmak gibi davranarak sempatimi yok etti. "Az önce söylediğin her şeyin aksine, Celine, senin çok zeki olduğunu biliyordum."

Ona ters ters, kızgın bir tavırla baktım. "Buna cevap vermeye tenezzül dahi etmeyeceğim."

"Kesinlikle üzerine düşünürsen mantıklı bir sonuca ulaşacaksın. Sana inanıyorum," dedi.

Teknik olarak beni aşağılamasaydı bu çok hoş bir konuşma olurdu. "Keser misin şunu? Bu o kadar da önemli bir şey değil. Dalga geçiyorum." Bunu söyleyerek az önce yaptığımız konuşmanın büyük bir bölümünü görmezden geldiğimi biliyordum ama Tanrım. Çok yorulmuştum. Bazen Giselle'le konuşmak, şeytan kulaklarınıza fısıldarken her iki omzunuzda da bir meleğin olması gibiydi.

"Önemli bir şey değil mi?" diye tekrar etti. "Hayır, Celine. Hayır, bu bir sır. Bu bazı kısımları sakladığın bir olay. Önemli olmasaydı o lanet broşürü saklamazdın. Etrafta sinsice dolaşıyorsun."

Ablamın her sakın suçlamasında boğazım daha da düğümlendi. “Bu... Öyle değil... Ben...” Cümlemi bitiremedim.

Giselle iç geçirdi. “Asıl mesele balo olsa bile, aileler davetli değil mi? Sence annem gelip görse ve bunu sakladığını öğrense ne hisseder?”

O kadar ilerisini düşünmemiştim, muhtemelen bu senaryoyu hayal etmek midemi bulandırdığı için. Eninde sonunda anneme söyleyecektim. O kadar da büyük bir mesele değildi. Sadece nasıl ifade edeceğimi, nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

“Evet,” dedi Giselle kesin bir ifadeyle. “Bu planın hakkında düşünmeni istiyorum,” dedikten sonra yüz ifadesi bozuldu. “Ve hayattan gerçek beklentilerin üzerine de kafa yormalısın. Çünkü bu senin hayatın, Cel. Başka kimse onu yaşamak zorunda değil.” Daha fazlasını söylemek ister gibi ağzını açtı, sonra başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Bir böcek gibi kıvrılıp yan döndüm ve Başarıya Giden Adımlar panoma baktım. Giselle anlamıyordu, hepsi bu. Eğer anlarsaydı, o... Şey. Anlardı.

Ancak midemde çaresizce uzaklaşmak istediğim rahatsız edici bir his vardı. Telefonum titredi ve ekrana baktığımda Brad’in adını gördüm. Geçen ay arkadaş olduğumuzdan beri ilk kez mesaj atmıştı, fazla bir tepki vermedim.

Onun yerine bana çekingen dediğini ve haklı olduğunu hatırladım.

BRAD

Aralık ayına geldiğimizde Donno beni ve Jordan’ı o kadar uzun süre sahadan uzak tutmuştu ki ciddi ciddi koşu yapmayı düşünmeye başlamıştım.

“Kanka.” Jordan’ın tiksinti dolu yüksek sesi telefonda net bir şekilde çınılıyordu. “Koşu mu? Dram yapmak istemem ama gerçekten ölmeyi tercih ederim.”

“Ne?” Yatağımda uzanmış (tabii ki üzerimde pijamalarım vardı) tavanımın pürüzsüz, mükemmel beyaz rengini inceliyordum. Tüm oda kış ayının öğlen güneşiyle ferah ve aydınlıktı, Jordan da her zamanki gibi beni gülmekten kırıp geçiriyordu. “Hadi ama dostum. Koşu dediğin temelde futbolun daha az insanla yapılan topsuz hâli.”

“Ruhsuz ve acı verecek derecede sıkıcı,” diye açıkladı.

“Kardiyovasküler sağlığımızı düşünmek zorundayız!”

“Bunu ilerleyen yaşlarda düşünürüm. Anlamsız egzersizler için çok genç ve seksiyim. Bana bir ödül ver ya da telefonu kapa.”

İnanılmazdı. “Umarım ne kadar gülünç görüldüğünün farkındasındır.”

“Her zaman,” diyerek sözümü doğruladı.

Gülümsemem soldu. “Bu arada, Donno bunun acısını senden çıkardığı için üzgünüm. Aslında bana kızgın.”

Jordan homurdandı. “Hayır, kızgın olmak tamamen onunla alakalı, o yüzden bırak sinirlensin. Max Donovan’ı ve kibirli tavırlarını umursamıyorum bile. Futbol takımına arkadaş edinmek için katıldım ve bak: Arkadaşlarım var.”

Harika bir noktaya değinmişti. Peki, ben neden futbol oynamaya başlamıştım?

Çünkü Dr. Okoro kafamdan çıkıp bedenime odaklanmanın faydalı olacağını söylemişti ve haklıydı. Donno beni oynatmayacaksa ne olacaktı ki? Belki de her şeye rağmen koşardım.

Ben çok önemli farkındalıklar yaşarken Jordan hâlâ atıp tutuyordu. “Her neyse, bu durumla senin hiçbir ilgin yok. İnsan-

larla Celine'le konuştuğu gibi konuşamıyor. Biliyorsun, Celine artık benim ev arkadaşım sayılır.”

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. “Celine nasıl senin ev arkadaşın oluyor? Seninle iki kelime anca konuşuyor.”

“Evet... Utangaç biri.”

Celine'in utangaçlığı fikrine katıla katıla gülmek isterdim... Ama yalan da değildi. Gerçekten garip bir şekilde utangaçtı. Haklı olduğunu düşünürse tamamen yabancı birine küfredebilirdi ancak *Hey, nasılsın?* sorusuna rahatça cevap verebilmesi için genellikle otuz iş günü geçmesi gerekirdi.

Kendimi gülümserken yakaladım ve Celine'in şüpheli doğasını sevimli bulduğumu fark ettim. Aşk bir hastalıktı. *Size diyorum, tam bir hastalık!*

“Ayrıca,” diye devam etti Jordan kafamın başka yerde olduğundan habersizdi. “Minnie'yle çok iyi arkadaş ve ben de Minnie'yi severim.”

Ah evet, Michaela Digby'nin gerçekten eşcinsel olduğu ortaya çıkınca Jordan ona olan ilgisini genel bir kahramana tapmaya dönüştürmüştü. Geçen aydan beri genellikle ben, o, Minnie ve Celine dersler arasında takılıyorduk. Bazen Sonam ve Peter da orada oluyor, yeni yıl partisi üzerine konuşuyorlardı. Bazen de takımdan birkaç kişi geliyor ve Celine onlara çoraplarında ölümcül silahlar saklıyorlarmış gibi bakıyordu. Her şey yolunda gidiyordu.

“Ve sonra,” diye bitirdi Jordan görkemli bir şekilde. “Gerçek şu ki en iyi arkadaşım ona âşık-”

Tükürüğüm boğazıma kaçtı ve bir pazar öğleden sonra yatak odamın kapısı ardına kadar açıkken boğularak ölmeye çok ama çok yaklaşmıştım. Ölüm ilanım trajik olurdu. “Ne?” Birden doğrularak bağırdım. “Ben... Ne-”

“Dostum,” dedi. “Hadi ama. Beni aptal mı sanıyorsun?”

“Jordan, Jordan, Jordan, Jordan. Ben... Ne... Hayır...” Kapiya kaçamak bir bakış attım çünkü Mason evdeydi ve yarasa gibi kulakları vardı. “Ben âşık falan değilim,” dedim.

“Ne?” dedi Jordan. “O zaman ayrılıyorsunuz.”

“Sadece ona çok ama çok küçük bir hayranlık besliyorum. Hepsi bu kadar. Çok küçük. Çok küçük. Mikroskobik!”

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet,” dedim bu kadar makul davrandığı için rahatlatarak. “Kesinlikle evet.”

“Genelde birinden hoşlandığın zaman bunu çok belli edersin,” dedi Jordan. “Ve bana hemen söylersin ki bu konuda çeneni hiç kapatmazsın ve sonra da birkaç ay boyunca yeniden dizayn edilmiş çatı katın, mutfak bahçen ve yetmiş beş evlatlık çocuğunla ilgili hayaller kurarsın.”

“Jordan,” diye inleyerek yatağa geri döndüm. Neydi o, lanet olası bir modern tarih kitabı mı? “Geçmişi kurcalamayı bırak. Neredeyse olgun bir yetişkinim ve bunu sadece beş kişiyle falan yaptım.”

“Biliyorum,” dedi. “İşte bu yüzden Celine’le aranızdaki şey, yani ondan hiç hoşlanmıyormuş gibi davranmaya çalışman, arkadaş olman ve sonunda TikTok’larını izlediğini itiraf etmen ona karşı gerçek, büyük, ciddi hisler beslediğin anlamına geliyor diye düşündüm.”

Hiçbir şey söylemiyordum çünkü korkmakla meşguldüm.

“Ama hey,” dedi Jordan neşeyle. “Ben ne anlarım ki?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorsun, Jordan Snow.” *Gördünüz mü, stratejim Dr. Okoro’nun bana yapmamı söylediği şeyin tam tersiydi ama o benim patronum değildi.*

“Bana Celine’e âşık olmadığını mı söylüyorsun?”

“Hayır,” dedim kararlılıkla.

“Hayır, ona âşık değil misin? Yoksa hayır, ona âşık olmadığını söylemiyorsun çünkü âşıksın?”

“Ne... Hayır, yani hayır, ona âşık değilim! Tabii ki!” Kapının zili çaldı. Yataktan fırladım ve görmek için pencereye yapıştım çünkü sipariş verdiğim *Kara Leopar Kızıl Kurt*’un karton kapaklı kopyasını bekliyordum ama postacı yerine kapıda tamdık kırmızı bir mont gördüm. “Kahretsin.”

“Ne?” diye sordu Jordan.

“Celine burada!”

“Senin evinde mi?”

“Hayır, Eyfel Kulesi’nde. Evet, evimde.”

“Eyfel Kulesi mi?” diye tekrar etti düz bir sesle. “Ciddi misin, Brad?”

“Kapa çeneni! Ne yapacağım ben?” Odam iğrenç bir karmaşa içindeydi.

Lens yerine gözlük takıyordum ve bandanamı takmadan bütün gün yatakta tembellik ettiğim için saçlarım korkunç görünüyordu. İşte bu yüzden insanlar habersiz gelmemeliydi. “Çamaşırlarımı kaldırmadım!”

“Dolaba tıkuştır ve kapağını kapat.”

“Jordan,” dedim hayretle.

“Tamam, iyi, kardeşinin odasına at.”

Bu işe yarayabilirdi. Çamaşır sepetini kaptığım gibi parmak uçlarımda koridoru geçtim. Alt katta ön kapı açıldı ve babamın sesini duydum. Tanrı’ya şükür ki geveze bir adamdı.

Em’in odasına gizlice girerken Jordan, “Belki de seni görmeye gelmemiştir bile,” dedi. Oda, evin geri kalanından daha soğuk ve yarısı boştu. Çamaşırlarımı yere bırakıp hemen çıktım. “Sizinkiler arkadaş değil mi?” diye sordu. “Belki bir şey almaya gelmiştir.”

Ahhh. “Belki,” dedim, kalbim yavaşladı. Biraz daha yavaşladı ve durdu. Sonra babamın, “Brad odasında,” dediğini duyunca hayata geri döndüm. “Hayır,” diye cevap verdim aceleyle koridora geri dönerken. “Kesinlikle benim için burada!”

Kardeşim Mason kocaman, kare kafasını banyo kapısından uzattı. Saçları mükemmel parlak bukleler hâlindeydi ve kaşlarının arasına bir ağda bandı yapıştırmıştı. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu sis düdüğü gibi sesiyle.

“Kapa çeneni,” diye fısıldadım.

“Emily’nin odasına mı girdin? Oraya girmemiz yasak.”

“Celine yukarı geliyor,” dedim. “Tek kaşını alma tekniklerin görülsün istemiyorsan kaybol.”

Bana orta parmak çekti ve banyo kapısını aşırı gelişmiş kaslarının tüm gücünü kullanarak çarptı.

Jordan kulağımın dibinde gülüyordu ki bu hiç yardımcı olmuyordu. “Kıs kıs gülmeyi kes,” dedim ona sertçe. “Ne yapacağım? Ne konuşacağım?”

Jordan, “Normal şeyler,” diye talimat verdikten sonra sözlerini düzeltti.

“Mevzuları, Brad. Her zamanki şeyler. Bu kızı tanıyorsun, unuttun mu?”

Doğru, evet. Celine. Bir nefes aldım ve yatağıma uzandım. “Tabii ki. Teşekkürler, Jordan.”

“Bir şey değil. Bu arada sanırım o da senden hoşlanıyor.”

“Jordan!” Bu da yardımcı olmuyordu, çünkü çok saçmaydı.

Celine... Celine. O insanları pek sevmezdi. Onun dünyasında birinden hoşlanmadan önce eminim ki on yıllık sadık bir arkadaşlığa, gülümserken yapılan bir bakışmaya ve belki de yan yana ya da sırt sırta (filmlerde böyle sahneler her zaman kötü görünür) birkaç ölümcül savaşa ihtiyacı vardı. Geçen yıl Luke

Darker'la bir şeyler yaşadığını biliyordum ama garip ve agresifti. Ben bunu yaşamak istemiyordum. Bana vermeyeceği bir şey istiyordum. "Öyle değil... Kapa çeneni."

"Sen öyle diyorsan." Jordan homurdandı.

"Evet, öyle diyorum!"

"İyi, her neyse," diye mırıldandı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ikinizin de diğeriyle uzaktan yakından ilgilenmediğini varsayalım. Ve Brad?"

"Evet?"

"Telefonu kapat."

"Ah evet!" Kapattım.

Düzenleme
Ny.Ozlem

ONUNCU BÖLÜM

CELINE

Aralık ayına daha yeni girmiştik ama Bradley'nin kapısını çaldığımda çobanpüskülü bir kapı süsü elimi sardı ve birkaç dakika sonra Trev Graeme kapıyı açtı.

“Merhaba, Celine!” dedi ışıldayarak. Tıpkı Bradley gibi, her şeye gülümsüyordu. “İçeri gel, içeri gel. Nasılsın? Nasıl–” Sözüünü yarıda kesti ve bahçedeki çarpık *NOEL BABA BURADA DUR!* tabelasına kaşlarını çatarak baktı. “Yine mi? Şu yağmurlu rüzgâr. Affedersin tatlım, bir saniye.” Terlikleriyle parmak uçlarında dışarı çıktı.

Brad'le aramız bozulunca uğramayı bırakmışım, bu yüzden son birkaç yıldır Trev'le pek vakit geçirememiştim. Çoğunlukla annemin bir şeyleri kaldırmak için yardıma ihtiyacı olduğunda bize gelir, sonra mutfakta çay içerlerdi. Ondan saklanmaya çalışıyordum. Ondan hoşlanmadığım için değildi. Sadece bana ne kadar boktan biri olduğumu hatırlatıyordu.

Trevor Graeme ailesini çok seviyordu ve muhtemelen onları terk etmektense ölmeyi tercih ederdi. Gençken, Brad'in iyi talihini kışkandığım utanç verici bir dönemden geçmiştim.

Biliyordum. Korkunç bir şey. Merak etmeyin, atlattım.

Ama belki de beynimde gizlenen ve tam olarak üstesinden gelemediğim, babamla ilgili başka boktan şeyler de vardı. Belki de Giselle dün ufacık, minicik birkaç noktaya değinmişti. Bu olasılığı düşünmeden edemiyordum, bu yüzden buradaydım. Trev döndüğünde onunla birkaç dakika sohbet ettikten sonra gülümsedim. Verdiği bir içecek ve bir paket bisküviyi nazikçe kabul ettim, sonra da Bradley'nin odası olduğunu umduğum odayı bulmak için üst kata koştum.

Bulmuştum.

Sanırım merdivenlerde gezindiğimi duymuştu çünkü gelip bir fedai gibi kapı çerçevesine yaslandı. Elleri ceplerinde, yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı.

Gözlük takıyordu. Nefesiyle iz yaptığı gözlük çerçevesinin yüzündeki duruşunu görene dek burnunun güzelliğini fark etmediğimi anladım. Bu çok utanç vericiydi. Sanırım şimdiden kalp çarpıntısı yaşıyordum.

Dur. Kendine gel!

Brad kaşını kaldırdı. "Artık numaram sende var, Celine. Geleceksen mesaj atabilirsin. Kapıyı... ben açabilirdim."

Varlığından etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordum. "Ve terbiyesiz biri gibi babanla konuşmadan geçmeme izin mi vereceksin?"

Gözlerini devirdi ve beni içeri almak için kenara çekildi. Ama ben odasına girerken gergince bana baktığını fark ettim. "Ne var ne yok?"

Birine tüm hayat planınızın BÜYÜK BABA SORUNLARINDAN ibaret olup olmadığını sormanın kolay bir yolu yoktu, bu yüzden işleri kolaylaştırmaya karar verdim. “Bir şey yok. İyiyim.”

“Peki.” Homurdandı, sonra elimdeki yiyecekleri işaret etti. “Sakın onları burada yemeye kalkma bu arada. Kırıntılarla uğraşamam.”

“Zalimsin.” Ama bunu zaten biliyordum, bu yüzden paketi açmadım.

Brad’in odası da en az onun kadar değişmiş görünse de çok da farklı değildi... Hâlâ sakın, krem rengi duvarlarla mükemmel bir yatak vardı ve çekmeceleri ile gardırobu benimki gibi ıvr zıvırla dolup taşmak yerine özenle kapatılmıştı... Penceresinin altındaki çalışma masası yeniydi ama üzerindeki her şey mükemmel dik açılarla yerleştirilmişti. Sınavlar yaklaştığında her zaman daha düzenli oluyordu ve şu anda kış dönemi sınavları yaklaşıyordu.

Gardırobunun yanındaki devasa kitaplık yeni değildi ama üzerindeki kitaplar yeni olabilirdi. Gerçi kitapların sırtlarına bakılırsa hâlâ bilim kurgu ve fantastik kurguyla ilgileniyordu.

“Oturabilirsin,” diyerek düşüncelerimi böldü.

“Nereye?”

“Nereye istersen Celine, hadi.” Yatağa uzandı ve mükemmel serilmiş yorganını dikkat çekici bir şekilde dağıttı.

Yatağın köşesine düzgünce tünedim. Brad sırtıttı. “Çok tatlısın.”

“Ne?” Dehşete kapıldım. Hiç kimse beni bununla suçlamamıştı. “Tatlı mı? Sen kendine bak... Ne kadar kibar olduğunun farkında mısın?”

“Sinirlenme, Cel.”

“Ne kadar iğrenç bir süt çocuğu–”

“Tatlısın,” dedi bağışmalarım üzerine. “Tatlı, tatlı, tatlı. Çok tatlı. Turta gibi.”

“Turta mı?”

Kendinden emindi. “Evet, turta.”

Yüce Tanrım. Bu sohbetten keyif almak (yeni alınmış bir ampul gibi ışıldamamak için gerçek bir mücadele vermek) kafamda acil durum zillerini tetikliyordu. Ne yazık ki Brad’in yanında bir süredir böyle hissediyordum ve sorunun ne olduğunu bilmiyordum.

Yine yumuşak pastel, nane yeşili kıyafetler giyiyor ve gamzesi görünüyordu çünkü bana gülümsüyordu. İğrenç derecede güzeldi ve gününü mahvetmeyi kaç kez başarmış olmama rağmen bana *tatlı* demişti. İçimde yükselen sıcak ve gergin dalgalar serbest kalıp zarara yol açmadan önce ağzımdan başka bir şey kaçırdım. “Ben korkunç bir evlat mıyım?”

Gülümsemesi kayboldu. “Ne? Hayır. Neden?”

Hayır demesine neden sevinmiştim bilmiyordum. İşlediğim suçları duymamıştı bile. “Giselle babamı... biliyor,” dedim sertçe. “Bilirsin işte.” Bu yüzden buradaydım. Brad biliyordu. O kadar iyi biliyordu ki pencereden atlamama yardım etmişti.

“Bekle.” Brad kapıyı kapatmak için ayağa kalktı çünkü düşünceli ve titiz biriydi (bu kelimeleri alnına dövme yaptırmalı). Mason’ın koridorun aşağısından, “Baba, Brad odasında bir kız varken kapıyı kapattı,” diye bağırdığını duydum.

Brad, “Celine’leyim,” diye karşılık verdi. “Büyü artık.”

Nedense yanaklarım iki kuru, buruşmuş yaprak yığını gibi alev aldı. *Doğru ya! Sadece benim! Tamamen platonik arkadaşı! Aynen öyle, Mason, saçmalama.*

Kapı, Trev’den bir tek cevap gelmeden kapandı. *Yani büyük oğlunun terbiyesine bir çöp kadar zarar veremeyeceğimi düşünüyor-*

sun, öyle mi Trevor? Tamam, sorun değil, sadece deniyorum. Sonra Brad öncekinden daha yakın, ciddi bir ifadeyle yatağa oturmak için geri geldi. Sağ dizi benimkinden bir parmak kadar uzaktaydı ve bana doğru eğilmiş, bacak bacak üstüne atmış, dirseklerini bacaklarına dayamıştı. Bu çok rahatlatıcı bir duruştu. Gözleri ılık bir yaz gecesi gibiydi. “Giselle sana ne dedi?”

Göz kırptım. “Hımm? Ee, dedi ki...” Dünün uzak geçmişini hatırlamak için beynimde anı dosyalarımı karıştırıyordum. “Annemden bir şeyler sakladığımı, babamın hayatımda olmadığı hâlde hayatımı yönetmesine izin verdiğimi ve bir sürü saçmalık. Hepsi de kaçınılmaz başarıyı babamın yüzüne vurmak istediğim içinmiş. Ama yanılıyor.” Duraksadım, derin bir nefes aldım ve dişlerimi sıkarak itiraf ettim. “Yine de Giselle zeki ve teknik olarak benimle aynı gemide, aynı ebeveynlere-”

“Teknik olarak,” diye kabul etti Brad. Ciddi bir duruşla benimle dalga geçiyordu.

“Kapa çeneni.” Omzuna bir şaplak attım ve (1) sıcak ve (2) sert olduğu gerçeğine karşı yükselen kalp çarpıntımı duymazdan gelmeye çalıştım. *Aynen öyle, Celine. O yaşayan bir insan, buz gibi şeffaf bir hayalet değil, belli ki bir şekli ve canlılığı var.* Karıncalanan elimi dikkatlice siyah kapüşonumun cebine soktum ve devam ettim. “Benim sadece... Bu gibi olayları önyargısız bir şekilde araştırmak gibi entelektüel bir görevim var. Anlıyor musun?”

Brad başını salladı.

“Senden... Tarafsız bir görüş istiyorum.”

“Tamam,” dedi Brad. “Sana bir şey sorayım. Burs dışında BEP’e katılmanın nedenlerinden biri de baban mı?”

Rahatsızca kıpırdandım ve dürüst olmaya çalıştım. Bana çekingen demişti ama çok şükür kendi kendimin patronuydum ve

Başarıya Giden Adımlar panomdaki her kadın figürün yaptığı gibi zihnimdekilerle yüzleşecektim. “Belki.”

Kaşını kaldırdı. “Belki, evet anlamına mı geliyor?”

“Hayır.”

“Yani hayır demek.”

“Hayır!” Ona ters ters baktım. “Ne yapıyorsun?”

“Baskı uyguluyorum,” dedi sakince. “Bunu terapide öğrendim.”

“Öyle mi?”

“Hayır.” Bu kadar sinir bozucu olduğu için ben daha suratına bir fiske vuramadan uzanıp çoraplarımdaki ponponlardan birini sıktı. *Evet, çoraplarımda ponponlar var. Hava soğuk, tamam mı?* Yumuşak kırmızı ponponumu parmaklarının arasında sıkıştırmasını izledim. Ama kafamı kaldırdığımda çoraplarıma değil, bana odaklanmıştı. “Bana doğruyu söyle,” dedi çok ama çok yumuşak bir şekilde, sanki bir emir değil de gerçekten sormuş gibi. Sanki gerçekten önemliymiş gibi.

Sertçe yutkundum ve itiraf ettim. “Babamın bu bursu kazandığını görmesinde tatmin edici bir şey var. “

Brad’ın dudaklarının kenarı seğirdi.

“Ne?”

“Ne ne?” diye sordum öz bilinç bir sis gibi içime çökerken. “Hiçbir şey.” Ponponu bıraktı ve ayak bileğimi sıktı. Neredeyse ölüyordum. “Sadece bu kadar emin olman hoşuma gidiyor, hepsi bu,” dedi. “Başka?”

Ağzım kurudu. “Başka ne...”

“Onun yüzünden başka ne yapıyorsun?”

“Onun yüzünden değil.” Kaşlarımı çattım. “Avukatlığı istememin sebebi o değil.”

Brad, “Ama sen şirket hukuku alanında çalışmak istiyorsun,” dedi. “Onun yüzünden mi?”

Kaşlarım çatıldı. Kızgın olmak daha kolaydı ve hâlâ bileğim-
de duran elinin ağırlığından ötürü hissettiklerimden çok daha
tanıdık. *Tanrım, Bradley. Bir şey yok, tüm arkadaşlarına doku-
nur o zaten.* “Hangi alanda çalışmak istediğimi nereden biliyor-
sun?”

“Çünkü bunu söylediğin o partideydim,” dedi yavaşça, “ve
Katharine gibi hayran olduğun bir insanın alanını takip etme-
men bana ilginç geldi.”

“İlgilenmediğimden değil,” diye karşı çıktıktan sonra sustum
çünkü...

Ne önemi vardı ki? Bu kararlar yıllar sonrasına aitti. Ve evet,
ben kararlarını önceden planlayan biriymdim, ama...

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandım, “bütün bunları bana ne-
den soruyorsun? Dört dörtlük olduğumu, Giselle’in yanıldığını
ve her şeyin yolunda gittiğini anlatman gerekiyordu.”

“Dört dörtlüksün,” dedi ve kaslarımdaki gerginlik kayboldu.
“Giselle yanılmıyor olabilir. Her şey... Yolunda gidiyor mu, git-
miyor mu?”

Tuttuğu bileğimi çektim. Anında on derece daha soğuk his-
settirdi. “Brad!”

“Ne?” diye güldü. “Sana yalan söylemeyeceğim, Celine. Ha-
yat planının biraz acı ve intikam odaklı geliyor-”

İnsanların hem şaşırdıklarında hem de eğlendiklerinde çıkar-
dıkları o öksürüklü gülme sesini çıkardım. “Pardon?”

Beni görmezden geldi. “Ama haksız da sayılmazsın! Başımıza
kötü şeyler geldiğinde kötü duygular beslemek büyük bir suç
değil.”

Bunun farkındaydım. Sanki ne olursa olsun iyi olmalıymı-
şım gibi başka bir duyguyu yaşamak suç gibi geliyordu. Babam
beni rahatsız etmiyordu. Bunu kanıtlayabilirdim.

Giselle'inkine çok benzeyen bir ses şöyle sordu: *Tüm hayatını neden onun etrafında planlıyorsun?*

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Onu unutayım mı? Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin mi vereyim? Bu nasıl adil olur?"

Brad'in kaşlarının arasında hüznü küçük bir çizgi oluştu. "Öyle değil."

İçimde zehirli ve saldırıya hazır bir şey duruyordu. Şimdi kendimi sönük ve yönsüz hissediyordum.

"Önemli olan ne biliyor musun?" Brad'in gözleri gözlüğünün ardında kocaman ve sevimliydi, gurme çörekler peşinde koşan bir inek gibi görünüyordu. "Acı ve intikam dolu seçimlerinden mutlu olup olmadığın. Mutlu musun?"

Ağzımı araladım ve kapattım.

"Hayır! Düşünmek yok. Hafta sonları Katharine Breakspeare ile kampa giden aşırı başarılı bir şirket avukatı olmak istiyor musun? Evet mi hayır mı? Çabuk cevap ver."

"Yani... Bazı şeyleri istiyorum."

"Katharine Breakspeare bölümünden bahsediyorsun, değil mi?" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni." Sanırım bir gün için yeteri kadar kendi kendime düşünmüştüm. Artık kararlarımdan ve kendimden emin değildim. Kendimden emin değilsem neye tutunacaktım? Tüm bunları Brad'e yükleyemezdim. Kimseye yükleyemezdim. "Katharine Breakspeare'la kampa giden başarılı bir avukat mı olmak istiyorsun?" Bunu gülümsemeye çalışarak alaycı bir tavırla sormuştum.

Brad düşünmeden hemen, "Hayır," dedi. Sonra yüzü kıpkırmızı kesildi.

Göz kırptım. "Kamp kısmına hayır demek istiyorsun."

Huzursuzca kımıldandı. “Evet.”

Bana yalan mı söylüyordu? Yalan söylüyordu. Kesinlikle yalan söylüyordu. Ama bu demek oluyordu ki... “Sen... Avukat olmak istemiyor musun?”

Cevap vermedi. Çenesinde hareket eden kası kontrol etmeye çalıştığını gördüm.

“Brad?”

Yüzünü buruşturdu. “Avukat olmak istemiyor değilim.”

Minnie böyle bir anda ne yapardı? Hassas davranırdı. “Ama avukat olmak istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi. “İstiyorum. Tabii ki istiyorum. Eğlenceli olacak.” Ama sesindeki umutlu tonu fark ettim, sanki kendisiyle pazarlık yapıyormuş gibiydi bunu bazen ben de yapıyordum.

“Eğlenceli olacak,” diye dikkatle tekrarladım. “Ama?”

Hayal kırıklığına uğramış bir at gibi nefes nefese kaldı.

“Hadi ama. Sana kendi kartlarımı açtım, şimdi sıra sende.”

“Tanrım, Celine,” diye güldü ve kendini yatağa bırakıp doğruldu. Gözlüğünü çıkardı ve tekrar taktı. Çenesini ovuşturarak mırıldandı, “Bazen bir kitap yazmak istediğimi düşünüyorum.”

Beynimde küçük bir zincirleme reaksiyon gerçekleşikten sonra bir anının kilidi açıldı. “Ah, evet. Evet! Yazar olmak istiyordun.”

İnleyerek gözlerini sıkıca kapattı. “Evet, on yaşındayken!”

“Artık istemiyor musun?”

“O kadar kolay değil.”

“Neden?”

Brad dudağını ısırды. Keşke bunu yapmayı bıraksaydı; mükemmel dudaklarının görüntüsü karşında trajik bir şekilde savunmasız kalan biri olarak bana karşı son derece düşüncesiz davranıyordu.

“Çünkü,” dedi ve aniden ayağa kalktı. “Şuna bir bak.” Masadan dizüstü bilgisayarını aldı ve yanına oturdu. Ekran koruyucusu John Boyega’nın *Star Wars*’taki aşırı seksi hâliydi. Sonra bir dizi klasör açtı ve karşıma Word dosyalarıyla dolu bir sekme çıktı. Etiketlerde küçük harflerle: Taslak 1, Taslak 4, Taslak 9 yazıyordu. Çok geçmeden harfler göründü. Roma rakamları vardı. Bradley bir sürü taslak yazmıştı.

“Hiçbir şeyi bitiremiyorum,” dedi ve dizüstü bilgisayarı tokatlayarak kapatıp yatağının başucuna koydu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Aman Tanrım.”

“Biliyorum!” Kendisinden iğreniyordu. “Denedim ama-”

“Hayır Brad, ben de bunu söylüyorum. Kaç kere bu kitabı yazmayı denedin?”

Sanki kırık ayak parmağına basılmış gibi bana ters ters bakıyordu. “Yaklaşık bin kere, teşekkür ederim, Celine.”

“Ve hâlâ devam ediyor musun?”

“Bunun anlamsız olduğunun farkındayım ama deliliğin tanım hakkında ne derler bilirsin.”

“Böyle şeyler söylemeye iznin var mı?”

“Bekle, akıl hastaları konseyine danışayım.” Brad duraksadı. “Evet, var.”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Maalesef,” diye iç geçirdi. “İstiyorum.”

“Bence her şeyi yanlış anlıyorsun. Bu kadar çok yazmanın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsun. Seninle aynı fikirde değilim.”

Brad son derece şüpheli görünüyordu ama iliklerine kadar tatlı olduğu için dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini ellerinin üzerine koydu ve dinlemeye başladı. “Öyle mi?”

“Evet. Bir şeyi ancak seversen bu kadar çok tekrar edersin. Ve eğer seviyorsan devam etmelisin. Kitap yazmak için neler gerekir

ram olarak bilmiyorum.” Muhtemelen ben sıkıntıdan ölürdüm. “Ama bitirmek için böyle bir kararlılığın gerektiğinden eminim.”

Brad’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ama Celine. Kaçırdığın nokta şu. BİTİRMEDİM. BİTİREMEDİM!”

Kahkahalarım izinsizce dudaklarımdan döküldü. “Evet, Bradley ama kaçırıldığın nokta şu: BİR GÜN. BİTİRECEKSİN.”

Duraksadı. Ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı. “Sen... Bilmiyorsun.”

“Esas sen bilmiyorsun,” diye karşı çıktım. “Ben sözlerimden eminim. Sen, Brad Graeme’sin. Senin üzerine her gün bahse girerim.”

Yumuşak ve tatlı bir ifadeyle gülümsedi. “Tanrım, Celine. Çok güzelsin.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Az önce bana dediklerinin farkında mısın? Yoksa duygusallaştığın bir anın azizliğiyle mi söyledin ve birazdan kendine gelip her şeyi unutacak mısın?” Telkin eder bir edayla dizimi okşadı. “Sorun değil. Ben hep hatırlayacağım.”

Bu sözlerin üzerine az önce söylediğim her şey korkunç derecede duygusal görünmüştü. Ve hassas. Ve muhtemelen karakterinin bazı yönlerine dair mantıksız düşkünlüğümü açığa çıkarmıştı. Tamam, pekâlâ. Onunla ilgili her şeye dair mantıksız düşkünlüğümü diyelim.

“Hımmm,” diye mırıldandım. “Boş ver. Hiçbir şey söylememişim gibi davran.”

“Çok uzunsun ve sinirlerimi bozuyorsun, bu nasıl olabilir?” Görünüşe göre bu çok komikti, çünkü Brad kahkahayı patlatmıştı.

“Çok kısa kalmışsın.” Sesi, yaz gününde yapılan bir yürüyüşün rotasında gizlenmiş küçük, sıcak bir dere misali beklen-

medik bir zevk gibiydi. Ve hiç de baskı altında hissetmiyordum çünkü ona bakınca kalbimin yaptığı bilinçli sıçramanın farkındaydım.

Ama hiçbir yere gitmeyecekken neden bunun üzerinde durmayı seçecektim ki? Ne yapacaktım, ellerimi yanaklarına koyup sinir bozucu yüzünü mü öpecektim? Elbette hayır. Bu tür duygular konusunda mantıklı davranmak gerekir, yoksa kaçarlar. Birini bu kadar çok sevmek tehlikeli bir oyundur çünkü gittiğinde çaresiz kalırsınız.

Ne yapacağımı bilemediğim için bir yastık alıp ona vurdum.

“Hey!” Daha sesli gülüyordu, yastığı elimden çekip aldı ve o da bana vurdu.

“Offf!” Ciyaklıyordum.

Eğlencesi bir anda yerini endişeye bıraktı. “Kahretsin, sen-”

Bu da bana başka bir yastık almak için yeterli zaman vermişti.

“Ah! Dur.” Brad yakıcı parmaklarını bileğime doladı ve sertçe, “Şiddet çözüm değil,” dedi.

“Az önce bana vurdun!”

“Bu,” dedi kibirli bir şekilde, “nefsi müdafaaydı.”

Yastığı diğer elime aldığımda, o bileğimi de tuttu. Onu silkelemeye çalıştım ama işe yaramadı. Epey kibirli görünüyordu. Ona doğru hamle yaptım ama umduğum gibi olmamıştı, çünkü hâlâ iki bileğimi de tutuyordu.

Dirseklerinin üzerine düştü ve ona ağır ağır yaslandım. Eğer Bradley’yle ilgilenmeyi seçseydim, bu mükemmel bir manzara olurdu. Ağırlığımı sağ dizimden alıp ona daha fazla yaslanabilirdim, dudaklarımız birbirine yaklaşırdı ve o da misket limonlu ve Hindistan cevizli duş jelimin baştan çıkarıcı kokusunu fark etmek için ideal bir konumda olurdu. Sonra dilini ağızma sokar ve meyve salatası tadının tutkusuyla geri çekilirdi.

Bradley ile ilgilenmemem gerektiğini hatırlamadan birkaç tehlikeli saniye boyunca bu senaryoyu hayal ettim. Bu yüzden tüm ağırlığımı sağ dizime veriyordum. Paspas altımızda kayarken yalpalayıp dudağımı ısırdım.

Sonra Brad tamamen sırtüstü düştü ve beni de aşağı çekti.

PAZAR, 14.04

Jordan 🖐️: Neler oluyor kanka beni haberdar et

Jordan 🖐️: Brad

Jordan 🖐️: Ne yapıyorsun lan orada?

Jordan 🖐️: ...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

BRAD

Bu kötü bir fikir miydi? Olabilir. Ama az önce aramızda bir elektrik yakaladığımdan yüzde on sekiz emindim ki bu benim için yüksek bir olasılık demekti ve Celine'e kesinlikle âşık olmasam da (Jordan saçmalıyordu) onu öpme fikrine biraz saplantılıydım. Bunu her zaman düşünüyordum. Felsefe dersinde tartışırken ya da hep birlikte kasabaya *frappe* almaya gittiğimizde olduğu gibi. Çok yakında dudaklarını düşünerek harcadığım zamanı fark edecektim, tabii söz konusu dudaklara ulaşarak sorunun önüne geçersen o başka.

Bu her şeyi düzeltirdi, değil mi? Yani bunu gerçekleştirmek? Bu öpücük takıntısını düzeltirdi. Ya da on kat daha kötü yapardı. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Onu kendime çektim, omurgam yumuşak bir ağırlıkla yatağa düştü. Anlaşılmaz bir bakışla, "Bu ne?" dedi. Celine'den gelince bu aslında kibar bir soruydu. Ona en tatlı ifademle gü-lümsedim. "Bu arkadaşlık olayı iyi gidiyor. Sence de öyle değil

mi?” Onu test ediyordum. *Tabii ki yakışıklı*, der ve boynumu yalarsa bunu yeşil ışık olarak kabul edecektim.

Celine dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı ama ayağa kalkmadı. “Seni eziyor muyum?”

“Hayır.”

“Tamam.” Bakışlarını benden kaçırdı ve yuvarlak yanakları içerden ısıtıyormuş gibi çukurlaştı. Bu kadar yakınken pırıl pırıl, karanlık, parlak pembe makyaj ve benden uzaklaşan uzun kir-pikleri mükemmel biçimde seçiliyordu. “Evet, öyle. İyi.”

Sevinçle bağırdım. “Bu harikaydı, Cel. Son derece duygusal. On üzerinden on.”

Gözlerini devirdi ama hâlâ kıpırdamıyordu. Midemin gerginlikle çalkalanmasını ve korkunç potansiyel senaryonun zihnimde hızlandırılmış bir sinema makarası gibi yanıp sönmesini görmezden gelirse iyimser sayılırdım. Sinemanın önüne çok kalın, karanlık bir perde çektim. “Bir şey önereceğim,” dedim.

Haklı olarak şüphelenmişti. “Ne?”

“Sen. Yani. Sen... Şey ister misin?” Vaov. Bu düşündüğüm-den daha zordu. Kalbim şu anda bir davul solosu çalıyordu. Isabella’yı benimle öpüşmeye nasıl ikna etmişim? Ah evet, hatırlıyordum. “Bella, senden gerçekten hoşlanıyorum,” demiştim ve gerisini o halletmişti. Ama Celine’e ondan hoşlandığımı söylersem muhtemelen refleks olarak pencereden atlardı. Nedense bu kalbimi acıtıyordu.

Ama yine de...

“Celine, seni seviyorum.”

Üzerimden yuvarlandı ve büyük bir gümbürtüyle yere düştü. Hay aksi. O tam papatya gibi ayağa kalkarken yatağın kenarına tırmanıyordum.

“Yukarıda her şey yolunda mı?” diye seslendi babam.

“Bir kitap düşürdüm,” diye bağırdım.

“Özür dilerim,” dedi Celine nefes nefese, kalçasını ovuşturarak. “Zemini fark etmemiştim.” Sonra ıslıl ıslıl gülümsüyordu.

Midemde garip bir hareketlenme hissettim. “Aman Tanrım. Beni sevmiyorsun.”

Çenesi düştü. “Sen neden bahsediyorsun, Bradley? Tabii ki seni seviyorum!”

“Doğru.” Utançtan ölmemeye çalışarak hızla başımı salladım.

“Tabii ki! Biz arkadaşız!”

“Kastettiğin buydu, değil mi?” diye sordu. “Arkadaş olarak.”

Bana bir çıkış yolu göstermesi çok hoştu. Hâlâ gülümsüyordu ancak bu defa yüzünde gözlerinin koyu parlak mücevherlere dönüştüğü normal, kazara gülümsemelerinden biri yoktu. Onun yerine gergin görünen mükemmel, kibar bir gülümseme vardı. Ya da endişeli. Ya da... Olmasını istemediğim başka bir gülümseme.

“Şey hayır,” dedim yavaşça. Bu çok saçmaydı. Saçmalıyordum. İşleri daha da kötüleştirmem çok büyük bir olasılıktı.

Ama ufacık bir ihtimal de olsa her şey daha iyi olacaksa buna değerci.

“Hayır,” diye tekrarladım, artık kendime daha çok güveniyordum. Eğer bir şeyleri yanlış yapacaksam kendi tarzım ve inancım ile da yapabilirdim. “Seni kendime çektiğimde ve gözlerinin içine rüyadaymış gibi bakarak senden hoşlandığımı söylediğimde yaklaşımım arkadaşça değildi.”

Dudakları aralandı ve kapandı. Bu ve yavaş, şaşkın göz kırplarıyla bir akvaryum balığına benziyordu.

“Yine de sorun değil,” diye ekledim çabucak. “Bu konuda tuhaf davranmayacağım. Ben... Arkadaş olduğumuza memnunum.” Arkadaşlık iyiydi. Arkadaşlık eskisinden sonsuz kat daha

iyiydi. Organlarımın bedenimden kopup ıssız rüzgârda savrulup gitmesi için hiçbir neden yoktu. Ben kesinlikle iyiydim.

“Şey,” dedi Celine. Sesi çok güzeldi. Parlak metal gibiydi. Kesinlikle çok iyiyim. “Tanrım,” dedi bir süre sonra.

Bir yarım saniye daha sabırlı ve makul kalmayı başardım. “Seni zorlamaya niyetim yok ama şu anda birkaç şey söylemek istiyorum.”

Aniden yatağa oturdu. Aslında düşmüş olması muhtemeldi. “Emin misin?”

Neredeyse düşüyordum. “Neyden?”

“Benden hoşlandığından,” diye fısıldadı.

Sekize kadar saydım. “Celine. NEDEN EMİN OLMAYAYIM?”

“Şey, bilmiyorum!” Ellerini havaya kaldırdı. “Bütün bunlar sadece çok ani–”

“Hayır, değ–

“Sadece kırk dokuz gündür arkadaşız,” dedi ve sonra suçlulukla ekledi, “aşağı yukarı.”

Ona baktım. “Saydın mı?”

Başını kaldırdı, savunmaya geçti. “Sen saymadın mı?”

“Tabii ki saydım. Benim olayım bu! Bir şeyleri sayarım! Ve senden hoşlanıyorum, hatırladın mı? Sen neden saydın?”

Kollarını kavuşturup omuz silktili.

Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum. “SEN DE BENDEN HOŞLANIYORSUN.”

“Kapa çenenil!” diye fısıldadı. “Kardeşin muhtemelen kapının diğer tarafında sinsi bir timsah gibi pusuya yatmıştır.”

Aklımı kaçırmakla o kadar meşguldüm ki ağzından çıkan saçmalıkların tadını çıkarmaya bile vaktim yoktu. “Ne halt etmeye benimle bu konuda tartışıyorsun, Bayan İmkânsız? Şu zamanı öpüşerek değerlendirebilirdik.”

Tüm vücudu bir kuş gibi titredi. “Peki, istiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum! Yoksa sana bunları söyler miydim?”

“Kalbin hassas duygularla yanıp kavruldu mu yoksa?” diye sordu düz bir sesle.

Tanrım, çok sinir bozucu bir şekilde harikaydı. “İddialı davranmak istedim.”

“Anlıyorum.” Bir saniye düşündü. “Sıra bende mi?”

Bu durum yelkenlerimi suya indirdi ve sonunda gerçeği kavradım: Hoşlandığım kişi de benden hoşlanıyordu ve birinden hoşlanan herkes bunun neredeyse asla gerçekleşmediğini bilirdi. Ayrıca bu kişi Celine olunca, havai fişeğe roket yakıtı eklemek gibi bir şey söz konusuydu. Benim için de aynısı geçerliydi. İçimde roket yakıtı vardı. “Evet,” dedim ama kastım şuydu: Evet, kesinlikle senin sıran, lütfen bir şey yap, hemen şimdi.

Dudağını ısırды ve bileğimden tutup beni çekti. Daha yakına. Ona doğru. Labrador yavrusu bir köpeğin tüm zarafeti ve asaletiyle ona sürükleniyordum. Sağ dizim sol dizine değdi. Bana doğru eğildiğinde tatil gibi kokuyordu. Teninin dokusunu görebiliyordum. Kirpiklerini sayabiliyordum. Ben-

“Brad,” dedi usulca, bu kez gerçekten gülümseyerek. “Gözlerini kapatman gerekiyor.”

Ama o çok güzeldi. “Önce sen.”

“Üç deyince.”

Sayarken güldüm. Bir, iki, üç. Dünyam karardı ve Celine gibi koktu. Konuşurken nefesini ağzımda hissediyordum.

“Haklısın,” dedi. “Ben de senden hoşlanıyorum.”

İşte bu.

“Bunu konuşmalıyız,” diye devam etti ve bu kez dudaklarının benimkilere hafifçe değdiğini hissettim. Karnımda büyüyen his beni öldürecekti.

“Sahiden de konuşmak istiyor musun?” Kısa kestirerek eğlenmiş ve etkilenmemiş görünmeye çalışıyor ama hedefi ciddi şekilde ısıkalıyordum. “Benden gerçekten hoşlanıyorsun.”

“Ukala,” diye mırıldandı. Sonra çok nazikçe dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bir saniyeliğine de olsa hayatımdaki en yumuşak şeyi hissetmiştim. Başımdan ayak parmaklarıma kadar bir elektrik şoku yayıldı ve titredim.

“Daha fazla,” dedim ve elimi yanağına koydum. Kıvrımı avucuma tam oturdu.

Gülümsedi. “Tamam.”

Bu sefer onu daha uzun ve sert öptüm. Ağzı sıcak ve ipeksiydi, nefesi hızlıydı. Beynim kafamdan dışarı fırlamıştı. Bileğimi tekrar tutunca nabzını parmaklarımda hissettim. Çok hızlıydı.

Bunu son beş bin yıldır yapmam gereki-

“Baba! Brad seks yapıyor!” diye bağırdı Mason.

Harika. Kardeşim hayatımı mahvetmek için tam zamanında gelmişti. Celine’den uzaklaştım, hafif aralık kapıya (şu sapık ucubeye) yöneldim ve kapıyı iterek açtım. Mason çoktan aşağıya koşmaya başlamıştı.

Arkamı döndüm. Celine’in gözleri irileşmişti ve boş bakıyordu. Bir anlığına öfkemi unuttum çünkü yaşananlardan çok memnumdum.

“Hey,” diye mırıldandım.

Gözlerini sertçe kırptırdı, dudaklarını birbirine bastırdı ve ayağa kalktı. “Kahretsin. Aşağı inmeliyiz.”

“Evet.” Gece Mason’ın odasına girip onu uykusunda boğazlayacaktım.

Merdivenlerde dirseklerimiz birbirine değdi. Bir şey karnımı yumrukluyordu sanki. Cel bana skandal dolu bir bakış attı ve sanki onu ısırılmışım gibi kolunu ovuşturdu.

Kolum karıncalanıyordu. "Senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Şşt." Gözlerini anlamlı bir şekilde bana dikti ve aşağı yöneldi. "Babanın duymasını istemiyorum!"

Ah. Çok kolay utanıyordu ama eminim babam buna bayılacaktı. Celine onun en sevdiği insanlardan biriydi. Yine de çenemi kapalı tuttum çünkü korkmuştu ve korkunun ona göre olmadığını biliyordum. Sadece bir an yaşamıştık ve şimdi yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. *Tanrım, çok olgunum. Biri bunu not etsin.*

Yetişkinlere özgü bir sessizlikte mutfığa ulaştık ve babamı kaşlarını kaldırmış, bize bakar hâlde tezgâhta taze soğan doğrarken bulduk. *Güvenliğin için gözünü bıçaktan ayırmamalısın, baba.*

"Merhaba," dedim.

Babam kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Mason açıkça yalan söylüyor."

Lavabonun üzerinde pirinç keki yiyen Mason, "Hoç do doğol," dedi. Dolu ağzından çıkan kırıntılar kırmızı Notts Forest gömleğinin üstüne dökülüyordu.

Ona tiksintiyle baktım. "Ne gördün?"

Başını hızla kaldırınca alnındaki bukleler savruldu. "Sormoş doloştanoz."

Babam derin bir iç çekti. "Mason, ağzın doluyken konuşma, abine eziyet etmeyi bırak ve yukarı çık."

Mason homurdandı ve kapıya yöneldi.

"Bu arada," diye arkasından seslendi babam, "bu gece partiye falan gitmiyorsun."

Mason arkasını döndü. "Ne?"

"İyi erkeklerin kadınlar hakkında konuşmaması gerektiğine dair sohbetimizi unuttun mu?" diye hatırlattı babası.

Aha! Evet! Bunu hatırlıyorum! Mason hapı yutmuştu.

“Ben Celine hakkında konuşmadım!” diye mızızlanmaya başladı Mason. “Brad’den bahsediyordum!”

“Ama sen Celine hakkında konuşuyordun,” dedim ciddiyetle. “Kendi çıkarların için onun bedensel özerkliğini ihlal ettin. Onu kardeşler arasındaki kavgada koz olarak kullandın. Annem eve döndüğünde sana çok kızacak.”

Mason kekeleydi. Celine gülmemek için dilini ısırıyordu. Babam eğlenmiş görünüyordu ama gözlerini devirdi ve “Bu kadar yeter, teşekkürler Bradley. Mason, yukarı çık.”

Mason homurdandı ve merdivenlere yöneldi.

“Şimdi,” dedi babam ciddiyetle *ebeveyn* ifadesini takınarak. “Siz ikiniz. Neler oluyor?”

Doğrudan bir soru sormuştu ve gözlerimin içine bakıyordu. Çenemi tutmaya çalıştım ama babamın baskının altında çözüldüğümü hissedebiliyordum. “Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey...” Bu cümlede eksik olan şey neydi? Ah, evet. “...olmuyor,” diye ekledim.

Celine bana sanki kaçırılmışım ve yerime Brad şeklinde bir korkuluk konmuş gibi bakıyordu. Birdenbire, “Eve gitmeliyim. Giselle’e bu akşam yemek yapacağımı söyledim. Hoşça kal, Trev,” dedi. Bana neredeyse utangaç bir bakış attı. “Hoşça kal, Brad.” Sonra koşarak uzaklaştı.

Kapıyı açmak için onu koridora kadar takip ettim. “Cel-”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı, “ama bir babayla nasıl konuşulacağını bilmiyorum.” Sonra bir peri gibi sisin arasında kayboldu ve beni bölüm sonu canavarıyla yüzleşmem için yalnız bıraktı. Bu iyi bir şeydi, çünkü babam bunu anneme anlatacaktı ve annem de Neneh’e söyleyecekti.

Mutfağa döndüğümde babam soğanları bitirmiş ve biberlere geçmişti.

Taburelerden birine atlayıp ellerinin hareketini izleyerek sohbetin başlamasını beklemeye koyuldum. Konuşma başlamayınca, yani yüzünde asık bir ifadeyle doğramaya devam edince başım belada mı diye endişe ederek konuşmaya başladım. “Mason’ın huyunu biliyorsun. Değil mi? Baba. Hadi ama. Değil mi?”

Ayrıca daha önce seks yapmıştım. Babam daha önce seks yaptığımı biliyordu çünkü Mason kot pantolonumu çalıp devasa kaslarıyla esnettikten sonra ceplerini kontrol etmeden çamaşır sepetine koymuştu ve annem içindeki prezervatifi bulmuştu. Suçu onun üstlenmesine izin verebilirdim ama çok asil bir şekilde üzerime aldım, sırf bu yüzden arada bir arkamı kollayacağını düşünebilirsiniz ama bunu yapmıyordu çünkü pisliğin tekiydi.

Babam güldü ve sonunda bana baktı. “Umarım öyledir, Bradley Thomas.”

“Sorun ne?” Bir diş sarımsağı kapıp çekmecedden bir sarımsak ezici aldım ve bir işe yaramak için yardım etmeye başladım.

Babam mırıldandı. “Sen ve Celine, ha?”

Bunu konuşmalıyız, demişti Celine. Ama sonra dilini ağzıma sokmuştu, yani... Oturduğum yerde kaydım ve ilk sarımsağı soydum. “Evet?”

Babam yine iç çekti. Bıçağını bıraktı. Tüm dikkatini ve ciddiyetini bana verdi. “Bu iyi bir fikir mi?” Kaşlarım o kadar çatıktı ki başım ağrıyordu. “Neden olmasın ki?”

“Bu senin okuldaki son yılın,” dedi babam. “Hukuk çok zorlu bir alan.”

Sanki her şey bitmiş, ben bunu çok isteyen bir Olimpiyat sporcusuymuşum ve o da arkamı kollayan çalışkan bir koçmuş gibi *hukuk* demişti. Tabii ki bu konu açılacaktı. Tabii ki.

“Rekabet yüksek ve... Sınavlar yoğun bir hazırlık ister,” diye devam etti. “Bana güven. Ben de bu yollardan geçtim. Üstelik sizin yaşadığınız ekstra zorluklar yoktu bende.”

Sarımsağı bırakıp ona ayak uydurmaya çalıştım. “Bu bir *ne kadar çılgınca konuşuyorsun*, uyarısı mı?”

“Bradley.” Kaşlarını çatı. “Böyle konuşmamalısın.”

Onu duymazdan geldim. “İyiyim. İyi değil miyim?” İyi hissediyordum. Ya da babam bilmecelele konuşmaya başlamadan önce öyleydim.

“İyisin,” dedi babam sonra duraksadı. “Yani. İyisin, değil mi?”

Omuz silktim. “Öyle mi?”

“Tamam.” Başını salladı. “Tamam. Tek söylediğim, bu şekilde devam edelim.”

Bir şey mi kaçırmıştım? “Bunun Celine ile ne ilgisi var?” Babam sanki patlamaya hazır bir bombaymışım gibi dikkatli bir tonda konuşmadan önce tereddütle durdu. “Celine’i severim. Ama senin... Ona her zaman güçlü duygular beslediğini biliyordum.”

Tartışmaya hazır ve sinirliydim ama dediği teknik olarak doğruydu. Celine’e karşı hislerim olumlu ve olumsuz, platonik ve kavgacı ve... Ve gelecek bin yıl boyunca onun elini tutmak istediğim gibi yeni hisler edinmiş de olsam, her zaman güçlüydü. “Tamam,” dedim çenemi gevşetmeye çalışarak.

“Şu an bu duyguların daha da güçlenmesi için iyi bir zaman mı bilmiyorum,” diye bitirdi babam. “Her şey bir yana, şu anda bu kadar baskıya ihtiyacın var mı?”

“Ah,” dedim içimdeki duygular volkanik bir dağ gibi patlar-ken. Gezegendeki en ateşli kızla öpüşüp harika vakit geçirdikten on dakika sonra hassas ruhum hakkında öğütler dinliyordum. *Aslında hassas zekâm demeliyim ama neyse.* “Celine’den hoşlanmam neden baskı oluştursun?”

Babam ağzını araladı, sonra kapattı. “Sana yapman gerekeni söyleyemem, Brad,” diye yalan söyledikten bir cümle sonra bana yapmam gerekeni söylüyordu. “Sadece endişelenmen gereken şeyler listesine bir romantizm eklemekten önce iki kez düşünmen gerektiğini anlatmaya çalışıyorum.”

“Tamam ama endişeli değilim.”

“Peki ya sen ve Celine birbirinizden kilometrelerce uzak-taki üniversitelere başvurursanız ya da ders çalışmaktan dışarı çıkamazsanız ya da her neyse, o zaman endişelenmeyecek misin?” Kaşlarının arasında derin bir çatık vardı ve elleri doğrama tahtasına dayalı bir şekilde duruyordu, biberleri unutmuştu. “Her zaman Bella’ya ya da yaşadığınız herhangi bir şeye takılıp kaldın–”

“Onları kıyaslama!”

Babam bir şeyi onaylıyormuş gibi elini kaldırdı. “Haklısın. Kıyaslamıyorum. Üzgünüm.”

Bella ve Celine aynı değildi. İsimlerini aynı cümlede anmak için bir neden yoktu. Ayrıca Bella benim OKB’mi bilmiyordu ve ilişkiler hakkında benden farklı fikirleri vardı. Karışık bir durumdu. Ben ve Celine, biz basit ve sadeydik. Onu tanıyor ve istiyordum, o da kesinlikle beni tanıyordu.

Ama o konuşmak istiyor, diye fısıldadı görmezden geldiğim şeyleri hatırlatan, zihnimdeki o sinir bozucu ses.

“Yalnızca söylüyorum,” diye bitirdi babam bıçağını tekrar eline alarak. “O ilk BEP seferi senden çok şey götürdü. Üniversite başvurularını henüz bitiremediğini biliyorum. Final sınavları da çok zor olacak. Hukuk fakültesi çok yüksek notlar gerektiriyor.”

“Hukuk fakültesi umurumda değil,” cümlesi tıpkı bir şişe gazozu açtığınızda tamamının köpürmesi gibi içimden fışkırdı.

Duygularımın içeride saklandığını sanıyordum ama sonra çok akıcı bir şekilde ağzımdan çıkmıştı. Geri dönüşü yoktu.

Babam bıçağını bıraktı ve bana öyle şaşkın ve endişeli (belki de dehşet dolu) bir ifadeyle baktı ki kafam koptu sanırdınız. “Pardon?” diye sordu.

Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Her zaman yaptığı gibi bana tavsiye vermeye çalışırken bu verdiğim tepkiler neydi öyle? Uygunsuz gerçekleri suratına vurmuştum. “Yok bir şey,” dedim sarımsaklarımı toplayarak. “Özür dilerim.”

“Brad, sen-”

“Ben iyiyim.”

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan... Eğer herhangi bir-”

“Kötü hissediyorum.” Zoraki gülümsedim. “Törenimi mahvettin, ihtiyar.”

Yüz ifadesi yumuşadı. “Kötü bir niyetim olmadığını biliyorsun oğlum. Sadece senin için en iyisini istiyorum.”

“Biliyorum.”

“Ama sana ne yapacağını söyleyemem,” diye tekrarladı.

Ebeveynler böyle şeyler söylemeye bayılırdı. Sanki sözleri, bakışları, beklentileri küçük bir gezegen kadar ağır değilmiş gibi. Genelde babamın sözü, farkında olsun veya olmasın bizim evde kanundu.

Ama bu sefer öyle değildi.

Konu Celine olunca babam haklıydı: Bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Kimse söyleyemezdi.

CELINE

PAZAR, 15.12

Minnie: Ne yaptın NE YAPTIN???

Celine: KAZAYLA OLDU.

Minnie: Hahaha hayır, kazayla değil, yüz yıllardır ağzının suyu akıyordu çocuğa.

Minnie: Ama sonunda bunu fark etmen şaşırtıcı tabii.

Michaela'ya bunları neden anlatmıştım ki? Son derece sinir bozucu bir insandı.

Graeme'lerin evinin önünde biraz oyalandıktan sonra hızlı adımlarla eve yürüdüm. *Yürürken mesajlaşmak çok sorumsuzca, kabul ama mecburdum.* Arkamdan gerçek anlamda en kötü kâbusumun sesi duyuldu: Brad. Bana sesleniyordu. Daha demin öpüşmüştük.

Ve Tanrım, öpüşme şeklimiz utanç vericiydi. Gözümün önünde havai fişekler belirdi, adımları unuttum ve bir an elini göğsüme koymayı düşündüm ama bunların hepsi çok tehlikeliydi çünkü kimsenin böyle hissetmemesi gerekirdi. Tüm bunlar yaşanmamalıydı.

Brad bana tüm bunları yaşatmamalıydı.

"Celine!"

Yavaşça döndüm ve evet, kulaklarım beni yanıltmıyordu. Sırına bir mont atmış, yoldan aşağıya koşuyordu. Aman Tanrım. Heykel gibi donup kaldım ve paniğe kapıldım.

Yanıma ulaşır ulaşmaz nefes nefese, “Yemek yapmayı öğrendin mi?” diye sordu.

Burnunun ucu soğuktan kızarmıştı. Gözleri gece yarısı kadar karanlıktı, soğuk bir kış gibi değil de çarşaf lar teninize yapıştığı için uyuyamadığınız sıcak yaz geceleri gibiydi.

Ve dudakları yumuşacıktı. Bunu çok iyi biliyordum çünkü—
Konuşmanın ortasındasın, Celine.

“Hayır,” diye karşılık verdim küçük duraksamamı fark etmediğini umarak. “Neden?”

Bir kaşını kaldırdı. “Hani yemek pişirecektin?”

Kahretsin. “İnsanları sorgularken bu şekilde bakmana izin verilmemeli.”

Diğer kaşını da kaldırdı ve sinir bozucu derecede yakışıklı olmaya devam etti. “Ne gibi?”

Bocaladım. “Boş ver.”

Sorunumu çok iyi biliyormuş gibi sırtıttı. Dilimi boğazına sokarken gösterdiğim hevesi ve ondan hoşlandığımı itiraf ettiğimi de göz önünde bulundurursak, her şeyin farkındaydı. “Seni yakaladığıma sevindim. Seni eve kadar takip edip odana gizlice girecektim. Parmaklılara tırmanmak gibi bir planım vardı.” Duraksadı. “Ama muhtemelen tırmanmazdım çünkü çok ağırım.”

“Bu arada,” dedim Brad’in odamdaki görüntüleri kafamda dans ederken, “bizde parmaklık yok.”

“Evet bir de o var, tabii,” dedi neşeyle. “Zihnim dramatik bir yer ve çoğunlukla beni yanıltıyor. Mesele şu ki konuşmamız gerektiğini söylemiştin.” Eğlencesi sönüyor ve beni dikkatle iz-

liyordu. Yarı sersemlemiş yarı dehşete düşmüş bir hâldeydim ve fazla ilgiden dolayı afallamıştım.

Dudakları dikkatimi dağıtmadan gerçeklere odaklandım: Aralık ayındaydık, son yılımızdı, yaklaşık on ay sonra ayrılacaktık, Rosewood'dan sonra coğrafi olarak hiç olmadığımız kadar uzaklaşacaktık, birbirimizi her gün göremeyecektik, yeni insanlarla tanışıp kesişme ihtimali olmayan yeni sosyal kümeler geliştirecektik, hayatlarımızda yeni sayfalar açacaktık ve ben doğal olarak onun kümesinde bir yan karakter olacaktım. Bunları daha önceden yaşamıştım ve tekrarlansın istemiyordum.

Yıllar önce birbirimizden ayrıldığımızda çok acı çekmiştim çünkü çok yakındık. Tek vücut gibi hissedecek kadar bir aradaydık, sonra ikiye ayrıldık ve diğer yarım eksikken kendimi bütün hâlde tutmaya zorlamıştım.

Artık iyiydim çünkü sadece kendimdim. Onun çekimini hissetsem de buna direnç göstermiştim.

Eğer biraz daha yakınlaşırsak yani beni biraz daha öper, benden ne kadar hoşlandığını söyler ve sanki benim de ondan hoşlanmam dünyayı düzeltecekmiş gibi gülümserse...

Yine tek vücut olacaktık. Ve buna izin veremezdim. "Celine," dedi usulca. "Söyle."

Aklımdakini yaptım. "Dinle. Brad. Daha önce, bilirsin, iyiydi..." Tanrım, tam bir yalancıydım. "Ama bunu tekrar yapamayız."

Gülümsemesi, güneşin aniden bir felaket işaretiymiş gibi kayboluşu misali söndü. Acı veren, uzun bir duraksamadan sonra neredeyse işitilmeyecek kadar yumuşak bir sesle, "Neden?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Çünkü... Sonra... Sonra ne olacak?"

“Şey, Celine,” dedi, “eğer seni biraz daha öpmeme izin verirsen ve sen de bundan hoşlanmaya devam edersen sanırım sonra... Çıkmaya başlarız.”

Dehşetten ya da sevinçten boğazım düğümlenmişti. Aradaki farkı kim söyleyebilirdi ki? “Ama biz çıkamayız,” diye ciyakladım.

Neşesi havada bir bulut gibi tepemizde geziniyordu. “Kesinlikle çıkabiliriz.”

Her şeyi çok kolaymış gibi konuşuyordu. Onun için her şey kolaydı. “Peki ya üniversite?”

“Ah,” diye mırıldandı. “Yemin ederim, üniversite şimdiden hayatımı mahvediyor ve daha başlamadı bile.”

“Uzun mesafede ilişki yürümez.” Bu doğrudu ve bunu ifade etmenin en iyi ve mantıklı yolu buydu: *Eninde sonunda beni terk edeceksin. Ama benim olmazsan, terk de edemezsin.* “Neden?” diye sordu. “İnsanlar ilk tanışma haftasında cinsel organlarını başkalarına sürttüğü için mi? İçin rahat olsun. Bunu yapmam.”

“Bunu yapacağını hiç düşünmedim zaten.” Buna gerek yoktu. Altı hafta boyunca her gün dersteyken arka sırada yanında oturan biriyle çıkmak isteyip ancak kilometrelerce uzakta bir yerde bir kıza ait olduğu gerçeğiyle kapana kısılmasını istemiyordum. Yapması gereken tek şey benimle olmayı aklından çıkarmasıydı.

Bu da gayet makul bir hamleydi. Normaldi. Büyümenin bir parçasıydı. Bütün bunların olmasını asla istemiyordum, bu yüzden kabul edeceği bir açıklama yapmaya çalıştım. “Daha çok genciz Brad, insanlar değişir ve hayatımızın önümüzdeki birkaç yılı dönüm noktamız olacak. Yani kendi adıma herhangi bir dönüşüm geçireceğimden şüpheliyim ama... Ama sen dönüm

noktayı bulacaksın ve hayatının önceki aşamasından getirdiğin parçalara çok sıkı tutunmak mantıklı bir fikir değil.”

Tiksinti dolu bir ses çıkardı ve ayağının altındaki donmuş çimenleri tekmeledi. “Neden,” diye sordu, “herkes bana duygusallık mantıksızdır diyor? Neyiz biz, lanet olası Vulkanlar mı?”

“Duygusuz ol demiyorum. Sana yapman gerekeni söyleyemem.”

Belki söylediklerim yüzünden belki de yanlışlıkla söylediğim için, sanki onu kontrol etmeye çalışmak büyük bir suçmuş gibi başını kaldırıp baktı. Katlanamadığım bir şey varsa o da kendi hislerimi göstermekti ve o hiç zahmet etmeden hislerimi açığa çıkarıyordu. *Sanki bu kadarı yetmezmiş gibi onu tekrar öpmek için bir neden daha.*

“Celine.” Adımı bir iç çekişle söyledi. Nazikçe akan bir şelale gibiydi. “Daha önce her şeyi yapabileceğimi söylemiştin.”

“Kitaplar,” diye hatırlattım ona umutsuzca. “Ben kitaplardan, yazarlıktan, işlerden ve hayallerden bahsediyordum.”

“İnsanların hayal etmesi gereken tek şey iş mi? Hayallerin eğlenceli olması gerektiğini sanırdım.”

Zeminin ayağımın altından kaydığı ve kendime ciddi bir tuzak kurduğumdan şüphelendiğim belirsiz bir an yaşandı ve sonra her şey yerine oturdu ve mantık galip geldi: Her şey bitti. Eğer gidecekse onunla olmak istemiyordum. Hiç benim olmayacaktı.

Gayet mantıklıydı. Kim buna karşı çıkabilirdi ki? “Üzgünüm,” dedim ona.

Başını kaldırdı. Bu onun inatçı ifadesiydi. “Senden hâlâ hoşlanıyorum. Vazgeçmeyeceğim.”

Sana inanmıyorum.

Bocaladı. “Vazgeçmemi mi istiyorsun?”

Evet, de. Sana öyle bakmamasını söyle. Adını bu kadar tatlı söylememesini iste. Frappe alırken omuzlarınızın birbirine çarp-mamasını ya da felsefe dersinde dizini dizine değdirmemesini söyle. Ona– “Sana ne yapacağını ben söyleyemem.” Tek diyebildiğim buydu, çünkü ben korkunç bir zavallıydım.

Alt dudağını ısırды, kaşlarını çatıp gözlerini bana dikti. “Bu-gün her şeyi berbat mı ettik?”

Hayır, hayır, hayır. Eğer bunu onaylarsam bu Brad’in bir daha asla yanımda olmayacağı anlamına gelirdi ve bununla başa çıkamazdım. “Biz hâlâ arkadaşız. Her zaman, tamam mı? Her zaman. Sen de söyle.” Birini böyle bir şey söylemeye zorladığım için utanmalıydım ama şu an ağzından laf almakla meşguldüm. Sanki bizi bağlayan sihirli bir büyü gibiydi. Her daim dostluk. Belki ona bir uğur bilekliği yapardım.

“Cel,” diye güldü ama bu gülüş eğlenmekten çok bitkin bir gülüştü. “Tamam. Her zaman. Tamam mı?”

“Tamam. Güzel.”

“Ah. Patronluk taslamandan hoşlanıyorum.” Ama kendine güvenmesinin yanı sıra temkinliydi.

Tereddütle sordum. “Benimle flört mü ediyorsun?”

“Durmamı hiç istemedin ki.”

Evet. Ve ben dünyanın en kötü arkadaşıydım çünkü hâlâ istemiyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BRAD

Celine bana her şeyi yapabileceğimi söylemişti. Ayrıca birlikte olamayacağımızı da söylemişti. O zaman seçeneklerim şöyleydi:

1. Celine asla yalan söylemezdi. Her şeyi yapabilirdim. Bir gün okumaya değer bir şeyler yazacaktım.
2. Celine bir yalancıydı. Birlikte olabilirdik. Sadece henüz bana güvenecek kadar uzun süredir arkadaş değildik.

Her ikisinin de doğru olamayacağı açıktı. Böylece dönemin son iki haftasını Celine'le arkadaş olarak geçiriyordum, çünkü bir daha asla durmayacaktım ve onunla flört ediyordum çünkü bundan nefret etmiyor gibi görünüyordu. Ayrıca Google'a "Kitap yazabilir miyim?" diye sormuştum çünkü ilk kez bu soruyu ciddi olarak ele almıştım ve Google hayatımdaki en zeki kişiydi. Önerilen aramada *Nasıl kitap yazılır?* sorusu çıktığında ki bu daha da iyi bir soruydu, yıldırım çarpmış gibi hissetmiştim.

Ne yazık ki internette bulduğum çeşitli ipuçları epik bilim kurgu romanımı bir haftada bitirmeme yardımcı olmuyordu; bu yüzden yine burada, Başarısızlık Bulvarı'nda son zamanlarda berbat ettiğim bir çuval inciri düşünüyordum.

“Brad.” Celine kolunu dirseğime doladı. Dalgınlıkla pırıl pırıl parlayan camlı döner kapıdan geçmeme on santim kala beni durdurmuştu. Noel tatilindeydik. Katharine Breakspeare'le buluşmak ve şimdiye kadarki puanlarımızı toplamak için BEP'in ilk toplantısının yapıldığı Sherwood'daki süslü otele geri dönmüştük. Gösterişli lobide ilerlerken tam anlamıyla kendimden geçmiştim. Sol tarafımda duran düğmeleri ilikli, cilalı resepsiyon masasında duran bir Sherwood çalışanı bana pis bir bakış attı. Uzaklaşırken tertemiz camları kirletmemek için nefesimi tuttum. “Teşekkürler. Özür dilerim.”

Celine'in yüz ifadesi endişeliydi. Eli hâlâ dirseğimdeydi ve bundan çok keyif alıyordum, ancak bu teması kalın bir gömlek ve kışlık bir montun üzerinden hissetmeseydim daha iyi olurdu. Canın cehenneme, aralık.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet. Sadece düşünüyordum.” *Trajik bir şekilde mahvolmuş yaratıcı geleceğim hakkında. Önemli bir şey değil.*

“Tamam.” Elini çekmeye yeltendi.

Elimi onunkinin üstüne koyarak durdurdum. “Elini çekmesen iyi olur, yani dengede durmakta zorlanıyorum da.”

“Brad.” Dudaklarının bir köşesi seğirdi.

“Ya da el ele tutuşabiliriz. Bu iyi olur. Dengem için yani.”

“Brad.” Dudakları biraz daha seğirdi. Gözleri dans ediyordu. Bahse girerim yanakları ısınmıştı. “Katharine Breakspeare bina-dayken benimle flört edemezsin.”

Yorgun ve gergindim, bu yüzden beynim her türlü berbat nedeni öne sürüyordu, ancak ben bunu görmezden gelmeye ve kaynağını sorgulamaya çalışıyordum. “Neden olmasın?”

“Bu hiç profesyonelce değil,” dedi ve şık gümüş asansöre yürümeye başladı.

“Profesyonelce değil mi? On yedi yaşındayız! Profesyonelliğimiz tam olarak hangi konuda?” Aceleyle peşinden gittim.

“Kâşiflik konusunda,” diye net bir cevap verdi. Asansör kapısı açıldı ve içeri girdik.

Ben ve Celine’in, Katharine’le onar dakikalık görüşmeleri vardı. Cel’inki şimdi, benimki yarım saat sonraydı. Buraya birlikte gelmiştik çünkü onu bırakmayı teklif etmiştim ve bir saat sonra Raj’ın randevusu da bittiğinde hep beraber yemeğe çıkacaktık. Bu temel gerçekleri kendime tekrarladım aksi hâlde beynimin arkasındaki büyük karanlık düşünceler beni boğabilirdi.

Uups. Düşünceler üzerine düşünmemem gerekiyordu.

Ama hepsi birden zihnime üşüşmüştü. Bugünkü buluşmayla ilgili en kötü senaryolar, bir çatlaktan sızan ışık gibi hızla toplanıyordu. Çocukken asansörlerden nefret ederdim çünkü sistemini anlamazdım ve anlamadığım her şey şans demekti ve şans zar zor kontrol altında tuttuğum bir canavardı. Belki de bu yüzden buraya girer girmez gardım düşmüştü. Ya da belki de dün gecenin önemli bir bölümünü, Katharine’le olan görüşmemin yokuş aşağı gideceği senaryoları düşünmekle geçirdiğim için bunalmıştım ve şimdi kafayı yiyordum. Aman ne harika!

“Brad?” Asansörün aynasında Celine’in gözleri benimkilerle buluştu. Yeşil-siyah saç örgülerini kulaklarının arkasına iterken duraksadı.

“Evet?” diye sordum ama kafamda o kadar gürültü vardı ki kendi sesimi tam olarak duyamıyordum. *Başarısızlık, çıkmaz*

sokak, her zamanki gibi hayal kırıklığı tezahüratlarını duyuyordum. Asansör panelinde yazılı kat numaralarını saydım. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz. Otuz dakika içinde Katharine Breakeypeare bana BEP'ten atıldığımı söyleyecekti çünkü berbattım. *Şansına küs, olur böyle şeyler.* Mutlu olduğum anlar sayılıydı. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, se-

“İyi misin?”

“Evet,” dedim. Sonra, “Hayır,” diye ekledim. Bana döndü.

“Bekle- Bir dakika.”

Dudağını ısırdı, başını salladı ve geri döndü.

Asansörün duvarında sertçe tıkırdattığım parmaklarım (*bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz*) şimdi acımaya başlamıştı. Ayaklarımı yere basmak yerine aklımdakileri görmezden gelmeye çalışmak benim hatamdı.

“İşlerin yolunda gitmesini istediğim her ânın bozguncu düşüncelerle bölünmesi ne kadar sinir bozucu, bilir misin?” Gözleri aynada benimkilerle buluştu. “Lanet derecede sinir bozucu hatta. Değil mi?”

Nedense gülümsedim. “Hem de nasıl.”

O da gülümsüyordu.

Tamam. Tamam. Nefes verdim ve tüm kötü düşüncelerimle yüzleştim. Korkmamalıydım. Bunlar zihinsel çarpıtmalardı. Hayatım bir başarısızlıklar silsilesine mahkûm olmayacaktı ve bunu yaparak kaderin yolunu değiştiremezdim. Bu düşünceler bana ait değildi ama hepsini kabul edecektim çünkü baş edemeyeceğim şeyler değildi. Korku zihninin katilidir. Korku, mutlak yıkım getiren küçük ölümdür.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Korkumla yüzleşeceğim.

Celine kaşlarını çatı. “Ne için?”

Düşüncelerimi bilmesine izin verecektim.

“Genelde zihnime odaklanma konusunda çok iyiyimdir, bilirsin.” Omuz silktim.

“Bunu Brad. Şu anda tam olarak bunu yapıyorsun.”

Bu gülünç bir iltifat gibi gelmişti. Yüzüm kızardı. “Bazen mantıklı olanı ve olmayanı ayırmak zor oluyor.”

“Peki,” dedi sakince.

Asansör süzülerek durdu ve kapılar açıldı. *Lanet olsun.* Celine bana baktı. Kapıyı kapatma düğmesine batıktan sonra sekizinci katın düğmesine de bastı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne yapıyorsun?”

“Benimle konuşmak zorunda değilsin,” dedi aynadan bana bakarak. “Acele etme.”

“Randevun baş-”

“Rahatla, Brad.”

Kahkahalar atarak güldüm. “Bana rahatlamamı mı söylüyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Sana ne diyorsam onu yap.”

Korkunun gittiği yerde hiçbir şey olmayacak.

Sadece biz kalacağız.

En üst kata ulaştığımızda en kötü BEP senaryolarıma sıkı sıkıya sarıldım ve duvardaki tüm tuşlara basmadığım sürece asansörün yere çakılacağı fikrini kafamdan attım. *Çakılmayacak. Mühendislik böyle işlemez.*

Celine aynada siyah elbisesini düzeltirken tekrar aşağı iniyorduk. Bir kolumu beline doladı ve yüzümü saçlarına gömdüm. Çünkü bu iyi hissettiriyordu ve o yumuşaktı ve ben-

“Teşekkür ederim.”

“Buna hiç gerek yok,” diye mırıldandı.

Sırıttım ve geri çekildim. “Saçların harika kokuyor.”

Gözlerini bana dikti. “Başlama yine.”

“Neye?” Masumca sordum. “Sadece gerçeği söyledim. Bu arada, bugün çok güzel görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” diye mırıldandı, sonra donup kaldı. “Demek istediğim... Sen de şey gibi görünüyorsun... Şey...”

Kızardığından yüzde yüz emindim. “Muhteşem mi?”

“Hayır.”

“Göz alıcı mı?”

“Hayır–” Kıkırdıyordu. “Bir sonraki erkek arkadaşın gibi mi?”

“Ben erkek arkadaş edinmem.” Celine homurdanırken asansör biplledi.

Onu takip ederek krem rengi koridora çıktığım sırada kaşlarımı çattım. İşte şimdi dikkatim dağılmıştı. “Ne demek erkek arkadaş edinmem?” Sadece beni sevmediğini sanıyordum. Çünkü değişecektik (ya da belki değişmeyecektik, her neyse) ama ister inanın ister inanmayın, onun kararına saygı duymaya çalışıyordum. Bu yüzden kahramanca davranıp konuyu açmıyordum. “Daha önce bir erkek arkadaşın oldu. Değil mi?”

Yüzünde dehşet ve şaşkınlık belirten bir ifade belirdi. “Luke’tan mı bahsediyorsun?”

“O senin erkek arkadaşın değil miydi?” Eğer bu doğruysa, neden adamın aylarca onun peşinden koşmasını izlemek zorunda kalmıştım? Yabani tavşanlar gibi her karanlık köşede öpüşüyorlar mıydı? Bir keresinde çocuğun atkısını Celine’e verdiğini görmemiş miydim? Kesinlikle görmüştüm.

Ah. Şu anda Luke Darker’i mi kısıkanıyorum ben? Saygınlığıma rahmet okuma zamanı.

“Hayır,” dedi Celine kararlı bir şekilde, “Luke benim erkek arkadaşım değildi.” Konuşmadan kaçmaya çalışır gibi daha hızlı

yürümeye başladı. Adım sesleri kalın, mavi ve altın desenli halıda boğuklaşıyordu.

“Neydi o peki?”

“Öylesine biri sadece.”

Luke Darker sadece öylesine biriydi. Ne kaçamak bir cevap ama.

Durun, burada daha önemli bir şey oluyordu. Altında altın plaketer bulunan bir resmin önünden geçerken verdiği cevabı duymazdan geldim. “Kimseyle çıkmayı düşünmüyor musun? Hiç mi?”

Celine rahatça omzunu silkti. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Neden?”

“Denk gelmedi.”

Sol taşagım üzerine bahse girerim ki Luke’la da benimle de denk gelmişti. Yine duygularından kaçıyor. Çok zor kızdı.

Benden hoşlandığını biliyordum (bunu söylemişti), bu yüzden ilişki istememe nedeninin güven eksikliğinden kaynaklandığını düşünüyordum. Arkadaşlığımız dün bir bugün ikiye ve en son ayrıldığımızda paramparça olmuştuk, bu yüzden duygularımızdan şüphe etmesi anlaşılabilir bir şeydi.

Ama kimseye güvenmediğini mi söylüyordu?

Senin adına bundan fazlasını istiyorum.

Birine böyle bir şeyi kabalığa kaçmadan nasıl söyleyebilirdiniz?

Ben bunun üzerine düşünürken gösterişli bir kapıya ulaştık.

Üzerinde, MAVİ KONFERANS SALONU yazan altın bir levha vardı. Celine derin bir nefes aldı ve eteğini düzeltti. Bahse girerim bu kez o da benden daha fazla panikliyordu, çünkü Efendisi ve Kurtarıcısı Katharine Breakspeare yan odadaydı. Eli ni uzattı. “Brad. Başaracağız, değil mi?”

Tanrım, onu çok fena öpmek istiyordum ama onun yerine “Başaracaksın, Bangura,” dedim.

Kapı açıldı.

“Teşekkür ederim,” dedi Katharine tanıdık, kendinden emin sesiyle. “Konuştuğumuza çok memnun oldum.” Kapıyı açan oydu ama bizi içeri davet etmek yerine kapıyı tuttu. Kenara çekilince dışarı doğru bir insan seli aktı. Bunlar kâşifler değildi, takım elbise ve yün palto giymiş yetişkinlerdi. Celine ve ben geri çekildik, ellerimizi bıraktık ve göz teması kuran herkese kibarca başımızı salladık. *İyi bir izlenim bırakmak için asla doğru bir an yoktur.* Celine’in de herkese ters ters bakmamasını umuyordum.

Dışarı çıkan son adam belli belirsiz tanıdık geliyordu; benim kadar olmasa da uzun boylu, kahverengi tenli, kel kafalıydı ve ışıktaki parlayan gümüş çerçeveli bir gözlük takıyordu. Koyu, karanlık gözlerinde hafızamı kemiren bir şey vardı ama tam olarak kavrayamayınca sadece başımı sallayıp geçmesini bekledim.

Geçmedi.

Bir duvara çarpmış gibi sarsılarak durdu. Nefes alışını duyuyordum. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Gözleri büyüdü ve boğuk bir sesle, “Celine?” dedi.

Ah.

Kahretsin.

Celine’in *babasıydı*.

Onu yıllar önce birkaç kez görmüştüm. Banguraların evinde hiç fotoğrafı yoktu. Celine’e bakmak için o kadar hızlı döndüm ki boynumdan gıcırtılı bir ses geldi ama onun hâli benim korkunç paniğimin tam tersini yansıtıyordu.

Orada, babasının tam önünde omuzları geride, bakışları sabit, ifadesi kibar ama boş bakan gözlerle duruyordu. Ve çok sakinçe şöyle dedi: “Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum?”

Bay Soro bıçaklanmış gibi görünüyordu. Bu an, Bay Soro'nun ani bir ishal nöbeti geçirip Katharine Breakspeare'ın önünde sıçtıktan sonra eve kadar paytak paytak yürümek zorunda kalmasıyla daha da iyi olabilirdi.

"Ben," diye kekeledi. "Ben..."

İnanılmaz bir andı. Tek bir kelimeyi bile toparlayamıyordu. Bir insan için ne kadar üzücü bir durumdu.

Birdenbire öfkeyle doldum. Celine'in insan sarraflığının, yüksek öngörüsünün sebebi; hayatında bir saniye dahi yer almamış bu sümüklü böcek miydi? İnanılır gibi değildi. Bay Soro hafifçe öksürdü ve sonunda kendini toparladı.

"Ben... Ah... Üzgünüm... Seni gördüğüme sevindim." Koluyla garip bir hareket yaptı, sonra da bir hamam böceği gibi sıvışıp gitti.

Muhtemelen yüzümde katıksız bir iğrenmeyle onu koridor boyunca izledim. Sonra Katharine Breakspeare'ın olanları ilgiyle izlediğini fark ettim ve elimden geldiğince boş bir ifade takındım. Celine yaşanan bu dramın, idolünün önünde gerçekleşmesini istemezdi.

Şu anki hislerini hayal bile edemiyordum. Ne yapmalıydım? Bir şeyler yapmalıydım.

"Pekâlâ," dedi Katharine. "Celine Bangura?"

Bu kısmın, Katharine adını bildiği için Cel'in sessizce ama gözle görülür bir şekilde zevkten dört köşe olduğu bir sahne olması gerekiyordu. Oysa gözlerinde bir parıltı tanesi bile yoktu. "Evet," dedi.

İkisi içeri girdi ve kapı kapandı.

CELINE

Küçükken annem saçımı yıkardı. Yıkanmak için banyo suyunun içine uzanırdım, kulaklarım suya batarken annemin sesi sanki kilometrelerce uzaktan geliyormuş gibi duyulurdu.

Bazen Giselle saçımı yıkardı.

Babam hiç yıkamadı.

Katharine Breakspeare'ın beni götürdüğü süslü ama zevkli döşenmiş krem ve mavi renklerin hâkim olduğu konferans salonunun ortasında koyu renkli, ahşap, kocaman, oval bir masa vardı. Her bir deri sandalyenin yanından bir hayalet gibi geçerken babamın hangisinde oturduğunu düşünüyordum. Acaba o da beni düşünüyor muydu?

Öyle olsa bile fark eder miydi? Bu bir şeyi değiştirir miydi? Her şekilde kızının gözlerinin içine bakamayan bir adamdı. Benim için hâlâ kocaman boş bir levhaydı. Babamdan nefret ettiğimi sanıyordum ama şu anda bir damarım yırtılmış ve son saniyelerimi geçiriyormuşum gibi bitkindim, tek hissettiğim şey bitkinlikti.

Başka birinin babası olsaydı onu çok acınası bulurdum. Adını düşünmeye bile zahmet etmezdim.

İçimi ele geçiren karanlıkta küçük bir alev tutuşuyor, çıtırdıyor, titriyor ve giderek büyüyordu.

Katharine, "...gerçekten iyi, Celine," dediğinde masanın başına oturduğumuzu fark ettim. Bizi bir metrelik pırıl pırıl ahşap ayırıyordu. Elinde bir tablet vardı ve dudakları hafifçe kıvrılıyordu. Siyah çerçeveli gözlüğü, göz kenarlarındaki kırışıklarını öne çıkarıyordu ve meşhur fönlü saçları sade bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı. Keşke bu küçük ayrıntılara takılıp kalabilseydim, hevesizliğim burayı adeta matem yerine çevirmişti.

Gülümsedim ve belli belirsiz ama olumlu, takdire şayan, teşvik edici bir ses çıkardım. Az önce söyledikleri benim için bir muammaydı. Sandalyenin deri koltuğunun sıcaklığı bacağıma yayılıyordu. Kulaklarımda hafif bir çınlama vardı, bu iyiye işaret değildi.

Annemin sesi zihnimde yankılandı. *İyisin. Bir şeyin yok. Sen benim kızsımsın.* Oturduğum yerde dikleştim. Bangura kadınları kolay kolay kırılmazdı.

“Liderlik puanın çok yüksek,” dedi Katharine tablette gezinirken. “Ekip kurma puanın–”

“Düşük mü?” Terbiyesiz bir dangalak gibi araya girdim. İyi iş çıkarmayı beklediğimden değildi. İnsanları sevmiyordum, onlar da beni sevmiyordu. İnsanlara güvenmiyordum, onlar da bana neden güvenecekti ki? Ben huysuz ve sert biriydim ve–

“Aslında,” dedi Katharine, “ekip oluşturma puanın da yüksek. Geri bildirim notlarına göre kâşif arkadaşlarını sık sık desteklemiş ve cesaretlendirmişsin.”

Bu doğru olamazdı. Belki başka birinin dosyasıyla karıştırmıştı. Tabii... Çadır olayından mı bahsediyordu? Cidden mi? Sıkılmışım ve herkes yavaştı, ben de onları hızlandırmıştı. O kadar da heyecanlı değildi.

Katharine devam etti, “Gruptaki daha baskın kişiliklerin etkisini azaltmak için birçok kez harekete geçmişsin. Böylece daha sessiz üyeler de söz sahibi olabilmiş.”

Bu teknik olarak Allen’ı susturdun, demekti ki sadece gerekeni yapmıştım çünkü onun çaresizce susturulması gerekiyordu. Gerçekten, bu benim için bir zevkti.

“Ortak alanlarla ilgilenmiş, aynı fikirde olmasan bile diğer insanların fikirlerine bir şans vermişsin.”

Katharine sonunda mistik tableten başını kaldırdı. “Evet, takım kurma senin güçlü yönlerinden biri. En düşük puanın aslında yaratıcı düşünceydi.”

Hımm. Belki de bu, yaptığımız ipe dayalı engelli parkurda bir ağacın tepesine yakın bir yerde sıkışıp kaldığımda aşağı atlamayıp beklememle ilgili olabilirdi.

Ya da zehirli bitki yaşamı projesiyle bir ilgisi olabilir-

“Bildiğin gibi Glen Finglas’taki yapılacak son tur ortalamayı daha fazla etkileyecek. Benim tavsiyem, biraz daha esnek düşünmeye çalışman olacaktır. ‘Önermeyi sorgula’ diye bir tabir duydun mu hiç?”

Umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil; çok sıcakladım, gözlerim ağrıyor ve buradan gitmek istiyorum. Derin bir nefes aldım ve gülümsemeye devam ettim. “Önermeyi reddetmek gibi mi?” Son sınıfta okulu bırakmadan önce münazara takımında üç yıl şampiyon olmuştum.

“Evet ama tam olarak değil. Daha içsel.”

“Hımm. Hayır, duymadım.”

“Becca Syme’in çalışmalarını çok beğeniyorum,” dedi Katharine tabletini kilitleyip masanın üzerine koyarak. “Yerleşik fikirlerimizin altında yatan önermeleri sorgulamaya ara verirse sorunlarımızı daha yaratıcı bir yolla çözebileceğimizi öne sürüyor. Bu sana mantıklı geliyor mu?”

Derin bir nefes daha aldım ve beynimi anlamaya zorladım. “Evet. Evet, sanırım öyle.” Örnek: Babam bir kepaze ve onu utandırmalıyım. Önerme: Aynı kanı taşımak onu benim babam mı yapıyor? Ona her şeyi hissettirebilir miyim?

Konuşmamızın sonunda Katharine başarımla beni tebrik etti ve İskoçya’da bana şans diledi, tökezleyerek kapıdan çıktığımda Brad oradaydı. Sophie de öyle. Sophie’yle göz göze gel-

diğımızde, beni darmaduman eden endişeli bir bakış attıktan sonra Katharine'le birlikte gözden kayboldu.

Brad elimi tutuyordu. "Cel. Celine. Konuş benimle."

"Hayır." Ağzım uyuşmuştu ama kavga etmek için hazırdım.

Ama Brad kavga etmeyecekti. Elim tuttu ve beni koridora götürdü. "Pekâlâ. Skorun nasıl?"

Panik içindeydim. "Bilmiyorum."

"Sorun değil!" Başparmağıyla elimi okşadı. "Sorun yok, sorun değil, bilmene de gerek yok. Beş üzerinden beş. Sen Celine Bangura'sın. Başka ne olabilir ki?"

"Yaratıcı bir düşünür olmadığımı söyledi."

"Öff." Brad gözlerini devirdi. "Katharine Breakspeare ne anlar ki zaten? Hey, Cel, şuna bak." Başını salladı ve beni bu otelde konaklamış ünlülerin portrelerinin asılı olduğu duvarın bulunduğu uzun bir koridora çıkardı. "Bu Freddie Mercury mi?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak portreye baktım. "Olamaz."

"Neden olamaz?"

"Freddie Mercury'nin burada kalmasına imkân yok."

"Ama dişlerine baksana," dedi Brad. "Google'da aramalıyız. Telefonun nerede?"

Gıcırdayan teneke adam eklemlerime yağ damlatıyor, damlatıyor, damlatıyor ve gevşediğimi hissediyordum. Bir parça. Yeterince. Hepimiz toplantılarımızı bitirip tatlı için kafeye gittiğimizde gayet iyiydim.

Thomas gelmemişti ama kalanımız bir masaya oturduk ve Aurora menünün glütensiz seçeneklerine baktı. Raj o kadar çok dondurmali pasta yedi ki neredeyse mide fesadı geçirecekti. Ve onları gerçekten özlediğimi fark ettim. Kulaklarımdaki uzak çınlama neredeyse kayboldu ve Brad bütün gece masanın altından elimi tuttu.

Aurora'nın bana attığı sinsi ve anlamlı bakışlara pek de olgun bir şekilde karşılık vermiyordum.

Günü bitirip ayrıldığımızda iyi hissediyordum. Kulağımdaki çınlama epey hafiflemişti. Trinity Meydanı'ndan otoparka yürürken Brad ve ben hâlâ el eleydik ve sokak lambaları, yağmurdan kayganlaşmış kaldırım taşlarını gümüş gibi parlatıyordu. Bizden yaşça biraz büyük bir grup, birkaç metre ötede eski püskü görünümlü enstrümanlarını ellerine aldı ve bahşiş için yere açık bir gitar kutusu koydu. Hava bu kadar soğukken nasıl çalabiliyorlar bilmiyordum, Brad elimi tutmasa parmaklarım soğuktan isyan ederdi.

“Zaten bu aşamada puanların önemli olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Bu ilk keşif gezisi sadece alıştırmaydı. Glen Finglas'ın puanı daha fazla. Artık güçlü ve zayıf yönlerimizi bildiğimiz için daha iyisini yapabiliriz. Oyun hâlâ bitmedi.” Cevap vermem için bana zaman tanıyarak es veriyor, sessiz kalırsam her zamanki gibi neşeyle konuşmayı sürdürüyordu. “Dört gözle beklediğim şey–” Duraksadı, sonra devam etti. “Bu işin sonu. Bakalım nasıl olacak? Merak beni öldürüyor, biliyor musun?”

Ama söyleyeceği şey bu değildi. Lafı çevirdiği zamanları anlayacak kadar iyi tanıyordum onu ve esas söyleyeceği şeyi anlamak için Brad'in ilgi alanları konusunda uzman olmak gerekmiyordu: Baloya gitmek istiyordu. Hepimizin kutlama yapacağı ve babam da dâhil tüm potansiyel işverenlerle tanıştığımız Kâşifler Balosu'nu kastediyordu. Onu görmek istediğime, daha doğrusu onun beni görmesini istediğime inanamıyordum. Varlığının her şeyi mahvetmekten başka bir işe yaramayacağını düşündüğüme inanamıyordum. Katharine Breakspeare ile konuştuğuma ve onu umursamadığıma, söylediği her şeyi hatırlamadığıma, ona Harkness Oil davasını sormadığıma inanamıyordum.

Artık o aptal baloya gitmek bile istemiyorum, babamı bir daha görmek istemiy-

“Celine,” dedi Brad. Sesi çok perişan, gotik bir romandan fırlamış gibi çıkıyordu ve benim yüzümden böyle konuştuğunu anlamam bir saniyemi aldı. “Ağlama,” dedi bana.

Katılıyordum. Ağlama, Celine. Cidden, lütfen. İğrenç bir şey bu.

Ama gözyaşlarım şimdiden yanaklarımdan ve çenemden endişe veren bir hızla dökülmeye başlamıştı. Gözyaşı damlalarının bu kadar büyük olması şart mıydı? Muhtemelen soğuk havada buharlaşıyorlardı. Sanki boğazımda birikiyor, bir göl oluşturuyorlardı. Muhtemelen göğsümü titreten hırçın, dalgalı hıçkırıklarda birini boğabilirdiniz. Ellerimi yüzüme bastırdım çünkü hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Herkesin içinde ağlıyordum ama kendimi durduramıyordum, kesinlikle duramıyordum...

“Gel buraya, hadi,” dedi Brad ve kolunu belime doladı. Gittiğimiz yeri göremiyordum ama birkaç adım sonra beni omzumdantutarak bir yere oturttuğunu hissettim. Altımda buz gibi taştan bir bank vardı. Sonra Brad kollarını bana doladı, ısınmaya başlamıştım. Isınıyordum ama içimde hâlâ bir buz parçası vardı ve tam ortasındaki çatlaktan her türlü korkunç şey dökülüyordu.

Ellerimi yüzümden çektim ve başımı Brad’in omzuna gömdüm. Sabun ve huzur gibi kokuyordu. Parmaklarım montunun kumaşına dolanıyor ve onu sertçe çekiyordu. Çok sert hareketler yapıyordum ama dikkat edecek hâlde değildim.

“Bu hiç adil değil.” Kelimeler hıçkırıklarla beraber ağızımdan döküldü.

“Biliyorum,” dedi.

Bilemezdi. Ama eskiden olduğu gibi bu yüzden onu kıskanmıyordum. Aksine, çok ama çok memnundum çünkü kendi yaşadığımı kimse yaşasın istemezdim.

“Böyle hissetmemeliyim. Kimse beni bu hâle getirmemeli.”

“Üzgünüm.”

“Bundan nefret ediyorum.”

“Çok üzgünüm.”

Çalgıcılar *Hotline Bling*’in neşeli bir *cover*ını çalmaya başladı.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Brad, “ortama bak.”

Islak ve sümüklü şekilde kıkırdadım. “Tam senlik,” dedim.

Sesinde bir gülümsemeyle ofladı. “Güzel. Hâlâ bilgiçlik taslayabiliyorsun. Bir an için endişelenmiştim.”

Güldüm, ağladım, homurdandım ve genel olarak kendimi rezil ettim. Nottingham’ın ortasında, Brad’in omzunda hıçkırarak ağladığıma inanamıyordum. “Biri beni vursun, lütfen.” Başımı kaldırdım, iki elimle yanaklarımı beceriksizce sildim, bakışlarından kaçtım.

“Hey. Dur.” Brad elini nazikçe çeneme koydu ve gözlerimiz buluşana kadar çenemi kaldırdı. Kim bilir nereden bulduğu mendili yüzüme özenle sürerken sıcak ve yumuşak bakışları bana odaklanmıştı.

Yüksek sesle burnumu çekerek bir çocuk gibi burnumu temizlemeye çalışıyordum. “Bu en kötüsü.”

“Sorun değil.” Bana bir mendil daha verdi. “Sümkür.”

Söyleneni yaptım.

“Onu şuraya koy.” Elinde bir tane daha temiz mendil vardı. Hazırlıklı oluşuna neden şaşıırıyordum ki? Tüm kullanılmış mendilleri buruşturup cebine koydu. Sonra diğer cebinden el dezenfektanı çıkarıp avucuma makul bir miktar sıktı ve iki de-

vasa gerçek aynı anda yüzüme çarptı. Bu hiç adil değildi çünkü yıldırım dediğin bir kere düşerdi.

1. Bradley Graeme'i seviyordum. Yani ona böbreğimi verip çoraplarını yıkayabilir, ölürse süper kötüye dönüşebilirdim. Onu çok seviyordum. Bunu yüksek sesle söylemek, bununla başa çıkmak için hiç de profesyonel olmadığım tehlikeli ve dehşet veren bir olasılıktı. Neyse ki dikkatimi dağıtacak başka şeyler vardı.
2. Giselle haklıydı.

“Ya yaptığım her şey ona karşı bir tepkiyse?” diye fısıldadım. Grup *Despacito* şarkısına geçti. Sanki bilerek yapıyorlardı.

Brad elini dizime koydu ve sıktı. “Beni dinliyor musun?”

Gözlerimi kırptırdım. “Evet?”

“Baban sadece başına gelen bir olay,” dedi. “Tıpkı hasta olduğun ve bir kova dolusu Phish Food yedikten sonra çikolatalı dondurma şeklinde kusup dondurma yemekten vazgeçmen gibi.”

Yüzümü buruşturdum. “Iyy, Brad.”

“Ne var? Bu bir örnek. Senin tüm kişiliğin,” Brad ciddiyetle, “Phish Food’dan çok bağımsız,” dedi. “Babandan da bağımsız.”

Kulağa çok basit geliyordu ama buna inanmak çok zordu. “O sadece dondurma. Bu–” *Tüm hayat planımdı.* “Başarıya Giden Adımlar panomda–”

“Değiştirirsin.”

“Ama mesele bu değil! Mesele şu ki asla umursamayacak ve değişmeyecek birine bunu göstermek için neler yaptım ya da yapmak istedim? Bu beni ne kadar zavallı yapıyor?” Her şey ters düz olmuş gibi hissediyordum, sanki dünyanın açısıyla aynı hizada değildim. Güçlü biri olduğumu sanırdım. Belki de tam tersiydi.

“Bana önceden söylediklerini hatırlıyor musun?” diye sordu Brad, sesi alçaktı ve gözleri benimkilere sabitlenmişti. “Bunun adil olmadığını söylemiştin. Çünkü sen, Celine, adaleti önemseyen ve adalet isteyen bir insansın ve bu manzarada adalet için çalışan sensin, o değil. Yani teraziyi dengelemek için en çok şeyi sen yapıyorsun. Ne olmuş yani? Bu seni zavallı yapmaz. Seni kendin yapar. Adil olman ona ceza vermekle değil, senin mutluluğunla ilgili.”

İçimde inatçı bir ses hâlâ berbat durumda olduğumu ve dünyanın başıma yıkıldığını ısrarla fısıldasa da gerçek şuydu ki, Brad mantıklı konuşuyordu. Ve ben mantığı severdim. Mantığını adım adım takip ettiğimde bence haklıydı.

Her şeyin adil ve iyi olmasını istiyordum. Zararın telafi edilmesini istiyordum, Katharine Breakspeare’ın insan hakları davalarını üstlenirken uğruna savaştığı şey de buydu. Ben de bunları önemsiyordum ve beni ben yapan da buydu. Belki bu yönüm, seçimlerimi bana iyi gelmeyecek şekilde şekillendirmiş olabilirdi ancak seçimler değişebilirdi. Bunun kontrolü benim elimdeydi. Kendi hayatım konusunda söz sahibi bendim.

Ama babam değildi.

Ama yaptığı ve yapmadığı her şeyin ağırlığını sırtımda hissediyordum. Ve bu hiç geçecek mi bilmiyordum.

Ama onu sırtından atmayı deneyebilirsin, değil mi?

Gözyaşlarımın son damlasını da bastırdım. “Haklısın. Duygularımdan kaçıyordum. Ama deneyeceğim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım.” Babamın beni yönetmesine izin vermek yerine, seçimlerimi yönlendirmesini sağlayacağım. “Ve onu baloda görmek istemediğimi biliyorum.”

Brad yavaşça başını salladı.

“Ama... Gitmeden duramam. Gitsem mi? Bu onun elini güçlendirmez mi?”

Brad’ın cevabı dikkatliydi. “Seni üzmesini ve bir çuval inciri berbat etmesini istemem. Belki de... Annenle konuşmalısın.”

Midem yerinden fırladı. “Haklısın.” Annem bu konuda hiçbir şey bilmiyordu çünkü özellikle ondan saklamıştım. Bunu koruma iç güdüsüyle yapmamıştım, ablamın da söylediği gibi anneme ihanet ediyormuşum gibi hissettiğim için yapmıştım. Annem bunu hak etmiyordu ama ben bu halı yemiştım ve şimdi her şeyi ortaya döküp ondan yardım istemem gerekecekti. Çoktan bu pisliğe bulaşmıştım.

Tanrım, artık bunu düşünemiyordum. Başım ağrıyordu ve görebildiğim tek iyi şey Brad’di. Hissedebildiğim tek iyi şey oydu. Grup, *Heat Wave*’i çalarken içim bulanıyordu. Gergin ve açtım. “Sana bir şey soracağım.”

O kadar hareketsizdi ki etrafındaki hava titreşti. “Evet?”

Boğazımda her saniye büyüyen bir endişe yumağı vardı ama onu durdurmaya başardım. “Öpüşebilir miyiz? Tekrar. Belki?” Dudağımı ısırdım. Bu çok zor bir görevdi.

Brad bana bakıyordu. Gözleri daha da koyulaşmıştı, simsiyahtı. Sanki göz bebekleri irisin etrafındaki koyu halkayla buluşacak şekilde büyümüştü. Dolgun ve yumuşak dudaklarını ısırdı. Buna karşı koymak gerçekten imkânsızdı, muhtemelen bu yüzden bu karmaşanın içindeydim. Ama hayır. Bu karmaşanın içindeydim çünkü o “Neden?” gibi garip tepkiler veren bir adamdı.

Korku bir şenlik ateşi gibi içimde çatırdadı. *Çünkü seni seviyorum.*

“Neden olmasın?”

“Celine.”

“Çünkü çok seksisin.”

Sırıttı ve parmaklarıyla alnıma dokundu.

“Ah!”

“Beni nesneleştirmeyi bırak ve gerçeği söyle.”

Evet, doğru. Duygularımla yüzleşmeye karar vermiştim ama onu sevdiğimi kabul etmek, bunu yüksek sesle itiraf etmekten çok farklıydı. Kim yeniden alevlenen kısa bir arkadaşlıktan sonra seni seviyorum derdi ki? Neyse ki ben demezdim. On yedi yaşındaydım. Çamaşırlarımı hâlâ annem yıkıyordu. Tüm hayat planımı değiştirmek üzereydim çünkü ilki aşırı duygusal bir hataydı, peki aşkımın karşılığı tam olarak neydi? Ne işe yarayacaktı?

“Cel?” diye fısıldadı.

Kaç kişi on yedi yaşındayken âşık olduğu kişiyle kalır biliyor musunuz? Pek fazla değil.

Peki kaç arkadaşlığın okuldan sonra yıllarca sürdüğünü biliyor musunuz? Çok daha fazlası.

Sonunda karar verdim. “Seni kaybetmek istemiyorum,” dedim. Söylemeye hazır olduğum tek gerçek buydu.

“Tamam, Celine,” dedi usulca. “Sorun yok.” Dudakları tek taraflı bir gülümsemeyle kıvrıldı. İç organlarım yer değiştirdi. “Bana güvenmiyorsun, değil mi?”

“Ben...” Evet demek istiyordum. Ama ağzımın tadı berbattı bu yüzden daha fazla cümle kuramamıştım. Hayal kırıklığı mideme oturdu. Bundan daha iyisini yapmalıydım.

Brad bundan daha iyisini hak ediyordu.

Boğazı düğümlendi ve yüzündeki ifadede bir anlık acı veren bir şey gördüm. Belki de görmedim. Belki de ben öyle sandım. Belki de iç organları sökülmiş gibi hissedenden bir tek bendim.

Her zamanki güzel gülümsemesiyle, “Yine de beni öpmek istiyorsun.” dedi.

Kendimi gülmeye zorladım ve bir kez gülmeye başladıktan sonra bu şaşırtıcı derecede kolay oldu. Onunlayken her şey kolaydı. Sesim boğuk çıksa da kendimi zorluyor, yine de şaka yapıyordum. “Yargılama. Dünya nüfusunun yüzde yetmişinin seni öpmek istediğine dair bir teorim var ve bu makul bir tahmin.”

“Ama bunu yapabilecek tek kişi sensin. Şanslısın.” Eli saçları-mın arasına kaydı. Başparmağını çenemin kıvrımında gezdirdi. “Tamam. O zaman öp beni.”

Midem gergince sıkışıyordu. Kalbim sızlıyordu. “Ama–”

“Öp gitsin. Hepsi bu. Arkadaşlar arasında küçük bir dilin lafı mı olur?”

Arkadaş. Tam istediğim gibi. Değil mi? “Çok komiksin.”

“Çok güzelsin.” Ağzı benimkiyle buluştu. Bu öpücük şefkatli, dikkatli ve o kadar tatlıydı ki göğsümdeki yarayı sızlattı. Genellikle gözlerim kapalıyken siyah bir perde görürdüm ama Brad bana dokunduğunda her şey altın rengine dönmüş, parlıyordu. Grup *Comfortable* çalarken müziğin havada hafifçe yükselmesiyle içimdeki emniyet duygusu filizlendi.

Hafifçe geri çekildi ve mırıldandı. “Gördün mü, bizi destekliyorlar.”

Son garip üzüntümü de bastırdım, başını tuttum ve dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdim. Onunla işimin bitmesi hiçbir zaman mümkün olmayacaktı.

Çıkarken o müzisyenlerin hepsine bahşiş bırakacaktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BRAD

Celine’i eve bırakır bırakmaz içimdeki tüm ısıltı söndü ve geriye yalnızca hayal kırıklığı kaldı. Bu da neydi böyle? Az önce ona ara sıra öpüşen birer arkadaş olabileceğimizi mi söylemişim? Karşılığında hiçbir bağlılık belirtisi olmadan kendimden bir parça verecek kadar enayi miydim?

Evet, belli ki öyleydim. Mümkün olan en kötü anda çok zorlayıp daha sonra da dibine kadar geri çekilmişim.

“Beni nesneleştirmeyi bırak ve bana gerçeği söyle.”

Bunu ona neden sormuştum ki? Celine’in kimseye güvenmediği çok açıktı ve şeytanın vücut bulmuş hâliyle karşılaştıktan birkaç saat sonra sonsuz bağlılık yemini mi edecekti? Tanrı aşkına, ağlıyordu. Ölümcül bir hata yapmışım.

Sokak lambaları hızla yanımdan geçerken parmaklarımı direksiyona vuruyordum. Beynim her an bir köprüden aşağı uçabileceğimin sinyalini veriyordu ki muhtemelen bu yüzden hız göstergesini ve tüm aynaları sekiz kez kontrol etmeli ya da

tercihen arabayı durdurmalıydım. Ancak kendime eve dönüş yolunda köprü olmadığını hatırlattım çünkü Venedik'te yaşamıyordum. Tam annemin Kia'sının arkasındaki boş yere park ederken yolcu koltuğundaki telefonumun ışığı yandı ve zil sesi arabayı kapladı. Görmezden geldim. Park etmek benim için çok önemliydi.

Celine de öyle ve sen bunu mahvettin.

Evet, teşekkürler beynim. Hatırlattığın için minnettarım.

Sorun şu: Eğer bana karşı hiçbir şey hissetmediğine inansaydım, belki kendimi tutabilirdim ama buna inanmıyordum. Benden hoşlandığını söylemişti ve Tanrım, bana olan bakışları... Bu işin peşini bırakmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. Onu çok fazla önemsemiştim.

“Bana güvenmiyorsun, değil mi?”

Ya güveniyorsa?

Birkaç derin düşünce ve kusursuz park açısından sonra motoru durdurdum ve Jordan'ı aradım.

“Hey, dostum,” dedi. “Ne var ne yok?”

Hiçbir şey. Ağzımın hâlâ Celine'in öpücüğüyle karıncalanması dışında sorum yoktu ki o bile acı tatlıydı. “Eve yeni geldim. Sen?”

“Oooooooo. O da ne?”

Eve bakıp kaşlarımı çattım. Işıklar açıktı ve herkes evdeydi. “Ne ne?”

“Sesin acayip geliyor. Tavuğuna kışt diyen mi oldu?”

“Benim tavuğum yok.” Şu anda mağdur hayvanlar üzerinden söylenen deyimlerin enerjisine hiç ihtiyacım yoktu.

“Toplantı pek iyi geçmedi, ha?”

Aslında Cel'e bundan bahsetmemiştim ama toplantım çok iyi geçmişti. Değerlendirme puanım 4.79'du. Glen Finglas'ta da bu kadar sıkı çalışırsam ve en zayıf özelliğimi de hesaba katar-

sam (görünüşe göre Raj'la uğraşmayı ya da Celine'e bakmayı bırakmalıydım) ilk üç kâşiften biri olabilirdim. Kazanabilirdim. "Bence... Burs için bir şansım var," diye itiraf ettim, kelimeler ağzımdan derin bir iç çekişle dökülmüştü.

"Bir şey mi kaçırdım? Bu... Kötü mü?"

"Hayır, hayır iyi." Ama hayır değildi çünkü aman Tanrım, şu anda bunu hiç umursamıyordum. En ufak bir heyecan kıvılcımı hissetmiyordum ve bunun tek nedeni Celine'e üzülmem değildi. Duygularımı kontrol ettiğimde, hukuk diplomasım almaya bir adım daha yaklaştığımı hatırlatan bir korku dağıyla burun buruna geldim çünkü...

Bir şeyi içimi kemirecek kadar çok istediğimi iyi biliyordum. Gerçekten ne kadar açgözlü olduğumu ve o şeye ne kadar ihtiyaç duyduğumu da biliyordum. Ve artık yoksunluk hissini de tatmıştım.

Kontrol amacıyla el frenine dokundum, derin bir nefes aldım ve "Hukuk okumak istemiyorum. İyi olurdu. Ama bu yeterli değil," dedim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, sanki belimdeki çok sıkı bir kemer bir tek çentikle gevşedi. Bir kez daha derin bir nefes aldım ve evime baktım. Oturma odasının penceresinden babamın ensesini görebiliyordum. Kemer tekrar sıkılaştı.

"Kahretsin," dedi Jordan. "Tamam."

Bir süre telefonda sessizce durduk.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

"Hımm." Bunu Celine hariç kimseye söylememiştim. Celine buna gülmemişti ya da beklediğim diğer acımasız tepkilerden herhangi birini vermemişti. Sadece beni desteklemiş ve bana her şeyi yapabileceğimi söylemişti.

Bu yüzden üzerinde fazla düşünmeden Jordan'a, "Bir kitap yazmaya çalışıyorum," dedim.

“Bu kadar çok okuduğuna göre bu çok mantıklı.”

Dur bir saniye. “Sana içimi döküyorum ve tek söyleyebileceğin bunun mantıklı olduğu mu?”

Jordan bir kahkaha patlattı. “Kitap yazmak senin en gizli ve yasak sırrın mı? Dostum, seni seviyorum. Hiç değişme.”

“Bu çok saçma. Ortalama bir kitabın yılda kaç kopya sattığını biliyor musun? Yüzlerin altında, Jordan. İç karartıcı derecede düşük.” Sinirlerimin iyiliği için ayrıntıdan kaçınmaya çalışsam da veriler zihnimde yanıp sönüyordu.

“Dostum. Bunu konuşmuştuk. Üzücü istatistikleri saymayı bırak.”

Onu duymazdan geldim. “Kaç yazarın hayatını yazarak kazandığını biliyor musun? Yüzde on üç nokta yedi. Bir kitabı bile bitiremezken nasıl o yüzde on üç nokta yedinin parçası olayım?”

“Olursun,” dedi Jordan büyük bir hevesle. “Sen Brad Graeme’sin.”

“Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?”

“Çünkü bu doğru. Ama burada biraz saldırganlık seziyorum, o yüzden konuyu kapayalım.”

İçimden bir kahkaha yükseldi, beraberinde gelen hayal kırıklığıyla elimi yüzüme götürdüm. “Özür dilerim.”

“Sorun değil. Bana kitabını göster, seni affedeyim.”

Ürperdim. “Hayır. Korkunç.”

“Nedense sana inanmıyorum.”

Bu sefer kahkahalarım acıydı. “Dostum. Her zaman kendimi desteklediğimi biliyorsun. Burada mütevazı davranmıyorum.” Bu ilk kez yaşadığım bir özbilinç atağı değildi. “İyi kitabın ne olduğunu bilirim. Yaklaşık yetmiş beş milyon tane okudum. Peki ya benim kitabım? İyi bir kitap değil. Hatta bitmiş bir kitap bile değil ki bitmesi bir kitabın birincil gerekliliğidir.”

“Tamam, evet, haklısın,” diye homurdandı Jordan. “Ama sonunda iyi olacak, değil mi?”

Sessiz kalma hakkımı kullandım.

Jordan öfke nöbeti geçiren bir çocuğu ikna eder gibi devam ediyordu. Bu da sinir bozucu bir şekilde doğruydı. “Ve en azından şimdi ne çalışman gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Hadi ama dostum. Yazmak mı istiyorsun? Edebiyat oku. O kadar zor mu?”

“Babam–” Çıldırarak demek isterdim ama bu doğru değildi. Hayır, sadece yıkılacak, hayal kırıklığına uğrayacak ve sevmediğim bir sürü başka kelime kullanacaktı. Sonra tüm bu baskıyla başarılı olamazsam, kitabı bitirip en çok satanlar arasına sokamazsam ve bir şekilde hayatımın geri kalanında rüzgârı karşıma alırsam hayal kırıklığım haklı çıkaracaktım.

Peki ya hiç denemezsem benim hayal kırıklığım ne olacak?

“Baban,” dedi Jordan kararlıca, “kendi hayatını yaşıyor. Sen de kendi hayatını yaşamalısın. Üniversite başvurularını henüz bitirmedin ve son başvuru tarihi gelecek ay. Edebiyat okumak için başvur.”

“Ben...” Bunu istiyordum. Hem de çok. Korksam da başarısız olsam da beni içine çeken kara bir delik vardı.

Kampçılık, yürüyüş ve diğer iğrenç açık hava saçmalıklarında da bu kadar iyi olacağımı düşünmemiştim ama 4.79 almıştım. Belki de Celine haklıydı. Belki de istediğim her şeyi yapabilirdim.

“Başvuramam. Bu yıl edebiyat dersini bıraktım.”

“Ama geçen yıl *A artı* almıştın.”

“Yıldız,” diye düzelttim otomatik olarak.

“Yıldız, her neyse. Bir tane aldın.”

“Ama–”

“Ama ne?” diye sordu Jordan.

Başka bir itiraz bahanesi aradım ama bulamıyordum. “Bilmiyorum. Beynim en kötü senaryolardan oluşan bir çöl fırtınası gibi.”

“Biliyorum. Ama buna ne deniyordu?”

“Rahatsız edici düşünceler,” diye mırıldandım. Hâlâ oturma odasının penceresine bakıyordum. Annem de Mason da televizyonun önünde zıplıyor ve eğleniyor gibi görünüyordlardı. Bu özellikle muazzamdı çünkü Mason on üç yaşına geldiğinde eğlenceye karşı bir alerjik reaksiyon geliştirmişti.

“Aynen öyle,” dedi Jordan. “Onlar senin patronun değil. Öyle değil mi?”

Bunu ona bir kez ben söylemiştim. Şimdi bir şeytan gibi bunu bana karşı kullanıyordu. “Ah. Tanrım.”

“Evet.” Sesi dayanılmaz derecede kendini beğenmiş çıkmıştı. “Ve hey, bahse girerim bir edebiyat diploması boktan kitabını yoluna sokar.”

Bu, hukuk kariyerimin tabutuna çakılan son çivi idi. Çünkü bu konuda yanılmıştım, değil mi? Bir bölümü okumak için belli bir seviyede olmam gerektiğini düşünüyordum. Ama belki de beni belli seviyeye getirecek şey ders çalışmaktı. Hukuk fakültesini bitirmeden mahkemede babama katılamazdım.

Belki de ne yaptığınızı bilmiyorsanız ilk kitabınızın berbat olması normaldi.

Ya da belki de siz berbat olduğunuz için kitap da berbattı ve hiçbir eğitim ya da uygulama bu durumu değiştirmeyecekti.

Derin bir nefes aldım, yeni umudumun etrafına parlak bir koruma kalkanı koydum ve saçmalıkların kalkandan sekmesini izlemeye koyuldum.

“Jordan,” dedim. “Bence sen bir dâhisin.”

“Ne demek istiyorsun?”

On ya da on beş dakika daha konuştuktan sonra omurgamın etrafındaki günün gerginliği son buldu. Arabadan inip ön kapının kilidini açtığımda neredeyse iyi hissediyordum. Bir karar vermiştim. Gergin olsam da bundan memnundum. Artık hiçbir şey beni durduramazdı.

Ama aileme söylemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Babama son kez hukuku umursamadığımdan bahsettiğim zaman yüzünün düştüğünü, aklımı kaçırmışım gibi endişelendiğini ve midemde beliren korku dolu gümbürtüleri hatırlıyordum ama artık bunu aşmıştım. Edebiyat bölümünün beni kabul edeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Yani belki de... Belki de her seferinde bir adım atmalıyım. Önce başvurup gerisini sonra düşünürdüm belki.

Bilmiyorum.

Ev sıcak ve gürültülüydü. Ayakkabılarımı koyarken annem yünlü mavi hırkalarından birine sarınmış hâlde oturma odasından fırladı. Her kış, kaloriferler yanarken bile üşüyordu. “Selam, canım!” Koca bir topuz yaptığı uzun, koyu renk bukleleri biz konuşurken aşağı kaydı. “Kardeşinin *Switch*’inde bir oyun oynuyoruz. Gel ve bize katıl.”

Endişemi yatıştırmaya çalıştım. “Tamam.”

“Toplantı nasıldı? Arkadaşların nasıl?”

“Arkadaşlarım iyi. Celine’le çikolatalı portakallı kurabiye yedik.” *Sonra dilimi onun ağzına sokarken kalbim kırıldı ama...* Oturma odasına geçerken hikâyenin bu kısmını kendime sakladım. “Toplantı iyi geçti.”

Kocaman Noel ağacımız köşede ıslıl ıslıl parlıyordu. Işıklar kapalıydı ve tüm odak televizyon ekranındaydı. Babam ve Mason ekranın önünde koşturuyor ama babam omzunun üzerinden sırtıyordu. “İşte benim oğlum! O burs çantada keklik.”

“Belki.”

Annem güldü ve kolunu omuzlarıma dolayarak yanağımdan öptü. “Neşelen, somurtkan. Burs alsan da almasan da önemli değil. Öğrenci kredilerinden kimse ölmedi ya.”

“Hayır ama kanunlardan ölebiliriz,” diye şaka yaptığım kısım burasıydı ve herkes hayat planımdaki ani değişiklikten korkmak yerine bu saçma şakama katıla katıla gülmüştü. Ama belli ki Tanrı’nın yılan balığına bile verdiği cesaret bende yoktu. Gülmüyüp anneme sarıldım ve yeni planımdan daha sonra bahsetmeye karar verdim.

Daha sonra, yani aylar sonra kabul mektubu aldığımda (eğer alabilirsem tabii) zaman her şeyi düzeltecekti, değil mi?

Donup kaldığımda kanepeye giden yolu yarılamıştım, bu son düşünce beynimde bir top gibi zıplıyordu. *Zaman her şeyi düzeltir.*

“Brad?” dedi annem. “İyi misin?”

“Evet,” diye karşılık verdim. Lafı uzatmadım. Şimşeklerin çıktığı türden kutsal bir şey yaşıyordum. Zaman her şeyi düzeltiyorsa, beni ve Celine’i de düzeltebilirdi.

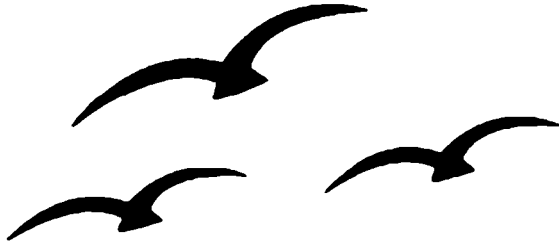
Tek yapmam gereken sabırlı olmaktı, değil mi? O benim gideceğimi düşünüyordu. Gitmeyecektim. Kimsenin kalmayacağını düşünüyordu ama ben kalacaktım. Bu kadar basitti. Ona güvenilir olduğumu söylemeyecektim, bunu kanıtlayacaktım.

Başımın üzerindeki fırtına bulutu bu dahiyane plan karşısında dağıldı. Kanepeye gömüldüm, ruh hâlim resmen değişti ve “Bir sonraki tur Mason’la ben oynayacağım,” dedim.

“Seni yok edeceğim,” diye bağırdı küçük kardeşim.

Sırıttım. “Hadi bakalım.”

ŞUBAT

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CELINE

PAZAR, 18.56

Minnie: Edge Gölü'ne girdim. 🐼

Celine: NE???

Celine: BİLİYORDUM!

Minnie: 🐼

Celine: BİR KUĞU. MICHAELA. SEN
BİR KUĞUSUN.

Minnie: Teşekkürler bebeğim 🐼

Celine: Döndüğümde pizza partisi yapalım

Minnie: Pizzayı reddeder miyim hiç?

Minnie: ama bu arada

Minnie: Haftayı yeni erkek arkadaşınla yalnız geçirmen sorun olur mu?

Celine: Yalnız olmayacağız

Celine: + Neden sorun olsun ki?

Minnie: bilmem, hayvani şehvetiniz kabarabilir ve ormanda bekâretini kaybedebilirsiniz

Celine: Bekâret sosyal bir yapıdır ve benimki devre dışı.

Celine: Dur bakalım

Celine: O BENİM ERKEK ARKADAŞIM DEĞİL MICHAELA

Minnie: hahah aynen Celine

Gözlerimi devirerek sohbetimizi bitirdim çünkü İskoçya'daki son keşif gezisi için Glen Finglas'a giden otobüsteydik ve normal geçen son birkaç aydan sonra BEP bölgesine geri dönmem gerekiyordu. Breakspeare Kâşifi olarak en iyi hâlimde olmalıydım. Kalp krizi geçirmemem gerekiyordu ama Michaela beni mümkün olmayan bir ilişkiyle bağdaştırmaya devam ederse büyük olasılıkla kalp krizi geçirecektim.

Gerçek şuydu ki Brad ve ben çıkmıyorduk. Çok fazla takılıyorduk ve birbirimize çok fazla temas ediyorduk. Ve ona talihsiz bir şekilde âşık olduğum doğrudur ama bu bizi sevgili yapmıyordu. Böyle bir ihtimali ortadan kaldırmıştım. Şubat ayındaydık, yani ona olan bu dış gıcırdatan takıntımı aşmak ve açıkçası gülünç duygularımı, çok daha güvenli bir yol olan sevgi dolu arkadaşlığa yönlendirmek, ekim ayına geldiğimizde de gizli, platonik öpüşme seanslarımızın devam edemeyeceği kadar uzak kalacağımız gerçeğine alışmak için sadece yedi ayım vardı.

Minnie'nin asla gerçekleşmeyecek şeylerin hayalini kurması buna yardımcı olmuyordu.

Aurora yanımda oturmuş; kalın, krem rengi sayfalı, deri ciltli bir deftere korkunç güzellikte bir devedikeni resmi çizerken ben de kameramı açıp dikkatimi ona verdim. "Selam, Rory."

Telefonumu kapattı ve resim çizdiği defteriyle yüzünü sakladı. "Celiiiiine."

"Ne? Çok tatlı görünüyorsun!"

"Hayır. On metrelik bir yarıçap içinde herhangi bir kameranın varlığı yüz kaslarımın çok garip bir pozisyonda donup kalmasına neden oluyor. Bu bir gerçek," dedi kararlı bir şekilde. "Bilimsel olarak test edilmiştir."

Gözlerimi devirdim. "O zaman eğil de yanından geçtiğimiz Büyük Britanya kırsalının fotoğrafını çekeyim."

“Elbette,” dedi. “Hizmetçinim ne de olsa. Rahatın için ikiye bükülebilirim–”

Homurdandım ve onu koltuğa ittim. Penceremizden görünen pastoral manzara; çukurlu bir ana yol, çoğunlukla kırmızı Ford Kas ve gri Opel Astra’lardan oluşan bir trafik kuyruğu ve sıska keçinin büyük bir dona benzeyen bir şeyi kemirdiği çitlerle çevrili, çorak bir tarladan oluşuyordu.

Yüzümü buruşturdum ve Aurora’nın doğrulmasına izin verdim. “Boş ver.” Ve sonra, koridorun karşısındaki koltuğa (inanılmaz derecede parlak bir alev gibi duran Brad’e) yöneldim.

“Hey,” dedim gelişigüzel bir şekilde. “Gülümse.”

Raj’la konuşmasını yarıda kesti, bana baktı ve bir ışık gibi parladı. Yumuşak dudaklar, güçlü dişler, sır gibi karanlık gözler... Midemde bir şeyler kıpırdanıyordu ki bu tamamen normal bir durumdu, bazen Minnie’nin etrafında da midem kıpırdanırdı. Genellikle bana ortak giyebileceğimiz Cadılar Bayramı kostümünden ya da üzerimde uygulamak istediği yeni bir makyaj tekniğinden bahsettikten sonra midem korkuyla kıpırdanırdı ama yine de kıpırdanırdı sonuçta.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Brad tüm masumiyetiyle,, bir yandan da tüm dikkatiyle telefonuma bakıyordu.

“TikTok’ta bir BEP videosu yapacağım.”

“Doğru,” dedi Raj öne eğilerek. “Sen bir internet fenomenisin.”

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandım ama Brad benim yerime konuşuyordu.

“Evet, otuz iki bin takipçisi var. Geçenlerde ağaçlarla ilgili bir video yaptı ve viral oldu.” Kameraya arkasını döndü. Saçlarının canlı, hassas, parlak tellerini ve hakkımda konuşurken keskin çene açısının değiştiğini görebiliyordum. “Dünyadaki tüm ağaçların aslında bebek oluşuyla ilgiliydi. Eskiden gövdeleri volkan gibi daha

büyük ağaçlar varmış. Dağlar gibi! Ama hepsi ölmüş ve bizim büyük sandığımız ağaçlar aslında yeniden büyüyen fidanlarmış,” diye devam etti. Koltuğunda kayarak kot pantolonunun ceplerini karıştırdı. “Bekle, düzgün anlatamadım. Sana göstereyim.”

Şaşkına dönmüştüm.

Sonra Aurora omzumun üzerinden eğilip mırıldandı, “Brad’in üç dakikalık görüntüsü. Bundan mükemmel bir video olur.”

Gözlerimi kırptırdım, kaşlarımı çattım ve telefonumu kilitledim. “Sen çizim yapmıyor muydun?”

Glen Finglas’a vardığımızda hava kararmaya başlamıştı. Heyecan ve sinir karmaşası içinde minibüsten indik ve kamp alanına girdiğimizde gruptan kimlerin gittiği ve kimlerin eklenmediği giderek daha belirgin hâle geldi. Yeni bir gözetmen vardı, kırlaşmış saçları ve Holly’ninkine rakip olabilecek bıkkın ifadeyle yaşlı, Doğu Asyalı bir kadındı. Neden yeni birini getirdiklerine dair hiçbir fikrim yoktu çünkü kafaları saydığımızda biz kâşiflerden sadece dokuz kişinin kaldığını gördüm.

Dokuz.

Her birimizin burs için üçte bir şansı vardı ancak bu şanslar eşit değildi, kısmen uygulama puanımıza bağlıydı. Ve ben uygulama puanımı bilmiyordum.

Bu babama ilk küfür edişim değildi. *Hey, duygularımı iliklerime kadar yaşamalıyım ve öfkeyle karışık hayal kırıklığı kesinlikle bir duygu çeşidi.*

Eldivenli bir el benimkine çarptı. Loş ışıktaki Brad’in gözleri ve gölgeli elmacık kemiklerini görünce doğrudan dudaklarına baktım. Diliyle dudaklarını ıslattı. Bu sabah beni minibüsün arkasına sürüklediğini ve dilini alt dudağımda yavaşça gezdirdiğini hatırladım ve midem düğüm düğüm oldu.

Brad kaşlarımın arasına parmağıyla dokundu. “Bu daha iyi.”

Sersemlemiştim. “Ne?”

Beni dürttü. “Hadi gel.”

Güneşli Günler Kamp Alanı, büyülü görünen bir orman ile karanlık ve hafifçe akan bir dere arasına sıkışmış temiz, uzun, ince bir araziydi. Holly ve Zion bizi karavanı olan zengin yaşlıların yanından kedi gibi geçirerek kamp alanına götürdü. Çadırın dışında iki çocuğuyla oturan bir baba, mora dönmüş gökyüzündeki belirgin ayı işaret ediyordu. Kalbimin küçük bir köşesi burkuldu.

Aralık ayından beri düşünüyordum.

Babamı gördüğümünden beri.

Konuşacak birine ihtiyacım vardı ve duygularımı Minnie’ye, Brad’e, anneme ya da Giselle’e daha fazla yüklemeyi reddettiğime göre belki de bu kişi duygularımla ilgilenecek profesyonel biri olmalıydı. Diş doktoruna gitmek gibi. Brad’in dediği gibi.

Bilmiyorum. Sadece bir fikir işte.

Hava soğuk ve nemliydi. Tam da kış sonu İskoçya havasıydı. Yani berbat... Buz tutmuş parmaklarımıza üfleyip dedikodu yaparak ilerledik.

“Thomas nerede?” diye sordu Aurora.

“Bana mesaj attı,” dedi Raj. Sonra telefonunu çıkarıp hayali bir gözlük taktı ve Thomas’ın özel okul aksanını taklit etmeye çalıştı. “Dürüst olmak gerekirse zamanım yok,” dedi ciddiyetle. “Sınavlar yaklaşıyor ve taşaklarınızın donduğu bir ortam başarı için elverişli değil.”

“Hiç *elverişli* demedi.” diye homurdandı Sophie sol tarafımdan.

“Tam olarak öyle söyledi,” dedi Raj.

“Allen nerede?” diye sordum.

Aurora sessizce cevap verdi. “Geçen sefer çamaşırhanede biriyle seks yaparken yakalandığını duydum. Görünüşe göre, korunmak için bir Mars bar ambalajı ve bir paket lastiği kullanmışlar.”

Bir ölüm sessizliği oldu. Sessizliği bozmak için kararlı bir şekilde, “Bu doğru olamaz, kim Allen’la seks yapar ki?” dedim.

Nedense Brad bunu çok komik buldu.

“Evet, Breakspeare Kâşifleri,” diye seslendi Holly monoton ses tonuyla konuşmaların arasından sıyrılarak. “İşte başlıyoruz. İlk olarak, size yeni gözetmeninizi tanıtayım. Rebecca. Bu keşif gezisi çok geniş bir alanı kapsadığından, acil durumlar için bana ve Zion’a katılacak. Gün bitmeden birimizden numarasını alın, anlaşıldı mı?”

Hepimiz onaylarcasına mırıldandık. Brad, “Merhaba, Bayan Rebecca,” dedi, çünkü onun tarzı buydu.

Yeni gözetmenimiz göz kırptı, sonra yanaklarını kırıştırarak gülümsedi. Simli saçlarına ve çatık kaşlı alnına uymayan küçük, şirin dişleri vardı. “Merhaba, genç adam,” dedi büyülenmiş gibi.

Holly açıkça Rebecca’nın tutumundan iğrenmişti. Hızla ve sertçe ilerledi. “Bu kamp alanı sadece bir gecelik, bu yüzden sakın yayılmayın. Günün kalanında çadırlarınızı ikişer ya da üçer kişilik gruplar hâlinde kurup yerleşebilirsiniz.”

Sophie bir ayağını beton sertliğindeki zemine vurarak, “Tanrı aşkına Hol, fazla bir şey istemiyorum,” diye mırıldandı.

Grubun önünde duran Zion bize sert bir bakış fırlattı. Sophie’nin sesi duyulmuştu. İyice doğrulup ciddi bir ifade takınarak gözetmenlere saygı duyan ve her şeye hazır, sorumlu bir kâşif olduğumu gösterdim.

Bradley gözlerime baktı ve “Ne oldu?” diye sordu.

“Kampın su pompaları şurada,” dedi Holly sık sık pilates yaptığı belli olan kolunu bir tabela gibi uzatarak. “Çöplerinizi şuradaki uygun çöp kutularına atın. Tuvaletler ve duşlar burada.”

Buradaki final, gerçek ormana tehlikeli derecede yakın görünüyordu. Gözlerimi kısarak ağaçlara baktım ve üzerinde tuvalet

yazan birkaç kırmızı işaret bulunan taş bir yol gördüm. Tuvaletleri ormana koymak kimin fikriydi?

“Ya gecenin bir yarısı çişim gelirse?!” diye fısıldadı Aurora.

“Çömelirsin, bebeğim,” diye bir tavsiye verdi Sophie.

“İyi misin, dostum?” Raj’ın mırıldandığını duydum. Kafamı çevirdiğimde Brad ciddi ciddi tercihlerini düşünüyor gibi görünüyordu. “İyiyim,” diye fısıldadı. “Bu halka açık duş olayını kabullenmeye çalışıyorum.”

“Annem biraz temizlik mendili koydu istersen.” Brad, tepeden tırnağa kendi temizlik ürünleriyle donanmış hâlde gelmediğinin hatırlatılmasından açıkça rahatsız olmuştu. “Teşekkür ederim. Bende de var.”

“Yarın sabah,” diye devam etti Holly, “çadırlarınızı toplamamız, haritalarınızı almanız ve Glen Finglas’tan geçerek birinci gün yolculuğuna başlamanız gerekecek. Sizi saat dörtte Duke’s Pass kamp alanında akşam yemeğinde görmeyi umuyoruz, ertesi günkü yürüyüş öncesinde dinlenmeye hazır olun. Rotanız, zaman yönetiminiz ve yolculuk tarzınız sizin sorumluluğunuzda.”

Gözlerimizi kaçıırken ekip olarak hareket etmeye karar vermiştik bile. Birlikten kuvvet doğar. Ayrıca önümüzdeki üç günü ormanda tek başıma dolaşarak geçirirsem çok sıkılırdım.

Her neyse, Brad ve ben birbirimize destek olmalıydık. Ailelerimiz öyle yapmamızı söylemişti, biz de sorumlu davranıyorduk.

“Çeşitli rotalara gizlenmiş ve haritalarınızda ipuçları işaretlenmiş birden fazla altın pusula var. Her zamanki gibi hızınızı, verimliliğinizi ve takip becerilerinizi göz önünde bulunduracağız. Bunlar el kitaplarınızda belirtildiği gibi kâşif niteliklerini oluşturuyor. Bu sefer, deneyiminizi kaydetmeniz için sabah size GoPro kameralarınız verilecek. Bu görüntüler her akşam kamp

alanında yapacağınız röportajlarla birlikte puanlarınızı belirlemek için kullanılacak.” Bir başka anlamlı bakışma ânı yaşandı, bu sefer biraz (tamam, büyük ölçüde) stresliydi ya da belki de sadece ben böyle hissetmiştim. Kameraları istediğimiz zaman açıp kapatabiliyorduk (örneğin bir çalığa kakamızı yapmak zorunda kalırsak ki bu kimsenin bahsetmediği bir olasılıktı ama eminim daha önce birilerinin başına gelmişti) ama bu fiyaskonun her ânında kayda alınma düşüncesi bile yüksek bir baskı oluştuyordu. Videolar değiştirilemez ve yok edilemezdi. Önümüzdeki birkaç gün içinde mükemmel bir BEP mezunu olmalıydım. Burs istiyordum.

Ama baloda ortaya çıkıp bunu talep mi edecektim, hem de babamın gözü önünde? Onu görmemin üzerinden aylar geçmişti, hâlâ kararsızdım ve bu durum beni canlı canlı yiyip bitiriyordu.

“İyi geceler, kâşifler,” dedi Holly kasvetli bir sesle. “Ve iyi şanslar.”

Endişeli bir duraklama oldu.

Sonra Zion, “Bu arada sıcak çikolata getirdim. Kamp sobalarını kuralım mı?” diye sordu.

BRAD

Yürüyüşümüzün ilk günü o kadar aydınlık ve soğuk başlamıştı ki ciddi bir kar körlüğü tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. Görünüşe göre İskoçya, İngiltere’nin korku evi versiyonu gibiydi; neredeyse her şey aynıydı ama 10.000 kat daha aşırıydı. Gök yüzü? Daha mavi. Çimenler? Daha yeşil. Ne yazık ki hava da daha soğuktu ve sabahları oluşan çiy daha ıslaktı. Bu son kısmı

sabah 6.00 civarı burnuma düşen buz gibi soğuk su damlasıyla uyandığımda öğrenmiştim.

Evet. Çadırımız su almıştı. Raj bunun yoğunlaşma olduğunu ve *tamamen doğal* olduğunu söyledi ama mesele şuydu ki dışarıdaki su yüzüme değmişti. Bir daha asla uyuyamayabilirdim. Dün gece hepimiz gibi yerde yatan birine göre son derecede muhteşem görünen Celine yanıma geldiğinde hâlâ dalgın bir tiksintiyle burnumu ovalıyordum. Yanakları cıvıl cıvıl gülümsemesiyle parlıyordu ve yusuvarlak olmuştu. Sade siyah yağmurluğu Instagramlık görünüyor ve Breakspeare'ın verdiği sırt çantasının kayışları göğüslerine muhteşem *şeyler* yapıyordu. Bu keşif gezisi sırasında korkudan ölmezsem, şehvetten ölecektim.

“Selam,” dedi Raj’a, sonra bileğimi yakaladı ve elimi yüzümden çekti. Parmaklarımızı birbirine doladım. Bana bir bakış attı ve yavaşça çekip gitti çünkü biz bir çift değildik. Neredeyse hiçbir şeydik. Ona sadece özel anlarda dokunabilirdim ve bu asla değişmeyebilirdi.

Bu gerçekleri her hatırladığımda midemin bir bölümü büzüşüyor ve kıvrılıyordu. Bu gidişle yemek yiyecek yerim kalmayacak ve sürekli midem bulanacaktı.

“Burnun kızarmış,” diye mırıldandı.

Dudaklarımı ısırdım, elimi yumruk yaptım ve kendime birkaç şeyi hatırlattım.

Bunu ona sen teklif ettin. Çoğunlukla bundan zevk aldın. Ve bu sonsuza kadar sürmeyecek.

“İyi misin?” Celine beni dürttü.

“Evet.” Kendimi toparladım. Planımı hatırladım, çünkü bu yapmam gereken şeydi. Hedeflerime ulaşmak için planlarım vardı ve onları uyguluyordum. Bunu Celine'den öğrenmiştim. Şu anda planlarım şöyleydi:

A Planı: Yazar olmak.

1. Edebiyat okumak için Leeds ve Bristol'daki üniversitelere başvur. ✓
2. Kabul mektubu al. ?
3. Ailene söyle. X

Sonuncusu üzerinde hâlâ çalışıyordum.

Bir de B planım vardı. Celine'le çıkmak. Maalesef bu plan o kadar basit değildi ama şöyle bir şeydi:

1. Celine'i çok öp. ✓
2. Güvenini kazan. ?
3. Gerçek duygularını itiraf et ve arkadaşlıktan daha fazlasını iste (üçüncü seferin cazibesi). X

Bundan sonra işler karışıyordu çünkü gerisi Cel'e kalmıştı. Ya EVET LÜTFEN diyecek ve hayatımın geri kalanını uygun-suz bir neşe içinde yaşayacaktım (bu benim tercih ettiğim sonuçtu) ya da hayır diyecekti. Bunun güvenle ilgisi olmadığını söyleyecek, "Senden hoşlanmıyorum," diye açıklayacaktı. Ve ben de bir şekilde bunu aşmak zorunda kalıp onu umursamayı bırakarak hayatımın geri kalanını bir köşede yavaşça ve sessizce özleminden ölerек geçirecektim. Bu da beni partilerde çok sıkıcı biri yapacaktı.

"Siz ikiniz çadırınızı topladınız mı?" Celine bu kez daha yüksek sesle sordu.

Raj önce ona, sonra da hâlâ dimdik ayakta duran çadırımıza bakıyordu. "Sence?"

"Burada kalan son kişiler olduğumuzun farkında mısınız? Sophie aklını kaçırarak."

“Biri benden mi bahsetti?” Sophie, kollarının altına sıkıştırdığı haritalar ve arkasından koşturan Aurora ile çimlerin üzerinden bize yürürken seslenmişti. “Çocuklar, çadırınız hâlâ duruyor mu? Hadi gelin. Konuşmamız gerek.”

Raj, “Brad kriz geçiriyordu,” dediği anda yanaklarım kızardı çünkü benim çok küçük ve tamamen gerçekçi su damlası kaynaklı çıldırmamdan bahsediyordu. Sonra, “Ne giyeceğine karar veremedi,” dedi ve yanaklarım daha da kızardı. Bunu fark etmemiştim. *Sadece flört edilebilir görünmeye çalışıyorum! Yürüyüş botlarıyla!* Düşündüğünden daha zordu.

Celine beni baştan ayağa süzdü, orman yeşili eşofmanımı ve beyaz tişörtümü incelerken uzun örgüleri önüne düşmüştü. Adeta sonbahardım. Kıyafetlerim rahat ve pratikti ama uyumlu renkler zahmetsizce bir araya getirilmiş gibi görünüyordu ve yeşil gözüme harika gözüküyordu. Celine de aynı fikirdeydi, çünkü okuduğum kitabı bir kenara bırakıp onu yatağa attığımda yüzünde aynı ifade belirmişti. Bu bakış hafif boş bakan gözler ve azıcık ısırılmış alt dudağı içeriyordu ve ben bu ifadeyi çok seviyordum.

Bir kaşımı kaldırdım. “Ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı, Sophie ve Raj’ın didişen sesleri eşliğinde.

“Yalancı.”

Celine, “Sophie sinir krizi geçirmeden önce çadırını topla,” dedi. “Ve bunu yaparken belden eğilmeyi unutma. Bir yerde çömelmenin dizler için kötü olduğunu okumuştum.”

Homurdanmam şüpheliydi. “Şu anda kendimi çok nesneleştirilmiş hissediyorum.”

Sırıttı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

CELINE

Bu keşif gezisinin amacı, belirlenen zaman dilimi içinde hedefe ulaşırken mümkün olduğunca çok sayıda altın pusula bulmaktır. İşte o dâhiyane fikir: En kısa sürede en çok pusulayı bulmak için bir ekip olarak çalışacaktık.

Teorik olarak yani.

Elbette bu keşif gezisinde puanlarımıza katkıda bulunan tek şey pusulalar değildi. Zion, Rebecca ve Holly'nin gözetimi altında kamp yaparken her zamanki Breakspeare özelliklerimizi göstermek ve gün sonu röportajlarımızda bunları örneklemek zorundaydık ve söylediğimiz her şey montlarımıza takılı küçük kameralardan alınan görüntülerle desteklenmeliydi. Belki de bu yüzden ormandaki yürüyüşümüzün ilk iki saati sessiz ve garip geçiyordu, hepimiz kendimizi çok mahcup hissediyorduk.

Ya da belki de herkes Sophie'nin belirlediği yorucu tempo karşısında nefes nefese kaldığı içindi. Dürüst olmak gerekirse, bu kızın ciğerlerinin yerinde bir motor falan olmalıydı; sırt çantası ağzına kadar erzakla doluyken bile hiçbir şey yokmuş gibi ilerliyordu.

Yürüyüş sırasında çantalarımızda vücut ağırlığımızın üçte birini taşımamız gerekiyordu ama ben narin bir çiçektim, bu yüzden Tanrı'ya şükür Brad benimkinin çoğunu almıştı. Kısmen yorgunluktan çökmediğinden emin olmak için kısmen de çok güzel olduğu için göz ucuyla ona baktım... Tüm zamanımızı birlikte geçirdiğimiz, sevişmek ve gelecek hakkında konuşmak için gizlice kaçtığımız ve geleceğin aramıza koyacağı mesafeden dikkatle kaçındığımız şeyin işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm.

Bu konuda hiçbir şey kolay değildi.

Teninin dokusunu biliyordum. Parmaklarımı kıyafetlerinin içine sokup onu kendime çektiğimde nefes alışının nasıl değiştiğini biliyordum. Kötü şeyler düşündüğünde nasıl iç çektiğini de biliyordum, yakışıklılığının farkında olduğunu ve bundan çok hoşlandığını, küçük kardeşinin yanındayken beş yaşındaki bir çocuğa dönüştüğünü biliyordum. Ve ben bunu seviyordum. Hepsini seviyordum.

Buna bir son vermeliydim ama her denememde bunun imkânsızlığını zor yoldan öğreniyordum.

Kendi seçimlerim yüzünden kapana kısılmıştım. *Ya onunla ol ya da bırak.* Ama aralık ayında onunla olma şansımı kaybettiğimden emindim ve Brad'i bir daha asla terk edemezdim. Sonuçta elimizde kalan tek şey bu rehabilitasyon merkeziydi. Görüşüm bir anlığına bulanıklaştı ve görüntüsü bir hayaletmiş gibi belirsizleşti. Sonra gözümü kırptırdım ve her şey olması gerektiği gibi temiz, net ve berrak hâle geldi.

"Hey." Aurora'nın sesi beni düşüncelerimden kopardı. Brad'e çok uzun zamandır boş boş baktığımı fark ettim ve bakışlarımı ormanın zeminine sabitledim. Her yer küflü, buz gibi yosun ve neredeyse bileğim kadar kalın dallarla kaplıydı. Meğer Glen Finglas uçsuz bucaksız ve kıvrımlı bir yermiş, asırlık ağaçlar kilometrelerce yukarıda nöbetçi gibi duruyormuş.

Soğuk, çimen tadında bir nefes çektim ve Aurora'ya baktım. "Evet?"

"Brad... İyi mi?" diye sordu, sesi fısıltı gibiydi.

Ses tonunda bir gariplik vardı; geniş, mavi gözlerinin dikkati karşısında bir şey yüz ifademini donmasına ve sesimin sert çıkmasına neden oldu. "O iyi. Neden?"

Kimileri Brad'in OKB olduğunu biliyordu. Kimileri bilmiyordu. Önemli değildi çünkü bu kimseyi ilgilendirmezdi. So-

run, insanların ondaki farkı anlamaları, buna bir isim bulamamaları ve bunu bir sorun hâline getirmeleri idi. Aurora benim arkadaşım idi ve onu çok seviyordum ama eğer o insanlardan biriye tüm saçlarını yolar ve eline verirdim.

Gözlerimdeki niyeti okumuş gibi ellerini kaldırdı ve mırıldandı, “Sadece bazı şeylerden rahatsız olduğunu fark ettim, hepsi bu. Ve şu kütüğe sert bakınca ben de endişelendim–”

“Ne?” Kontrol etmek için etrafa bakındım. Brad gerçekten de bir kütüğe bakıyordu ama kütük yanlış bir kelime olabilirdi. Yosun kaplı bir açık alana yaklaşmıştık ve bu açıklığın ortasında, zaman ve hava koşullarının yumuşattığı, iki ucu da yara gibi pürüzlü, kocaman, devrilmiş bir ağaç gövdesi vardı. İçi boştu ve içinde mantar kümeleri, ürkütücü küçük böcekler ve... Brad’in ruh hâlini altüst eden her şey vardı. “Teşekkürler. Affedersin,” dedim Aurora’ya, sonra koşarak Brad’in yanına gittim.

Brad her zaman o kadar hoş ve güzeldi ki ne zaman bir atak geçirdiğini anlamak zordu. Şu anda koyu renk gözleri kısıktı ama yumuşak dudakları hafifçe aralıktı. Çenesi her zamanki gibi keskindi ama gergin değildi. Elleri ceplerinde olduğu için yumruklarını sıkıp sıkmadığını, parmaklarını birbirine vurup vurmadığını anlayamıyordum.

Sadece sor. Ah.

“Brad?”

“Cel,” diye mırıldandı odağını kütüğe sabitlemiş hâlde.

“İyi misin?”

Dudakları küçük, eksik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tilki idrarından vücuduma süzülen mantarlar, sporlar ve köpüren kuduz mikropları hakkında bir dizi karanlık ve kaçınılmaz düşüncelerimi mi soruyorsun?”

“Hımm.. ”

“Çünkü hayır, bunları düşünmüyorum.”

Cevabım yardımcı olmaktan çok uzaktı. “Sanki... Düşünmüşsün gibi.”

“Şey, belki,” diye itiraf etti. “Ama çok normal bir oranda.”

Ah canım. “Bu sana bir dakika vermem gereken zamanlardan biri mi, yoksa başka bir şey mi yapmalıyım?” Yanıt vermedi. “Başka bir şey yapmam gerekse bana söylerdin, değil mi? Brad!”

Sonunda gözlerini ağaçtan ayırdı. Gülümsemesi, etrafımızdaki soğuğu sıcak bir kahve gibi yakıp yok eden yavaş ve tanıdık bir ifadeye dönüşmüştü. “Benim için endişeleniyor musun, aşkım?”

Kalbim bu kelimeyi duyunca yerinden fırlamadı yani aslında... Fırlasa bile ufak çaplı bir şok etkisi yarattığı söylenebilirdi. Küçük bir şaşkınlık. Kesinlikle başka bir şey değildi çünkü insanlara *aşkım* demek normaldi. Mesela postacı bana aşkım derdi, Tanrı aşkına. Her neyse, Brad'i tanıyorsam dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Dudağımı ısırdım ve dirseğini sıktım, düşüncelerini okuyabiliyormuşum gibi yüzünü inceledim. Ve belki de okuyabiliyordum, en azından biraz, çünkü nefes verirken iyi olduğunu fark ettim. İçimde dönüp duran endişe hafifledi. “Neden senin için endişeleneyim ki?” diye kaşlarımı kaldırarak sordum.

“Çünkü biz çok iyi arkadaşız.” Sesinde beni istemediğim hâlde gülümseten bir alay vardı.

“Doğru,” diye kabul ettim, gülmemeye çalışıyor ama başaramıyordum. “Fevkalade yakın,” diye devam etti.

Hâlâ istediğim kadar yakın değiliz.

“Kimileri bize yakın arkadaş diyebilir,” diye ekledi Brad.

“1940 yılından itibaren kimse bize böyle demez.”

Sesi şarkı söyler gibi sinir bozucu ve harikaydı. “Sen öyle diyorsan, Celine.”

“Siz ikiniz ne diye orada dolanıyorsunuz?” Sophie birkaç metre ötede duruyordu.

Brad omzumun üzerinden Sophie’ye bakmadan bana son bir kez sııttı. “Sanırım güneye gitmemiz gerekiyor.”

“Ama zaten güneyden geldik!”

“Sadece birazcık yolun dışından gitmeliyiz. Buraya gelin ve haritanıza bakın.” Brad kendi haritasını çıkardı. Hepimize altın pusula ipuçlarından birini ve şu anda bulunduğumuz yeri haritada gösterdi. Bize bu ağaç gövdesinin E6 bölümündeki şekilsiz, kabarcıklı yer işareti olabileceğini hatırlattı, yani *güneye* gidersek...

İşte Brad, kuvvetli odağı ve farkında olmadan kendini alıkoymadığı tüm o küçük ayrıntılarla bize ilk altın pusulamızı kazandıracaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BRAD

Bir sonraki kamp alanına beş altın pusulayla birlikte tam zamanında, aslında yarım saat erken varmıştık. Üçünü ben bulmuştum, takım olarak çalıştığımız için bunun teknik açıdan bir önemi yoktu ama kameralarımız bunu kaydetmişti, değil mi? Ve beni bursa yaklaştıracak her şeyi kabul edebilirdim. Artık edebiyat okuyacağımı bildiğim için içimdeki her türlü umudu beslemeye başlamıştım. Kendimi bordo ayakkabılar, kahverengi pantolon ve lacivert bir balıkçı yaka giyerek süper zeki profesörlerle “yaratıcı zihnin doğasını” tartıştığım ve sonra eve gidip o ilhamla 10.000 kelime yazdığım derslerde hayal ediyordum.

Üniversitenin böyle olmayacağını biliyordum; gerçekten çalışmam gerekeceğini, muhtemelen biraz çuvallayacağımı ve ilk kitap hayallerimin suya düşebileceğini biliyordum. Ama mesele şuydu ki gerçekten gitmek istiyordum. Ve eğer bursu alırsam, tüm kredimi üniversiteye harcayabileceğimi hatırladım.

Oda arkadaşı edinmekten kaçınarak daha iyi bir ev bulabilecektim. (Çünkü, cidden bir oda arkadaşı fikri korkunçtu? Ya Mason gibi olursa? Kendimi boğabilirdim.)

Bu yüzden ormandan çıkıp Duke's Pass kamp alanına girdiğimizde, bu akşamki röportajda gözetmenlerimizi şaşırtmak için söyleyeceğim şeyleri şimdiden planlamıştım. Ekibe ne kadar faydalı olduğumu mütevazı ama doğru bir şekilde tasvir edecektim. Celine'in yüzündeki aşırı ciddi ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi planlıyordu.

"Hey," dedim omuzlarımızı çarpıştırarak. "Röportajda ne söyleyeceksin?"

Gözlerini kırptırdı, kirpikleri siyah kanatlar gibi çırpınıyordu. "Ne?" Dudakları hafifçe aralandığı anda onu öpmek istedim ama Holly, Rebecca ve Zion hakkında değilse o andaki düşüncelerini de bilmek istiyordum. Kaşlarının arasındaki o çatık sadece entrika çeviriyorsa kabul edilebilirdi. Diğer türlü endişeli olduğu anlamına geliyordu ve Celine'in endişelenmesini istemiyordum.

"Naber?" diye sordum.

"Yok bir şey," derken cümlenin sonuna geldiğinde sessizleşti.

"Cel..."

"Yok bir şey, gerçekten." Bileğime değen parmakları, ısınmak için eldivenlerimle montum arasındaki boşluğa sokuldu.

Midem, bir hız trenine binmişim gibi ağzıma geldi. "Hiç adil değil."

"Çok kolay avsın."

"Beni zorbalıyor musun?"

Sırıttı. Parmaklarını benimkilere doladı ve elimi kavradı. *Bir çift gibi.*

Sanki umurunda değilmiş gibiydi. "Belki. Bu konuda ne yapacaksın?" Çok şey yapabilirdim.

“Hey, bakın!” diye seslendi Raj. “Bir park var!” Önümüzdeki küçük ahşap oyun alanına koştu ve Celine elimi bıraktı. Sözde Raj’ı takip etmek için gitmişti ama o gidince kendimi kötü hissetmiştim. Bazen onun da benim istediklerimi istediğini ve hissettiklerimi hissettiğini düşünüyordum. Diğer zamanlarda ise gözlerini kapatıp arkasını dönmesini izliyordum.

Sabır, diye kendime hatırlattım. *Sabırlı ol*. Sadece beklemek biraz yalan söylemek gibi gelmeye başlamıştı ve ben Celine’e yalan söyleyemezdin.

“Çocuklar,” dedi Sophie. “Burada sorumluluk sahibi ve süper olgun kâşifler olmamız gerekiyor.”

“Kim salıncakta sallanmak ister?” diye sordu Raj. Aurora ciyakladı ve ona katılmak için koştu.

“Ah, Tanrı aşkına.” Sophie bana bir bakış attı. “Bir şeyler yap.”

Celine bunu komik bulmuşa benziyordu.

İç çektim ve gözlerim parkın küçük yeşil ve altın renkli tabelasına takılana kadar etrafa bakındım. “On iki yaş ve altı için,” diye seslendim.

“On iki yaşında bile olabilirim!”

“Raj. Bıyığın var,” dedim.

“Diyene bak.” Celine omzunun üzerinden sırtıttı. “Bay Kirli Sakal.”

“Taşı gediğine koydun, Celine!” Raj çok neşeliydi.

Kayıtsızca bir kaşımı kaldırdım. “Benim otoritemi sarsmamı mı çalışıyorsun?”

“Ne otoritesiymiş bu?” diye sordu tatlılıkla.

Sophie inledi. “Tanrım. Hormon dolu bir küvette boğulmak gibi bir şey bu.” Sonra parka girdi, Aurora’yı kucağına aldı ve onu salıncaklardan uzaklaştırdı.

Celine dudağını ısırarak onu takip etti.

Ve o an bir karar verdim. Bu gece su geçiren gülünç çadırımda uyumayacağıma göre belki de bu süreyi başka bir şeyle değerlendirebilirdim.

CELINE

Aurora, Sophie ve ben çadıra girmiştik, ısınmak için birbirimize sokuluyor ve kamp alanında horlama adabını tartışıyorduk.

“Bu onun hatası değil,” dedi Aurora kederle. “Bir tür rahatsızlığı olabilir.” Zifiri karanlıktı ama onun iri gözlü sempatik ifadesini hayal edebiliyordum. Sonra gizemli komşumuzun deprem etkisindeki horultusu kamp alanında yankılandı. Horlama sesi, horlayan kişinin burada bizimle olduğunu düşüneceğiniz kadar yüksekti ve yüzünde küçük bir gülümsemenin gizlice belirdiğini hayal ettim. “Haklısın,” dedi Sophie, “ama bu kamp alanında kimsenin yalnız uyuduğunu görmedim. Bu horlayanın yanında kim varsa onu hemen yan çevirse iyi olur.”

“Buna alışmışlardır,” diye fikir yürüttüm. “Belki de şu anda uyuyorlardır.”

“Bu gürültüde mi?!”

“Belki de onlarca yıl yan yana sevgi dolu bir uyum içinde yaşadıkları ve uyuduktan sonra bunu rahatlatıcı buluyorlardır. Belki de bu bir ninni gibidir ve onsuz uyuyamıyorlardır.” İkisi de duraklayana kadar bunun tuhaf bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Sonunda Sophie cevap verdi. “Celine. Ne anlatıyorsun?”

“Gerçek aşk,” dedi Aurora.

“Ne?” diye bağırdım. “Neyden bahsediyorsun?”

Bu rahatsız edici yorumun kaynağına inecekken dışarıdan bir ses geldi. Ve bu bir horlama değildi. Çok iyi tanıdığım bir ses benim adımla fısıldıyordu.

Kalbim yerinden çıkarcasına canlandı. Sophie, "Umarım Brad değildir," diye mırıldandı.

Aurora histeriye kapıldı.

Onlara bakıp telefonumu aldım, feneri yaktım ve insanüstü bir hızla çadırın fermuarını açtım. Tam çadır açılıp tanıdığım gölgeli bir şekil ortaya çıkarken, "İyi misin?" diye sordum. Gökyüzünde dolunay vardı ve ayı kaplayan bulutlar o bana gülümserken dağılıyordu. Bradley Graeme'i ay ışığında görmek, çoğu insanın sırf estetik nedenler için para ödeyeceği, akıllara durgunluk veren, nabızları hızlandıran bir manzaraydı. Ama ona baktığımda bu sadece estetik değildi, gözlerindeki ışık gökyüzündeki dağınık yıldızlarla karşılaştırıldığında daha parlaktı ve bu gümüş parıltının her santimine dokunabilmeyi diliyordum.

Son zamanlarda uykuya dalarken Brad'in bana kendinden küçük bir parça verdiği ve onu cebime koyup sakladığım garip bir yarı uyanık fantezim vardı. Google'da rüya sembolizmini araştırıp bunun anlamını bulmam gerekiyordu (bu konuda bir TikTok çekebilirdim), cevaptan korkuyordum.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyordum.

"Hey." Brad burnumun ucunu sinir bozucu bir şekilde dürttü. "Dikkatini ver. Parka gitmek ister misin?"

Kızardım ve kendime baktım. "Üzerimde pijama var."

"Üstünü değiştirmeye ne dersin?"

"Dışarı çıkmamız yasak."

"Kuralı çiğnemek ister misin?"

Hâlâ adım adım gerçek duygularımı kabul ve ifade etmenin çetin sınavından geçiyordum. "Evet."

Yüzü ışıldadı. “Güzel. Burada bekleyeceğim. Eldivenlerini giy.”

Gözlerimi devirdim, çadırın fermuarını çektim ve aceleyle eşofmanımı giyerken Aurora ve Sophie’nin kıs kıs gülüşmelerini duymazdan geldim. Ve montumu giydim. Tabii bir de atkı takım. Çadırdan çıkıp fermuarı arkamdan çektiğimde kamp alanı yakındaki bir baykuşun akıldan çıkmayan ötüşü, kuzeydeki ormandan esen rüzgârın uğultusu ve yankılanan horlama sesi dışında sakin ve sessizdi.

Brad elleri cebinde bekliyordu ama ben ayağa kalkar kalkmaz sanki bana bir balo salonunda eşlik ediyormuş gibi koluma girdi ve yavaşça, temkinli bir şekilde parka ilerledik. “Nasıl bu kadar karanlık olabilir?” diye sordu.

“Şey, geceleri güneş kaybolur–”

Kaburgalarımın dirsek attı. “Güneş kaybolmaz.”

“Bilgiçlik taslıyorsun.”

“Uzaya uçar ve ölürüz,” dedim.

“Bunu bilemezsin.”

“Celine,” dedi ciddiyetle. “Eğer bana yer çekiminin varlığına karşı bir komplo teorisinin etkisinde kaldığını söylersen, şeyi yeniden gözden geçirmek zorunda kalacağım.”

Sanırım *ilişki* diyecekti ki bu bir sorun olurdu, çünkü bir ilişkimiz yoktu. Bu iyi, güvenli ve en mantıklı şeydi. Bu yüzden, “Arkadaşlığımızı yeniden gözden geçirmek zorunda kalacağım,” dediğinde rahatladım. Çok rahatladım.

Eğer sessiz kalırsam, bu konsantre olmaya çalıştığıma bir işaretti. Park, kamp alanının diğer tarafındaydı ve bulutlar ayın önüne geçtiğinde ki bu birkaç saniyede bir oluyordu, karanlıkta tökezleyebilirdik.

“Sorun nedir?” diye sordu Brad.

“Karavanlara çarpmamaya çalışıyorum.”

“Yani son zamanlarda demek istedim. Bugün pek iyi görünmüyordun.”

İşte yine bir şeyler fark etmişti. “Önemli bir şey değil.”

Ay yeniden ortaya çıktı ve biz parktaydık, burası dikkatimizi dağıtmak için birebirdi. Brad yavaşça kapıyı açmasına rağmen kapı yine de gıcırdamıştı. İkimiz de donuyorduk.

Ne Holly, ne Rebecca ne de Zion çadırlarından çıkıp bize kırmızı diskalifiye bayrakları sallamadan parka girdik. Salıncaklara gideceğimizi sanıyordum ama Brad beni tahta kalaslar üzerindeki küçük bir kaleye doğru çekti.

“Bunu neden yapıyoruz ki?” diye homurdandım. “Kuralları çiğniyoruz. Mantıksız bu.”

“Bunu daha önce yapmıştık, hatırladın mı?”

“Evet, neredeyse yakalanıyorduk ve belli ki dersimizi alamamışız.”

“Sanırım bana karşı koyamıyorsun.” Göz kırptı ve Tanrım, gerçekler kalbimi parçalıyordu. Yıldızlarla aydınlatılmış bu küçük peri masalı şatosuna tırmanırken içimde garip bir his vardı. Ahşap zemin sertti ve popomun altında dondurucu bir soğuk vardı ama Brad beni geriye çekerek göğsüne yasladığında her şeye değdi. Kalçalarımı vücuduyla destekliyordu. Derin bir nefes aldı ve ciğerlerinin genişlediğini hissettim. Kollarını etrafıma sarıp parmaklarını karnımın üzerinde birleştirirken nefesinin sıcaklığı boynumu sardı. “Çok rahat,” dedim kuru bir sesle, çünkü ya renk vermeyecektim ya da mutluluktan bayılacaktım.

“Sessiz ol,” diye cevap verdi ve sol kulağımın hemen altındaki bir noktayı öpmek için saçımı burnuyla itti.

Tamam, seçeneklerim tükenmişti. Tek yapabileceğim bayılmaktı.

“Bana ne olduğunu söyle,” diye mırıldandı.

Seni seviyorum. “Hiçbir şey.”

“Dalgın görünüyorsun.”

“Her zaman dikkatim dağınıktır. Zeki olmanın talihsiz bir yan etkisi. Sen bilmezsin.”

Gülüşü içimi ısıttı, tüylerim diken diken oldu. Sonra usulca sakinleşti ve uzun bir aradan sonra kederli bir sesle, “Keşke bana güvenebilseydin, Celine. Gerçekten, gerçekten bunu çok isterdim,” diye mırıldandı.

Brad’e inanılmaz derecede güveniyordum. Mesela dünyanın sonu gelse, uzaylılar dünyaya inse ya da bir asteroid çarparsa ya da aç bir tanrı yeryüzünden fırlayıp intikam istese ve komada olduğum ya da pedikürümün kurumasını beklediğim için günü kurtaramayacak durumda olsam Brad’in mutlaka dünyayı kurtarabileceğini düşünüyordum. Bunu hiç tereddütsüz yapacağından da emindim.

Söyle ona.

Ama söyleyemiyordum. Çünkü gerçekten istediğim şey tüm duygularımı ortaya dökmekti. *Sana güveniyorum, aynı zamanda seni seviyorum ve sanırım bir gün beni geride bıraksan bile her şekilde seveceğim,* demek istiyordum. İşin aslı, bunun için hâlâ yeterli cesaretim yoktu. Hâlâ terk edilme riskini göze alacak durumda değildim.

Ama belki bir gün... Eğer gerçekten çok denersem... Bu imkânsız değildi, değil mi?

Şimdilik ona aklımdan geçeni değilse de bir başka gerçeği söylüyordum. “Keşif gezisini iki gün içinde bitireceğiz. Sonra dinlenmek için bir gün kadar vaktimiz olacak ve sonra...”

Beni anlıyordu, çünkü ne zaman anlamamıştı ki? “Kâşifler Balosu’nun zamanı gelecek.”

Bu düşünce kalbimi taş gibi ağırlaştırdı. “Eminim orada olacaktır.”

Brad kim olduğunu sormadı.

“Haklıydın,” diye itiraf ettim. “Anneme söylemem gerek.”

“Evet. Üzgünüm.”

Tüm hayal kırıklığımı dışarı attım (endişelenmeyin, tabii ki yeniden belirdi) ve başımı omzuna yasladım. Neredeyse dalgınca yanağımı öptü ve o anda o kadar çok istedim ki dünyayı bile yiyebilirdimbeni tekrar öpesini o kadar çok istemiştim ki bunun için her şeyi yapmaya hazırdım.

“Anlıyorum,” dedi Brad. “Biliyorsun, ailemle henüz yazdıklarım hakkında konuşmadım.”

Evet, tıpkı Trev’in çocuklarından birinin onun izinden gitmesinden duyacağı mutluluğu bildiğim gibi. Yine de karanlıkta Brad’in elini tutmaya çalıştım ve “Baban seni seviyor. Seni her zaman sevecek,” dedim.

“Biliyorum. Ben bir korkağım. Hepimiz bazen biraz öyleyiz. İnsanların söylediği kadar korkunç bir şey değil.” Duraksadı. “Yine de korkunç.”

“Hey!”

“İkimize de laf çaktım, o yüzden sorun yok.”

Bir an için bunu düşündüm. “Haklısın. Yine de korkak davranmak zorunda değiliz. Ben böyle biri olmak istemiyorum.”

Yavaşça, yumuşak bir sesle, “Evet, ben de,” demeden uzun bir duraksama oldu.

Brad yine sessizliğe gömüldü ve kendi zihninin içinde kaybolduğundan endişelendim. “Hey.” Elini sıktım ve konuyu değiştirmek için başka bir şey aradım. “Bu arada sen ne zaman altın pusula avcısı oldun?”

Göğsünün arkamda şiştiğini hissettim. “Benim gibi olamadığın için benden nefret etme.”

“O burs senin olacak.” Ciddiydim, o başarılıydı. Aslında sinir bozucu bir şekilde benden daha iyiydi ama ardından ikinci olmayı kabul edeceğim biri varsa o da Brad’di.

“Vanessa’nın herkesten saatler önce döndüğünü duymadın mı?” Homurdandı. “Ve kendi başına üç pusulası vardı. Terminatör gibi.”

“Sarah Connor gibi.”

“Evet. O TV programını hiç izledin mi?”

“Soru mu bu? Tabii ki izledim.”

O andan itibaren her şey kolaydı ve hafiflemişti, tam da olması gerektiği ve ihtiyacım olduğu gibi ilerledi. Yıldızların altındaki şatomuzda çok uzun saatler geçirdik ve sonunda tökezleyerek çadırlara döndüğümüzde Brad beni öptü.

“Uyumaya çalış,” diye fısıldadım.

“Celine,” dedi. “Çadırlarda yoğunlaşma oluyor, biliyor muydun?”

Dudaklarım seğirdi. “Öyle mi?”

“İğrenç,” diye mırıldandı. “Dışarı ve içerisi iki ayrı yer.” Sonra beni biraz daha öptü. Ağız benimkinin köşesinde gezindi, dudaklarımı araladı, usulca dudaklarımın tadına baktı. Elleri yüzümü kavradı, başparmakları yanaklarımda daireler çizdi. Brad’in benden hoşlandığını biliyordum çünkü izin verdiğim her yerime dokunuyordu ama beni böyle öptüğünde (vücudumun geri kalanı tam olarak önemli değildi) işte o zaman belki o da beni seviyor gibi akılsızca fikirler beynime üşüşüyordu.

Yani benden hoşlandığını biliyordum. Bu olabilirdi, değil mi?

“İyi geceler, Cel,” diye fısıldadı ve beni yatağa gönderdi.

Sophie horluyordu (işler nasıl da değişmişti) ama Aurora hâlâ uyanıktı. Bana bir parti balonundan çıkan hava gibi fısıldadı. “Bunu çok istiyordum.”

Uyku tulumuma geri dönmeye çalıştım ve Tanrı'ya şükürler olsun ki beni gülümserken görmedi. "Öyle değil... Biz..."

Beni duymazdan geldi. "Ondan hoşlandığını biliyorum. Sherwood Ormanı'ndaki kulübede seninle konuşmak için geldiği ilk gün anlamıştım."

"Ne?" Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. "Ama ben -"

"Ve şimdi de ona âşık oldun -"

Dilimin kenarını ısırdım, kendimi sakın kalmaya zorladım. "Ben âşık değilim."

Aurora kıs kıs güldü. "Tamam, Celine. Bütün gün ona gözlelerinden kalpler çıkararak baktın, sonra da gecenin bir yarısı onunla kaçtın. Bunu anlamak için müneccim olmaya gerek yok!" Neşeliydi.

"Artık... Seni dinlemiyorum," diyerek alaycı kalmaya çalıştım. Haklı mıydı? O kadar anlaşılıyor muydu? Öyle olmalıydı, uydurduğu bir şey değildi bu. Ve evet, eninde sonunda Brad'e hislerimi söylemek istiyordum ama kazara değil. Bu bir seçim olmalıydı; gelecekte, daha güçlü ya da cesur olduğumda ya da genel olarak şu anki hâlimden daha iyiymen yapacağım bir seçim. Okula döndüğümüzde ne olacaktı? Herkesin önünde ona âşık olduğumda? Ya fark ederse... Ya da fark etmezse?

Göğsümdeki sızı ve heyecanla bütün gece uyuyamadım.

ON ALTINCI BÖLÜM

BRAD

Bugün Celine'e gerçeği söylemek istiyordum.

Beynim nezaketen iki saat uyumama izin vermişti, sonra herkesten önce tuvaleti kullanmak için erkenden uyanmıştım. Tıpkı son kamp yerimizdeki gibi tuvaletler ve duşlar garip bir şekilde ormanın ücra köşesine koyulmuştu. Kaygan, dolambaçlı, beyaz çakıl taşlı yollar, pürüzlü bir tepenin yarısına kadar gidiyordu. Yolu tepenin yamaçlarından ayıracak bir çit yoktu ki bence bu son derece sorumsuzca bir hareketti ve yürüyüşün yarısını adım saymamak için beynimle savaşıarak geçiriyordum. Tesisler pis ve iğrençti. Medeniyete geri dönmeden önce bir gece daha kamp yapmamız gerekiyordu. Ah.

Ama bu gerçek işkence fikri bile keyfimi kaçıramıyordu çünkü Celine'den bana bir şans vermesini isteyecektim ve dün geceden sonra sanırım *evet* diyecekti.

Cesur davranıyoruz, değil mi? Birlikte. Karar vermiştik. Celine bir insandı, bir plan değil. Eğer onun güvenini kazanmaya

çalışıyorsam ona hislerimi de açmalıydım. Eğer beni reddedecekse bu da sorun değildi. Ama gitmemi isteyene kadar yanında olacağımı itiraf etme düşüncesi bile beni heyecanlandırıyordu.

O kadar çok sırtıtmıştım ki çadırımıza geri döndüğümde Raj bana baktı ve inleyerek arkasını döndü. “Sabahın bu saatinde yüzün neden böyle?”

“Celine’le konuşacağım.” Bunun Raj için pek bir şey ifade etmediğini çok geç fark ettim çünkü (1) bizim gizli öpüşme partnerleri olduğumuzu bilmiyordu ve (2) benim onu sevdiğimden ve yaklaşık bir asırdır onun için yanıp tutuştuğumdan haberi yoktu.

Yine de omzunun üzerinden tek gözünü açıp bana baktı. “Ha. Şey. Bu iyi bir şey mi?”

“Evet,” dedim parmaklarımla bacaklarıma hızlı hızlı vurarak. “Çok iyi bir şey. Umarım.” Tanrım, ya iyi değilse? Hayır, hayır, korku zihnin katilidir. Sadece uygula, doğruyu söyle. “Çok iyi.”

“Güzel, dostum.”

Uykulu bir hâlde kaldırdığı eline beşlik çaktım, bugünün kıyafetini seçtim (bu sefer bordo bir şeyler seçtim çünkü o kırmızıyı seviyordu) ve hemen çadırına koştum. Sophie çadırın fermuarını açtı ve gözlerini kısarak bana ya da muhtemelen parlak sabah güneşine baktı. Saçları hâlâ pembe-mavi bir fularla sarılıydı ve yanağında yastık izi vardı. Sırt çantasına yastığı nasıl sığdırıyordu? Çok etkileyiciydi. Ne yazık ki yüzündeki ifadeye bakılırsa benden etkilenmişti. “Dostum. Onunla evlen artık.”

Fena fikir değildi. Bekle, hayır, ben daha ergenlik çağımdaydım. Evlenemezdim, annem ağlardı. “Hey, Soph! Celine içeride mi?” Sesim yüksek çıkmıştı. Sanırım gergindim.

Sophie narin parmaklarını yavaşça başına götürdü. “Sabahın 7’sinde nedir bu neşe?”

“Bu benim doğuştan gelen neşeli mizacım.”

“Hadi oradan canım. Başımı ağrıtıyorsun. Ve hayır, Celine burada değil. Tuvalete gitti.”

“Ah.” Geri gelmesini beklemeliydim. Ancak bunu yapmayacaktım çünkü gerçek hislerimi itiraf etmeye karar vermiştim. Heyecanım sinirime yenik düşerek bir felakete dönüşmeden bunu derhal yapmalıyım. Tehlike tepesine geri döndüm. “Tamam, teşekkürler Sophie, hoşça kal!”

Beyaz çakıllı patikaya giderken Zion’un yanından hızla geçtiğimde arkamdan güldü. “İşte aradığım ruh!” Bunu iyi bir alamet olarak kabul ettim.

Halledecektim. Yüzde yüz.

CELINE

Ortak duşlarda üst değiştirmek en sevdiğim on deneyim arasında değildi, hatta ilk binde bile sayılmazdı ama çadırıma havluyla dönmeye niyetim yoktu, en azından bu havada. Bu yüzden eşofmanımı giyerken ıslak ve hafif iğrenç karo zemine çıplak ayak basmamak için duş ayakkabılarımın üzerinde garip bir şekilde dengede durdum, sonra pijamalarımı bir çantaya sokup küçük havlumu üstüne sıkıştırdım.

Bu keşif gezisinde duş almayı planlamıyordum hatta tam da bu durumdan kaçınmak için sadece ihtiyacım olanları yıkayıp yola devam etmeyi bile düşünmüştüm, ancak beynim karmakarışık olduğu için duygusal amaçlı bir duşa ihtiyacım vardı. Ne yazık ki su ılık, basınç zayıftı ve kaburgalarımın altında yılanlar sürünmeye devam etti. Ne yapacaktım? Brad’e hazır olmadan doğruyu mu söylemeliydim yoksa onun çözmesini mi sağlamalıyım? Hâlâ karar verememişim.

Banyonun kapısını açtığımda, tam da orada duruyordu.

“Celine!” Yaslandığı devasa köknar gövdesinden doğruldu, yüzünü aydınlatan bir gülümseme yayılıyordu. Gözlük takmıştı. Altın çerçeve sabah güneşinde kahverengi teninde parlarken parmak ucumu küçük, sığ gamzesine sıgdırmak; onu öpmek ve tüm o mutluluğu tatmak istedim.

Tanrı aşkına, şu anda kargaşa içinde olmam gerekiyordu. Bu çocuğun hareketleri o kadar bulaşıcıydı ki Dünya Sağlık Örgütü’ne haber verilmeliydi. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum nefes nefese.

O cevap vermeden önce garip bir duraksama oldu. “Kurtlara yem olmaman için seni geri götürmeye geldim. Duş aldın mı? Ver şunu bana.” Çantamı aldı ve yürürken üzerimdeki havluya baktı. “Umarım onu düzgünce kurutursun Celine, havlulardan bulaşıcı hastalık kapabilirsin. Nemli kumaş bakteriler için bir üreme alanıdır ve ıslak cilt her türlü–” Bir ürperti ile sözünü yarıda kesti. “Gerçi bu rutubette herhangi bir şeyi nasıl doğru düğüst kurutacaksın ki? Tanrım, kamp yapmayı kim icat etti?”

“Bunun bir icat meselesi olduğunu sanmıyorum,” dedim.

O güldüğünde havada ısıltılar belirdi. Ona tapıyordum. Sonra gülümsemesi hafifçe soldu ve “Belki konuşabiliriz diye düşündüm,” dedi.

Sesi alçak ve temkinliydi. Kaburgamın altındaki yılanlar başlarını kaldırıp dil çıkarıyor, esintinin tadına bakıyordu ve hepsi sonuçta hemfikirdi: havada bela kokusu vardı.

Sadece iki tür konuşma vardır: (1) İyi ve normal konuşma ki bunun duyurulmasına gerek yoktur ve (2) korkunç konuşma ki bu da resmî anları gerektirir. İnsanlar ayrılmadan önce konuşmak istediklerini söyler ama Brad ve ben ayrılamazdık çünkü

zaten birlikte değildik. Yine de boğazım daralıyordu. Birini ne olursa olsun sevdiğinizde bir şeylere isim verip vermemenin pek de önemi yoktu.

Siktir. Siktir, siktir, siktir. Aurora, Brad'e karşı nasıl hissettiğimi fark ettiyse Brad de fark etmiş olmalıydı ve şimdi bana bunun çok aşırı olduğunu söyleyecekti. Aşırıya kaçmıştım. Küçüklüğümüzden beri öyleydim. Sessizlik içinde birkaç adım daha attıktan sonra, "Tamam," demeyi başardım. Tanrı'ya şükür ki hislerim sesime yansımamıştı; söylediklerim kulağa meraklı, yıkılmış ve korkmuş gelmiyordu.

Sorun yok. Sen iyisin. Bu iyi. Genelde bu cümleler duygularımın taze filizlerini yeşertirdi ama bu sefer işe yaramıyordu. Brad Graeme'i seviyordum. Ve ben hiç de iyi değildim.

Ayaklarımızın altındaki beyaz taş parçaları her adımda çıtırdıyordu. Her iki yanımızda on kişi boyunda ağaçlar duruyordu. Patikanın dolambaçlı virajlarından birine girdiğimizde tepenin sivri yüzünden kamp alanımıza baktım. Ne kadar uzaktaydık? Çadırıma girip huzur içinde ağlayabilmem için daha kaç viraj ve sessiz, bilge ağaç geçmemiz gerekecekti?

"Mesele şu," dedi Brad, gergince verdiği nefes havada buhar oldu. Parmaklarıyla bacaklarına vurduğunu görmek için aşağı baktım. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Sadece söyle. Tamam. Tamam." Yürümeyi bıraktı ve dönüp bana baktı.

Ama önce onun beni terk etmesine izin vermemeliydim. "Bence bitirmeliyiz."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bitirelim." Başımla aramızdaki boşluğu işaret ettim ve dişlerimin, kalbimin her atışında tıkırdadığını hayal ettim. "Biliyorsun."

Brad sanki gözlükleri aniden çalışmayı bırakmış gibi gözlerini biraz daha kırıştırdı. Gözleri kocaman, karanlık ve sonsuzdu. “Ben...” Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra araladı. Neden bir işkence çektiğinin farkında mıydı acaba? “Yani... Beraber olmamalı mıyız?” Çenesi, elmacık kemikleri sertçe belirginleşti. Gamzesi görünmüyordu.

Kendimi gülmeye zorlasam da çıkan ses havlamaya benziyordu. “Yani zaten beraber değildik-”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Neden bana öyle bakıyorsun?” Rahatlamak yerine onun işini kolaylaştırmıştım, mükemmel bir arkadaş gibi davranıp kendimi ateşe atmıştım. Brad yıkılmış görünüyordu. Bakışları acılı, yüzü kederliydi. Bu ifadeyi iyi biliyordum.

Bu ifadeyi onun yüzünde görmek istemiyordum. Yılanlar içimde kaynıyor ve kıvranıyordu. İçimde çok yanlış bir şey yaptığıma dair mide bulandırıcı bir his vardı.

Çekingensin.

Brad yutkunurken boğazı düğümlendi. Çenesi kaydı ve burun delikleri genişledi.

Keşke bana güvenebilseydin, Celine.

“Peki,” diye fısıldadı.

Çocukken bir ağaçtan atlayıp bileğimi kırmıştım. O kadar canım yanmıştı ki o ânı hiç yaşamak istememiştim ve tek yapabildiğim toprakta yatıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak ve şunu düşünmekti: Sadece zamanda geriye gitmeme izin verin ve bir daha atlamayayım. Bunu bir daha yapmayacağım.

Ancak bazı seçimleri yaptığınız kadar kolay geri alamazdınız. Şimdi geri alamadığım bu endişeli, yanan mide bulantısıyla toprağa saplanmıştım.

“Brad,” dedim. Kararsızdım, dudaklarım uyuşmuştu.

“Ne?” Tüm vücudu düz bir çizgi hâlinde benden uzaklaştı. Yolda adım adım ilerledi. “Başka ne söylememi istiyorsun?”

“Bu... zaten geçiciydi,” diye geveledim ve aceleyle peşinden gittim.

“Biliyorum.”

“Ayrıldığımız falan yok. Ayrılmıyoruz. Biz-”

“Biliyorum!” diye bağırdı. Üstümüzde bir avuç güvercin uçuşmaya başladı.

“Peki, o zaman neden bir pislik gibi davranıyorsun?”

“Ah, defol git, Celine!”

“*Sen* defol git!”

Dönmüş bana bakıyordu. “Sen-”

Biri hafifçe öksürdü. Döndüğümüzde önümüzdeki patikada elinde bir çamaşır torbasıyla duran yaşlı beyaz bir kadın gördük.

“Pardon,” dedi. “Ben, şey...”

“Pardon, pardon,” diye mırıldandı Brad bakışlarını indirerek. “Affedersiniz.” Kenara çekildik. Kadın koşarak geçti. Kadın gider gitmez tekrar kavgaya tutuştuk.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdım arkasından.

“Uzaklara!” diye cevap verdi.

Yapma, yapma, yapma. Özür dilerim. “Sen... Çantam hâlâ sende!”

“Ne yapacağımı sanıyorsun, Celine, çantayı YİYECEK MİYİM?” Virajın etrafında gözden kayboldu.

Hırlayarak bir ağacı tekmeledim. Tabii ki ayağımda sadece terlik olduğu için ayak parmağım incindi... Ben acı içinde tıslayarak etrafta zıplarken ağaç bana yargılayıcı bir şekilde bakıyordu. “Ne bekliyordun ki?” der gibiydi. Ben yumuşak ve etten dim. O ise kelimenin tam anlamıyla tahtadan yapılmıştı.

“Kapa çeneni,” diye mırıldandım ağaca, sonra resmen kayaya çarptığımı fark ettim. “SİKTİR!”

Ağaç cevap vermedi.

Onun sorunu neydi? Benimle “konuşmak” istemişti.

Belki benden ayrılmayacaktı.

Belki de ayrılacaktı.

Belli ki ayrılmayı planlamıyordu.

Eninde sonunda bitirecekti. Bunu daha önce de yapmıştı. Göğsüme uzanır ve büyük, açgözlü yumruklarıyla kalbimi söküp çıkarırdı ve bunu yaptığının farkında bile olmazdı çünkü onu sevdiğimi bilmiyordu. Onu sevdiğime inanamıyordum. Onu severek ne halt etmişim ben?

Ama Brad’in yüz ifadesi gözümün önündeyken, biri kalbini sökü� çıkarmış gibi bakarken tüm bu tehlike umurumda değildi.

Ah Tanrım. Ona tüm bu acıları yaşatan bendim. Ellerim titriyordu. Dilim ağzımda hissizleşti.

Derin bir nefes aldım ve dikenli gözlerimi sıkarak kapattım. Tüm bu yaşlı, kalın dallar görüşümü engellese bile gökyüzü bugün çok parlak bir griydi. Orman taze, yeşil, yavaş yavaş çürüyen ağaç kabuğu gibi kokuyordu. Avuçlarımı uyluklarıma bastırdım ve öne eğilip ağlamayı reddettim.

Sırf kendi duygularımı korumak için Brad’in yüzüne karşı yalan söylemişim. Konuşmasına bile izin vermemiştim çünkü... Her şeyden korkuyordum, onu sevmekten korkuyordum, incinmekten korkuyordum—

Ben de onu incitmişim. Vermem gereken sevgi bu muydu?

Göğsüm yanıyordu. Her şeyi berbat etmişim. Berbat durumdaydım. En büyük korkumu onun üzerinde uygulamışım.

Yaptığın şeyi düzelt.

Koşmaya başladım.

BRAD

Yaklaşık on saniyelik bir kendini beğenmişlik seansından sonra kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

Önceki dostluğumuza ne olmuştu? Celine asla beni geri isteyeceğini söylememişti. Aslında her zaman tam tersini söylerdi ama aptal kalbim kırıldığı için burada öfke nöbeti geçiriyordum. Ben o adamdım, değil mi?

Yine de canım yanıyordu. Sanki içimde bir delik varmış gibi acıyordu. Gözlüğümü çıkardım ve öfkeyle yanaklarıma vurdum. Hava buz gibiyken gözyaşları daha da sıcak geliyordu. Tanrı aşkına, kim en iyi arkadaşına âşık olurdu ki? Herkes bunun kötü bir fikir olduğunu bilmiyor muydu? Özellikle de söz konusu en iyi arkadaşınız hâlâ 27.000 sorun üzerinde çalışıyorsa ve sizinle hiçbir ilgisi olmayan hedefleri varsa ve–

Sanırım herkes haklıydı, Celine'i seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki duygu fazlalığından kusabilirdim. Tanrıya şükür bunu ona söylememiştim. Söyleseydim sonra ne olacaktı? Gerçekten de dilimi boğazına sokarak onu bir ilişki istemeye ikna mı edecektim? Bu ne küstahlık? Sonra kelimenin tam anlamıyla ikiye bölünmediğimde, beynim bana nasıl bir pislik olduğuma dair altmış beş sayfalık açıklamalı bir makale sunacaktı. Kuralları o değiştirmek istememişti, ben değiştirmiştım.

Çantasını yere bırakıp kollarımı birbirine doladım, tırnaklarımı etime geçirdim ama bu parçalarımın dağılmasını engellemiyordu. *Kahretsin*. Arkamda bir çıtırtı duydum, taşa çarpan hızlı ayak sesleri gibiydi ve midem bulanıyordu. Şu anda kimseyle konuşamazdım.

“Brad?”

Celine ile kesinlikle konuşamazdım. Duştan yeni çıktığı için makyajsızdı ve çok güzel görünüyordu, göz kapaklarındaki o ince kıvrımlar ipek gibiydi, cildi-

Bradley Thomas Graeme, sana yalvarıyorum, hemen kendine gel. Yolda aceleyle ilerlemeye başladım, bu pek de hoş değildi ama olgunluk da benden her zaman beklenen bir davranış değildi zaten. Celine köşeyi beni görecektik kadar hızlı dönmüş olmalıydı, çünkü tekrar seslendi ve bu sefer sesi çok... Bir parçasını ondan alıp götürmüşüm gibi acılı geliyordu, sanki beni incittiği gibi ben de onu incitmişim gibi.

Ve sonuçta onu görmezden gelemeyeceğim bir noktadaydık.

Etrafımda döndüm. Hızlı. Daha hızlı. Buz ayağımın altından kaydı, taş parçaları bir kavis çizerek fırladı ve sonra dünya sola doğru yalpalamaya başladı. Karnımdaki hava çekilmeden ve yerçekimi galip gelmeden Celine’in geniş gözlerinin bir kesitini görmeyi başardım. Sağ tarafım donmuş zemine sertçe çarptı, sonra bir şekilde geri sekti ve-

Evet. Lanet tepeden aşağı düşüyordum.

Zihnimin arkasında bir yerlerde OKB’m fısıldadı:

Sana söylemiştim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BRAD

Şu kameranın üzerine pislik sıçratıp yerde durmadan yuvarlandıkları ve çekimlerin başınızı döndürdüğü sanatsal savaş filmlerini bilirsiniz. Görünüşe göre tepeden aşağı düşmek buna çok benziyordu ama daha hızlı ve çok daha acı vericiydi. En dibe indim. Bir tür bez bebek gibi vücudum hiçbir şey yapmadan oradan oraya savruluyordu ama bez bebek değildim çünkü kemiklerim vardı ve bu durumdan MEMNUN DEĞİLLERDİ.

“Brad!” Celine’in sesi çok üzgün geliyordu, bu yüzden kendime fiziksel acıdan binlerce parçaya ayrılmak için iki saniye verdim, sonra başımı kaldırmayı denedim. Şanslıyım ki işe yaramıştı. Bu aynı zamanda görüşümü beyaza çeviren bir baş ağrısını da tetiklemişti ama bunu düşünmeyecektim çünkü bunu yaptığım an–

Aman Tanrım. Öleceğiz. Kör olduk. Çoktan öldük. Her şey hâlâ devam ediyor mu? RUH MU OLDUK?

Ah. Tam zamanında.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra acı da olsa tekrar görebiliyordum. Ah, kahretsin, gözlüğüm nerede? *Çok şirindi. Ve çok da pahalı. Annem beni öldürecek.*

Kahretsin. Bir tepeden aşağı düşmüştüm. *Annem beni öldürecek*

Bekle. Odaklan. Ne yapıyorduk? Ah, evet. Çok ama çok yavaş bir şekilde başımı kaldırdım ve hayatımı bitirmeye teşebbüs eden aynı tehlikeli tepeden aşağı dikkatlice inen Celine'in bulanık şekline gözlerimi kısarak bakmaya başladım. Ona "DUR!" dedim ama belli ki bende bir sorun vardı çünkü sesim soluk ve hırıltılı çıkıyor ve vücudum sanki biri beni kaburgalarımın bıçaklamış gibi ağrıyordu. Kendimi hasta hissediyordum. Bu şimdiye kadar hissettiğim en kötü acıydı. Bir kitapta sık sık bıçaklanacak bir kahraman yazarsam diye bu hissi zihnimde not ettim.

Bu sırada Celine, "HAYIR!" diye bağırdı ve bir aptal gibi ölümüne meydan okumaya devam etti. Şimdi attığı her adımı gözlemlemek zorundaydım yoksa ben bakmıyorken düşüp ölebilirdi. *Harika!*

Benim istediğimi o istemediği için mutlu olmadığımı hatırlıyordum ve şimdi hem içim hem de dışım acı çekiyordu. Hayat ne heyecan veren bir maceraydı. *"Heyecan veren macera" derken boktan bir şeyi kastediyorum.*

"Brad?" Bu sefer adımı söyleyen Celine değil, sesi ürkütücü bir şekilde Holly'ye benzeyen biriydi. Kim olduğundan emin olamıyordum çünkü sağ tarafımdalardı, Celine solumdaydı ve Celine'den başka tarafa bakamıyordum. Bakmazsam düşebilirdi. O yüzden ona bakıyordum.

"Brad, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Holly olmayan kişi. "Evet?" diye mırıldandım.

"Başını çevirebilir misin?"

“Evet.”

Bir duraklama oldu. “Peki, çevir o zaman,” dedi muhtemelen Holly olan kişi. Sesi sinirlendiğinde daha tanıdık geliyordu.

“Hayır,” dedim. “İşim var.”

Daha fazla ayak sesi duyuyor ve yanımda başka bir beden hissediyordum. “Ne oldu?” diye sordu Rebecca.

“Düştü!” diye cevap verdi Celine.

“Kafasını oynatabilir mi? Brad, benim için kafanı oynatabilir misin?”

“Bir dakika.”

“Oturabilir misin?”

Evet. Ancak bunu yaptığımda oturmaktan çok sürükleniyormuş gibi görünüyordum. Vücudum birdenbire kollarıma kıyasla bir ton ağırlaşıyordu, kollarım gevşemiş gibi hissediyordum. Ciğerlerim acıyordu. Ya da... İçimde bir şeyler mi acıyordu? Neyin acıdığını söyleyemiyordum, belki de her şeydi... Ölüyor muydum? Ya kaburgalarımı kırdıysam, kırılan kemiklerim akciğeri me battıysa ve şu anda kelimenin tam anlamıyla kendi kanımda boğuluyorsam... Ben öldükten sonra ailem yazın üniversiteye kabul mektuplarımı alacak ve beni sonsuza dek sinsi bir yalancı olarak hatırlayacaksa-

Kendime ne yapmış olursam olayım acı mükemmel bir farkındalık aracıydı, çünkü çektiğim acıya bakarak nefes alış verişimin hızını ölçebiliyordum. Korkmamam gerektiğini kendime hatırlattım. Korku... Zihnin katilidir ve... Gerisini hatırlayamıyordum. Başım dönmekle meşguldü.

“Brad,” dedi Celine sesi titreyerek. Sonunda o uçurumdan aşağı inmişti. Yanımdaydı.

“Hey,” dedim, çünkü konuşmak şu anda kendi kendini yiyen beynimden uzaklaşmanın mükemmel bir yolu gibi görünüyordu.

du. “Ayrılmak istediğine emin misin? Ayrılmamız gerektiğini düşünmüyorum.”

“Ah, Brad.” Kahretsin. Ağlıyordu.

Biri kaburgalarımın tuğladan bir yumruk indirmişti sanki. “Ah,” diye bağırdım. Yan tarafım yanıyor ve ağrıyordu.

“Ambulans çağırın,” dedi Zion.

“Ne? Hayır.” Başımı çevirdim. Düşündüğüm gibi Holly ve Rebecca oradaydı, Zion yeni gelmişti (ama şimdiden korkunç önerilerde mi bulunuyordu?) ve arkalarında bir sürü kampçı uzaktan onları izliyordu. Raj’ın ellerini saçlarında çok sertçe gezdirdiğini görebiliyordum. Bu kadar çok saç olduğu için şanslıydı, yoksa kel kalma riskiyle karşı karşıya kalırdı. Bazen kel kalma konusunda endişelenirdim ama babamın hâlâ saçları vardı, yani muhtemelen güvendedim. Tabii ki saç çizgisi biraz şüpheliydi ama çok kısa tuttuğu için kimse fark etmiyordu. Belki ben de öyle yapardım. Ama sanırım Celine saçımı uzun seviyordu. Ona döndüm. “Saçımı beğendin mi?”

Cevap verirken dudağını ısıırıyordu. “Özür dilerim, özür dilerim, özür dile-”

“Hey,” dedim elimi ağzına götürerek. “Kendine zarar vereceksin.”

“Ambulans lütfen,” dedi Zion ve aptalca bir şey yaptığını düşündüm.

Telefonla konuşurken alışılmadık derecede asık suratlıydı ama onu durduracaktım. “Hayır. Hayır. Keşif gezisini bitirmeliyim.” Bursa ihtiyacım vardı. Eğer Mason benzeri biriyle aynı banyoyu paylaşırsam muhtemelen onu öldürürdüm. Ama nedense tüm bunları nasıl açıklayacağımı bilemiyordum, onun yerine “Ben... Yazar olacağım,” diyordum.

“Brad,” dedi Holly. “Kapa çeneni.”

Ambulans bilmem ne kadar süre sonra geldi. Bu noktada kendimi fiziksel olarak çok daha iyi hissediyordum ve tüm bunlar utancın çok ötesindeydi. Kibar bir sağlık görevlisi hâlâ hayata olduğumu ilan etmeden önce beni çeşitli yerlerimden dürttü. Celine bir savaş dudu gibi ellerini üzerimde gezdiriyor ve bu beni sinirlendirmeye başlıyordu çünkü beynim sık sık, “Gördün mü, seni önemsiyor,” diyor ama sonra beni yalnızca bir noktaya kadar önemsediyini hatırlıyordum. Her zamankinden daha yakın olduğumuzu düşünürken benimle işi bitmiş miydi? Bilmiyordum ama bu gerçek, kaburgalarımdeki ağrıdan daha çok acı veriyordu. Sonra biri topallayarak ambulansa gitmeme yardım etti ve hayır, yanıldığım ortaya çıktı. Her yerim hâlâ çok acıyordu. Celine sorar gibi değil de sağduyulu bir şekilde, “Onunla gitmeliyim,” dedi. İzin alır gibi bir hâli yoktu. Holly ve Rebecca ona yol verdi.

Ama bitmek bilmeyen öz güveni bu sefer işe yaramıyordu çünkü Zion, “Onunla ambulansa sadece bir kişi binebilir,” dedi.

“Evet,” diye homurdandı Celine. “Ben binerim.”

“Ben bineceğim,” dedi Zion, “çünkü buradaki sorumlu yetişkin benim.”

Celine güldü. “Dinle. Öyle ya da böyle onunla gideceğim. Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum.”

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama bu gidişle tüm BEP matris puanlarını kaybedecek ve-

Bekle.

Sağlık görevlisi beni ambulansa bindirirken, “İdare edebilir misin, dostum?” diye sordu.

Cevap vermedim. Düşünmekle çok meşguldüm, Celine gelmek mi istiyordu? Benimle mi? Şu anda mı? Unutmuş olmalıydı. Başımı ağrıtabilecek kadar yüksek sesle, “Celine,” diye ses-

lendim. Onu göremiyordum, arkama veya etrafa bakmıyordum çünkü gözlerimi hareket ettirmek şu anda pek eğlenceli değildi ama tartışmasında bir duraklama oldu. “Benimle gelme,” dedim. Şimdi bırakamazdı. Bu keşif gezisinin neredeyse yarısına gelmişti. Bursu almak zorundaydı. Ben almasam bile o mutlaka almalıydı. Sanırım bunu ona söyledim. “Celine,” diye tekrarladım cevap vermeyince, “yapma-”

“Tamam,” dedi, sesi sertti. “Peki. Tamam.”

En son hastanede kaldığımda (aslında tek kaldığımda) bademciklerimi almışlardı. Bu sefer her tarafıma bandaj sardılar, ilaç verdiler ve gözlem altında olduğumu söylediler. Zorlukla anladığım Glasgow aksanına sahip yaşlı bir hemşire bana çok şanslı bir çocuk olduğumu çünkü kemiklerimin kırılmadığını söyledi. Ben olsam kaburgalarımın kırıldığını düşünürdüm ama olsun. Bir umutsuzluk çukurunda debelenirken ayrıntıları çok fazla önemsemek zordur ki henüz on yedi yaşında olduğunuz için güneşli sarı duvarları olan bir hastane odasına konulduğunuzda bunu yapmak da çok zordur ama yine de idare ediyordum.

Zion, “Yemek yiyebilecek misin?” diye sordu. Son birkaç saatte her on dakikada bir aynı şeyi soruyordu.

“Hayır,” diye mırıldandım. Yemek yiyemeyecek kadar üzgündüm. Ayrıca midem bulanıyordu. Ama daha çok üzüntüdü. Ayrılma.

“Jöle var,” diye beni kandırmaya çalıştı.

“Hayır.” Gözlerinin içine baktım. “Teşekkür ederim.” İç geçirdi. Rastaları kederle sallandı.

Celine beni istemiyordu, burs da alamayacaktım. İlk kısım kalbim sökülmüş gibi hissettiriyor, ikincisi ise geride kalan boş-

luğu yakıcı bir öfkeyle dolduruyordu. Neden o lanet tepeden aşağı düşmek zorundaydım ki? Kaçıyordum, hem de Celine'den. Kendime çok kızgındım. Aslında bembeyaz hastane çarşafıma bakmakla o kadar meşguldüm ki annemin odaya girdiğini fark etmem birkaç saniyemi aldı. Onu fark ettiğimde hemen arkasından babamı gördüm. Sonra dehşetin dehşeti, Mason geldi. Aynı anda ailemin dörtte üçü odadaki diğer yatakların yanından geçip benimkinin etrafını yüksek sesle sorulan sorulardan ve pek de hoş karşılanmayan endişelerden oluşan bir gürültü yağmuru ile kapladılar. Biri etrafımızdaki perdeleri çekti ve gösteri başladı.

“Bebeğim!” Annem feryat ediyordu. “Ne oldu?”

“Şu hâline bak!” Babam dehşete düşmüştü. “Oğluma bakan biri var mı?” Yatağın altından bir hemşire çıkacakmış gibi etrafına bakınıyordu. “Bakar mısınız?” Yün paltosunun altına takım elbise giymişti. Annem de kendi paltosunun altına önlük giymişti. Aman Tanrım.

“İşi bırakıp mı geldin?” diye sordum.

“Tabii ki!” dedi annem öfkeyle. “Benim hiçbir çocuğum yabancı bir ülkede tek başına acı çekmeyecek!”

“Anne,” diye iç geçirdi Mason, “burası İskoçya.”

Her zamankinden daha bulanık görüşümle bile Forest Akademisi üniformasını giydiğini fark etmiştim. “Antrenmanı benim için mi bıraktın?”

“Hiç de bile,” diye homurdandı Mason. Tam o sırada babam, “Hayır, tam da öyle. Bu arada kız kardeşin geldiğimizde seni FaceTime’la aramamızı istedi ama-”

“Ona bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını söyledim,” diye bitirdi annem. “Beyin sarsıntısı geçirmişsin.” Duraksadı, sonra sanki yeni bir korku dalgasına kapılmış gibi, “Beyin sarsıntısı!” diye tekrarladı.

Zion ayağa kalkıp araya girmek için bu anı seçmişti. “Bay ve Bayan Graeme, merhaba, telefonda konuşmuştuk.”

“Ah!” Babam sorgulayacak birini bulmuştu. “Ne oldu? Nasıl düştü? Bradley dikkatsiz değildir. Genelde çok dikkatlidir. Bu yüzden–”

Kendimden geçiyordum. İnanılmaz derecede kolaydı. Düşünecek çok şeyim vardı, mesela sallanan dişim gibi.

Kendime geldiğimde Zion gitmişti ve Mason jölemi yiyordu. “Hey,” dedim. “O benim.”

“Gel al o zaman.”

İsterdim ama aklımın bir köşesinde doktorların gözden kaçırdığı ama çok fazla hareket edersem daha da kötüleştirebileceğim küçük ama ölümcül omurga hasarı olasılığına ilişkin küçük bir endişe vardı ve bu endişeye herhangi bir mahal vermek istemiyordum. Kafamda istenmeyen tüm düşüncelerimin sıçraması ihtimaline karşı bir acil durum kalkanı oluşturdum, ancak bu tür bir şey sonsuza kadar süremezdi ve kendime farkındalıkla bakacak enerjim yoktu. Çok yorgundum.

“Kardeşine eziyet etmeyi bırak,” dedi annem ve Mason ofladı.

“Nasıl hissediyorsun, ufaklık?” diye sordu babam. Dudaklarını çevreleyen derin çizgiler vardı ve son gördüğümünden beri saçları daha da ağarmıştı. Benim hatamdı. Annemin ifadesi de gergindi, gülümsemeye çalışsa da gözleri gözlüğünün arkasında gölgeleniyordu. Benim için endişelendiklerini biliyordum ama dürüstçe söylemek gerekirse kendimi kelimenin tam anlamıyla iğrenç hissediyordum ve bahse girerim uzun süre de böyle hissedecektim.

O zaman lafı dolandırmanın ne anlamı vardı? İnsanları rahat ettirmeye çalışmak size ne kazandırır biliyor musunuz? Kalp kırıklığı. “Kendimi berbat hissediyorum. Keşif gezisini bitiremedim, bursu alamayacağım ve–” Celine hakkında bir şey söy-

leyemezdim. Lafı pürüzlü cam gibi yuttum. “Kaburgalarım ve başım ağrıyor. Kalçamın derisini çok kötü yüzdüm ve iğrenç hissediyorum ve ben-” Belki de söylememem gereken ama umutsuzca söylemek istediğim bir şey söylemek üzereydim çünkü neden olmasın? “Hukuk okumayacağım.”

Uzun bir duraklama oldum. Sonra babam, “Pardon?” dedi.

Sığ bir nefes aldım ve yattığım yerden babamın yüzüne ve annemin şaşkınlığına baktım. Babama döndüm. “Hukuk okumayacağım. Ekimde. Başka bir şey yaptım.”

Bir duraklama daha oldu. Sonra kardeşim kıs kıs güldü. “Aman Tanrım. Ne yaptın sen?”

Başımı kaldırdım ve kararlılıkla, “Başka bir şey okumak için başvurdum,” dedim.

Babam donmuş gibi görünüyordu. Annem dikkatle sordu, “Neye başvurdun, tatlım?”

“Şey. Edebiyat.”

Babam hâlâ donmuş vaziyetteydi. Biraz (büyük ölçüde) endişelenmiştim.

Mason o kadar çok gülüyordu ki karnım bir çizgi film kahramanı gibi tutuyordu, jölemi kenara bırakmıştı. “Ne oldu? Neden?”

“Sen... Artık okulda bile edebiyat dersi almıyorsun,” dedi annem.

“Biliyorum ama notlarım iyi ve niyet mektubum inanılmaz.” Celine de böyle demişti. *İnanılmaz.*

Ah. Celine’i düşünmek yok.

“Ne?” Bu babamın kederle titreyen sesiydi. “Ama... Bunu neden yaptın?” Öne eğildi, ateşimi ölçmek istercesine elini alnıma koydu. “İyi misin?” Sanki üzerinde GEÇİCİ HASTA, BU KİŞİNİN TEK KELİMESİNE DAHI İNANMAYIN yazan bir rozet keşfedecekmiş gibi vücudumu tarıyordu.

Belki de bulmuştu çünkü sinirli sinirli gülmeye başladı. “Elbette. Kafanı çarpmışsın evlat. Bu o-”

“Hayal görmüyorum baba.” Gözlerimi devirmeye çalıştım ve bunun iyi bir fikir olmadığını zor yoldan keşfettim. “Ah.”

“OĞLUM İÇİN BİRAZ DAHA AĞRI KESİCİ ALABİLİR MİYİZ, LÜTFEN?” Babam paniklediğinde daha yüksek sesle konuşurdu.

Pembe kepli ve sert bakışlı bir hemşire kafasını perdelerin arasından uzattı ve babamı neredeyse duvara yapıştırdı. “Efendim. Hastanede uyuyan çocuklar var.”

Babam hafifçe öksürdü. “Haklısınız. Özür dilerim.”

Hemşire yumuşadı. “Ne yapabileceğimize bakacağım.” Gözden kayboldu. O gider gitmez babam, “Neden başka bir şey... Başka bir bölüm istiyorsun ki?” diye sordu. “Bu... Çok mu fazla baskı hissediyorsun? Hissetme. Her şeyi yapabilirsin Brad, her şeyi-”

Yapabileceğimi biliyordum çünkü beni böyle yetiştirmişti. “Edebiyat okumak gibi mi?” diye sordum.

Babam şaşırdı. “Hukuku seviyorsun! Çok heyecanlıy-”

“Hayır, değildi baba,” dedi Mason, her kelimesinden can sıkıntısı damlıyordu. “Sen heyecanlıydın. Brad’in umurunda değildi.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırarak küçük kardeşime baktım.

Kendinden emin bir şekilde dudak büktü ve sandalyesinde kaydı. “Ne? Kurnaz değilsin işte.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. “Teşekkür edeyim mi?”

Mason dehşete düştü. “Sana yardım falan etmiyorum. Sadece ailedeki tek hayal kırıklığının ben olmayacağıma seviniyorum.”

Annem de babam da elektrik çarpmış gibi irkilmişti. “Pardon?” dedi annem. “Mason Ashley Graeme, sen bir hayal kırıklığı değilsin. Bunu bir daha ağzından duymak istemiyorum.”

“Evet, tamam.” diye homurdandı Mason. “Kabul et. Emily gibi olmamızı istiyorsun. Senin gibi olmamızı istiyorsun. Ama ben bir dâhi değilim-”

“Mase,” dedim. “Sen bir futbol dehasısın. Bu da bir o kadar iyi. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bocaladı, boynunda kırmızı lekeler belirdi. “Şey. Her neyse.” Kaşları tekrar çatıldı ama o kadar sert değildi. Mason, anne ve babama dönerek, “Mesele şu ki okulu sevmiyorum ve Brad bir dâhi ama umurunda bile değil. İkiniz de bunu aşın artık,” dedi.

Babam ellerini havaya kaldırdı, kaşları çatılmıştı. “Çocuklar. Bütün bunlar da ne demek oluyor? Hayatta ne yaptığınızla ilgilenmiyoruz. Biz sadece mutlu olmanızı istiyoruz.”

“O zaman futbolcu olacakken neden beni ders çalışmaya zorluyorsun?” diye sordu Mason.

“Çünkü bir şekilde bacağına sakatlarsan düzgün bir eğitime ihtiyacın olacak, Mason!” dedi öfkeyle annem. “Neden öyle düşünüyorsun? Biz sadece senin için en iyisini istiyoruz!”

“Peki, daha önce hukuk okumak istemediğimi söylediğimden neden bu kadar üzüldün?” diye sordum babama.

Babamın ağzı açık kaldı ve cevap vermeden önce uzun süre öylece bekledi. “Ben... Beni çok şaşırttın. Anlamıyorum. Düşündüm ki...” Bir an için o kadar üzgün görünmüştü ki kendimi kötü hissettim. Ama sonra kendini toparladı ve başını salladı. “Ne düşündüğümün bir önemi yok. Eğer size istediğiniz hayatı yaşayamayacağınızı hissettirdiysek ikinizden de özür dilerim.” Bana baktı. “Hukuk konusunda tutkulu olduğumu sanıyordum, Brad. Sadece desteğe ihtiyacın olduğunu düşündüm. Bunu istemediğini fark etmemiştim.”

Doğrusu ben de ona hiç söylememiştim. İçimdeki tüm gerginlik çözüldü, geride rahatlama ve küçük bir suçluluk duygusu

kaldı. “Özür dilerim,” dedim, çünkü gerçekten üzgündüm. O benim babamdı. Ne yapacaktı, beni eve kilitleyip istediğini zorla mı yaptıracaktı? Tüm endişelerim ve sırlarım şimdi çok mantıksız geliyordu. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim.” Yazmaya devam edebileceğime inanmam biraz zaman almıştı. İnsanların bana inanması gözümde büyümüştü.

Celine'den inanmasını istedim.

Onu düşünmeyi bırak.

“Edebiyat, ha?” dedi babam bir süre sonra. Sesi pek emin değil ama kararlıydı ve annem ikimize de cesaret verici bir şekilde gülümsüyordu. “Ne için okuyacaksın?”

Utancımı bastırarak itiraf ettim. “Şey... Kitap yazmak istiyorum.”

Mason bir kahkaha patlattı. Onu umursamadım.

CELINE

Brad'i ambulansla gönderdikten sonra ona, “ÖZÜR DİLERİM, BÖYLE OLMASINI İSTEMEDİM, İYİ MİSİN, KONUŞABİLİR MİYİZ?” gibi binlerce mesaj attım. Sonra telefonunu, düştüğü tepenin eteklerindeki uzun otların arasında titreşirken buldum ve kendime geldim.

Yaralanmıştı. Artık gitmişti. Ve ben her şeyi berbat etmiştim.

Onunla gitmemi istememişti.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından, kendimi günün keşif gezisini tamamlamaya zorluyordum. Burs düşüncesi beni motive etmeliydi ama bunu her düşündüğümde, cumartesi günü Kâşifler Balosu'nda babamla yüz yüze geleceğimi hayal ediyordum ve zafer duygusu yerine endişe hissediyor-

dum. Brad olsa arkamı kollardı. Artık beni destekleyeceğinden şüpheliydim.

BEP performansım herhangi bir ısıltı ya da incelikten yoksundu. Altın pusulayı bulamıyordum. Sophie ve Aurora ile çadırımızda kıkırdamıyordum. Herkes köpeğim ölmüş gibi etrafımda dolanıyordu. Buna sevinliyordum çünkü bu sinir bozucuydu ve eğer sinir olmasaydım, ağlardım.

Glen Finglas gezisini çarşamba gecesini bitirip perşembe sabahı otobüse doluştuk ve tamamen mutsuz bir drama kraliçesi olarak diğerlerinin mutluluğuna kasvetli ve gri ruh hâlimi bulaştırmamak için arkada tek başıma oturmuştum ve bu bana pencereden dışarı bakıp günahlarım üzerine düşünmem için bolca zaman verdi.

Bunu düzeltmek zorundaydım. Her şeyi düzeltmek zorundaydım ve her ne kadar gururum ve sinirlerim bundan kaçsa da ikisinin de üzerine titremekten bıkmıştım. Ya duygularıyla yüzleşecektim ya da kaçacaktım. Ya gerçekten deneyecektim ve babamın bize yaşattığı her şeyi unutmaya çalışacaktım ya da hayatımın kalanını onun gölgesinde yaşayarak geçirecektim. Ne yapmak istediğimi biliyordum. Ve ben Celine Bangura'ydım, yani bunu yapmamak için hiçbir bahanem yoktu.

Sherwood'un önünde otobüsten inerken kendime tekrar tekrar bunu söylüyordum. Annem sokağın aşağısında, park hâlindeki Corsa'sının yanında, parlak mavi paltosuna sarınmış, kollarını soğuğa karşı kavuşturmuş bekliyordu. Beni fark etti ve el salladı; tüm yüzü geniş, sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı ve göğsüm kabardı.

Yanımda duran Aurora fısıldadı, "Celine, iyi misin?"

"İyiyim," diye nefes nefese kaldım.

"Ağlıyor musun?"

“Saçmalama. Sana sonra mesaj atarım.” Sonra kimse yanaklarından aşağı dökülen damlaları fark etmeden koşarak uzaklaştım.

Annem gözlüğünü takmamıştı, bu yüzden bir adım yakınına gelene kadar yüz ifademi fark etmedi. Ona sarıldım. “Celine?” diye sordu, şaşkınlığı tüm gergin bedenimde rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. “Bebeğim? Neyin var?”

“Hiçbir şey,” diye hıçkırdım.

“Ah, tatlım. Buraya gel, çantanı bana ver. Arabaya bin.” Annem sanki yeniden beş yaşındaymışım gibi temel işlevlerimi yönlendirdi ve beni yolcu koltuğuna oturttu. Sonra sürücü koltuğuna geçti, gösterge panelinden gözlüğünü aldı ve iç karışmanın ipucu yüzüme dövme yapılmış gibi bana baktı. Spoiler uyarısı: Dövmem yoktu.

“Bu Bradley’yle mi ilgili?” diye sordu annem.

Dürüst olmak gerekirse evet demek yerine ölmeyi tercih ederdim, çünkü bu anneme bir insanla romantik bir ilişkim olduğunu itiraf etmemi gerektirirdi ve bunu söz konusu kişiye itiraf etmeyi bile başaramadığıma göre demek ki henüz o noktada değildim.

Brad’in telefonu cebimde tüm ağırlığıyla duruyordu, muhtemelen Jordan’dan gelen bir mesajla titriyordu.

“Durumu iyi,” dedi annem. “Evde dinleniyor. Sadece kaburgalarında çatlaklar, sıyrıklar olmuş ve küçük bir beyin sarsıntısı geçirmiş. Maria iyileşeceğini söylüyor.”

Bu haber beni en azından dörtte bir oranında daha iyi hissettirmişti. Eskiden omurgam olarak bilinen endişe zincirinin halkalarından biri gevşedi.

“Hafta sonundaki küçük partiye kadar düzelirmiş.”

Bu da beni daha kötü hissettiriyordu. Çünkü Brad baloya katılsa da beni görmek istemeyecekti. Ve ben de babamı görmek

istemiyordum. Şu anda çok mutlu olmalıydım çünkü başarmıştım, bursu alsam da almasam da ben bir Breakspeare Kâşifi'ydim, Katharine Breakspeare'ın onay mührüne ve Michaela'nın resmi olarak kaltak diye etiketlediği muhteşem bir elbiseyle gönlümce bağ kurmuştum. Başarıya Giden Adımlar panomdaki birçok adımı gerçekleştirmiştim, ancak umurumda bile değildi çünkü aynı zamanda her şeyi muazzam bir şekilde mahvetmiştim.

Yine ağlıyordum.

“Celine,” dedi annem endişeyle. “Neyin var? Konuş benimle. Bana kalp krizi geçirtiyorsun. Kalbime bak.” Gevşek elimi tuttu ve göğsüne bastırdı, sanki kat kat kışlık giysilerinin arasından bir şey hissedebilirmişim gibi. “Gördün mü? Anneni öldürüyorsun.”

“Özür dilerim,” diye hıçkırıklara boğuldum.

“Saçmalama. Hadi ama, bana neler olduğunu anlat. Burası park yeri ve caddenin aşağısında bir polis gördüm.” Gözlerini birkaç araba ötedeki dikkat çeken bir ceket giymiş adama dikti.

Tanrım, saçmalıyordum. Birkaç derin nefes aldım ve dizlerimi göğsüme doğru çekerek kendimi toparladım.

“Ah! Ayaklarını koltuğa koymak yok, Celine,” dedi annem.

“Ciddi misin?” diye mırıldandım. “Burada ağlıyorum da.”

“Koltuklarımı lekellersen ben de ağlarım. Ayakkabılarını çıkar.”

Botlarımı büyük bir güçlkle ayak boşluğuna soktum ve ıssızlık pozuma kaldığım yerden devam ettim. Annem memnuniyet dolu bir ses çıkardı, motoru çalıştırdı ve trafik polisi yaklaşırken bir zafer sesiyle hızlandı.

“Babamı gördüm.” İtirafım arabanın torpido gözünün pürüzsüz, plastik yüzüne doğru iletildi.

Annem cevap vermeden önce mide bulandırıcı bir duraklama oldu. “Bir İskoç ormanında mı? Bir iş gününde mi? Orta yaş krizine mi girdin?”

Beni güldürmeye çalıştığını biliyordum, bu yüzden gülümsemeye çalıştım. “Hayır. Noel’den önceydi. Onun...” *Söyle hadi. Kendini korumak için bazı şeyleri içinde tutmayı bırak ve diğer insanlar için doğru olanı yapmak adına bunları paylaşmaya başla.* “Onun şirketi BEP sponsorlarından biriydi. Katharine ile bir toplantıdaydı ve karşılaştık. Muhtemelen baloda olacak. Özür dilerim... Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Seni strese sokmak istemedim.” Ama gerçeğin tamamı bu değildi. İç çekerek, “Sana söylemek istemedim çünkü asıl planım Kâşifler Balosu’nda başarımla ona işkence etmektir ve bu planı biraz dengesiz bulup beni hayal kırıklığına uğratabileceğini düşündüm,” diye ekledim. Cümle devam ettikçe sesim giderek kısılıyordu ama önemli olan bunu söyleyebilmemdi. Dünya yanmadı, utançtan yerin dibine girmedim ve annem sırf aptalca davrandığım için beni reddetmedi.

Endişemin bir başka zincir halkası da biraz gevşedi.

Yumuşak bir nefes aldı, sonra uzanıp elimi sıktı. “Özür dilerim. Onu ilk kez görüyor olmalısın...”

“Yıllar oldu,” diye bitirdim.

“Ne dedi?”

Anneme hemen hemen hiçbir şey söylemediğini itiraf etmek utanç veriyordu. Kendi çocuğuyla karşı karşıya kaldığında bile özür dileyecek ya da telafi etmeye çalışacak kadar duygulanmamıştı. Daha sonra iletişime geçmeye çalışmamıştı, elinden geldiğince çabuk kaçmış ve arkasına bakmamıştı.

Boğazım düğümlendi. “Ah,” diye mırıldandı annem.

“Bana kızgın değil misin? Bunu sakladığım için?”

Dönüp bana o kadar uzun süre baktı ki yeşil ışığı kaçırmamıştım. Bir süre sonra, “Babanızı seçerek size kötülük

ettim. Her zaman görevini yapan bir adam seçmeliydim. Bunun nasıl bir his olduğunu umarım öğrenmezsin.”

Ona itiraz ettim. “Hayır. Bu senin hatan değil anne. Onun davranışı kendi seçimiydi. Diğer insanları kontrol edemezsin.”

Dikiz aynasını kontrol ederken gülümsüyordu. “Mmm. Bazen bunu hatırlamak zor oluyor.”

“Evet,” diye fısıldadım. “Evet, öyle.” Çünkü bu sözleri söylerken bile ne kadar ikiyüzlü olduğumu biliyordum. Babamın tamamen ortadan kaybolmasının bir evlat olarak benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum ama acısı hâlâ oradaydı.

“Babana dair hislerini,” diye söze başladı annem, “ve bununla başa çıkma yöntemlerini ben söyleyemem. Bu benim için bir şey ifade etmiyor. Bu yüzden bana o zaman söylemediğin ve bu konuda yalnız kaldığın için üzgünüm ama şimdi bana söylediğin için minnettarım.”

Göğsüm sıkışıyordu çünkü gerçek şuydu ki yalnız değildim. Brad yanımdaydı ve beni bir saniye bile yalnız bırakmamıştı ama ben yine de onu terk etmeye çalıştım. “Düşünüyordum da...”

“Evet?”

“Psikolojik danışmanlık gibi... şeylere ne dersin? Benim için yani? Biraz araştırma yaptım,” diye ekledim çabucak, “ve pahalı olması gerekmiyor.” Otobüsün arkasında hızlı bir Google aramasının size öğretecekleri inanılmazdı. Her türlü seçenek vardı ve bunlardan biri işe yaramalıydı, çünkü böyle endişeli ve korku dolu yaşamaktan bıkmıştım.

“Eğer istediğin buysa,” dedi annem yavaşça. “Bu iyi bir fikir olabilir. Ve ister inan ister inanma, Celine,” diye ekledi düz bir sesle. “Önemli şeyler için paramız var, yoksul değiliz.”

Yüzüm kızardı. “Biliyorum.”

“Ya da biraz yoksuluz.”

“Biliyorum–”

“Güzel. Maria bana yıllar önce sizin için danışmanlık önermişti.” Dudağını ısırdı. “Gerekli olduğunu düşünmemiştim... İyi görünüyordunuz... Ablan öfkeliydi, evet ama bunun normal olduğunu varsaydım. Sanırım bu benim akılsızlığımdı. Normal olan nedir, iyi olan nedir bilmiyordum.” İç çekti, omuz silktili. “Bir şeyler ayarlarız bebeğim. Eğer istediğin buysa. Çözeceğiz.”

Nefes aldım ve ciğerlerim genişledikçe omuzlarım yükseldi, tahmin ettiğimden daha da gevşemiştım. “Teşekkürler, anne.”

Dizimi okşadı ve vites değıştirdi. “Baban baloda olacak mı?”

“Olabilir. Olabilir. Özür dilerim.” Sesim kesildi. Hayatımda hiç bu kadar bencil hissetmemiştim. “Onunla aynı yerde olmak zorunda kalmanı istemiyorum.”

Annem homurdandı. “Sana destek olmak için onunla aynı yeri seve seve paylaşırım. Ama geleceğinden şüpheliyim.”

Sertçe baktım. “Gerçekten mi?”

“Babanızın sizinle neden görüşmediğini biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Çünkü kendinden utanıyor. Kendi seçimlerinden başka hiçbir şeyden kaynaklanmayan bir yığın suçluluk duygusu taşıyor. Ve size ebeveynlik yapmadığı, size gerektiği gibi davranmadığı için her gün bu suçluluk duygusu daha da ağırlaşıyor ve sizi gördüğünde, sizi hatırladığında dayanılmaz hâle geliyor. Farkında olmadığı şey, kısa ve uzun vadeli acı arasındaki fark. Yıllar önce sizin için doğruyu yapmak adına rahatsızlığına katlansaydı, eylemlerinin sorumluluğunu üstlenseydi ve bunu telafi etmeye çalışsaydı bu suçluluk duygusu ortadan kalkabilirdi. Bunun yerine, kendini bunun altında yavaş yavaş ölmeye mahkûm etti.” Aklımı başımdan alıp babamı pisliğe sürüklediğinin farkında olmadan omuz silktili. “George’un kitaplarla arası her za-

man iyiydi ama hiçbir zaman çok zeki olmadı. Ben iki güzel kızımın emeğimin meyvelerini toplarken muhtemelen zavallı ailesi, onun hasarlı egosunu korumak için geliştirdikleri bir tür *Stepford Kadınları* kurgusuna hapsolmuş durumda.” Bana sinsî ve muzip bir bakış attı. “Yani. Bu sadece bir teori. Eminim çok ama çok mutludur.”

Göğsümden yükselen kahkahayı hissettiğimde ilk başta şaşır-dım. Ama ağzımdan çıkar çıkmaz, dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi.

“Bu baloda olacağını biliyorsa,” dedi annem, “geleceğini san-mıyorum. Çok garip kaçar. Suçluluk duygusu kabarır. Ve eğer biri senin onun kızı olduğunu ve seni tanımadığını fark ederse... O artık şirketinde bir hisse ortağı, değil mi? Uyması gereken davranış standartları var. Seni ve Giselle’i terk ettiği herkesçe bi-linmiyordur ve eminim o da bu şekilde kalmasını ister.”

Tüm bunlar mantıklı ve biraz da üzücüydü ama bundan da öte beni tatmin ediyordu. Her zaman yaptıklarının ağırlığını ba-bama hissettirmenin görevim olduğunu düşündüm. Hâlihazırda acı çektiği hiç aklıma gelmemişti.

Duygularımı basturmakta, içimde iltihaplanmalarına izin vermekte iyiydim. Belki de bu özellik ondan geliyordu.

Bu da durma isteğimi daha da artırıyordu.

“Ama etrafta olabileceği düşüncesi seni endişelendiriyorsa,” diye devam etti annem. “Endişelenme. Ona gitmemesini söy-leyeceğim.”

Ağzım açık kaldı. “Nasıl... Nasıl onunla konuşacaksın ki?” Annem omuz silkti ve endişe sinyalini verdi. “Evine gideceğim, kapısını kıracağım ve ona bebeğimin özel gecesinden uzak dur-masını söyleyeceğim, yoksa onu parçalay-” Duraksadı ve söze devam etti. “Onu motive edeceğim, tatlım. Sen merak etme.”

Kahkaha krizlerine girdim. Annem de katılıyordu. Bir anlığına özgür ve hafif hissettim ve eğer isteseydim bunu gerçekten yapacağından emindim. Annem ne olursa olsun arkamdaydı, Giselle de öyle ve bu aileye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünmek için yeterince zaman harcamıyordum. Sevgilerinde cüretkârlardı ve ben de öyle olmak istiyordum. Duygularımdan korkmak değil, cesaretli olmak istiyordum. Hayatımı gururla ve Neneh Bangura gibi utanmadan yaşamak istiyordum.

Ne de olsa ben annemin kızıydım.

PERŞEMBE, 20.54

Celine: Bu arada haklıydın.

Giselle ♦: Her zaman haklıyım.

Giselle ♦: Ne konuda?

Giselle ♦: ????

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BRAD

Beyin sarsıntısından sonra iyileşmek, boyanın kurummasını izlemek katlar eğlenceliydi. Şanslıydım ki yalnızca kalp kırıklığıyla bu kazayı atlatmışım. Eve döndüğümüzde annem tüm eşyalarımı kaldırdı (telefonum hariç, onu kaybetmişim, düşünmemeye çalışıyordum ama lanet olsun) ve yatağımı ben küçükken yaptığı gibi pürüzsüz ve gergin bir hâle getirdi. Bunu tekrar yapmasını istiyordum çünkü çok hoşuma gidiyordu.

Cuma öğleden sonra yatakta yatıp dinlenmek bile stresimi azaltmaya yetmiyordu. Yorganımın üzerindeki, gün boyu güneşin seyriyle birlikte hareket eden gölgeye baktım ve “Anne!” diye bağırdım.

Birkaç saniye sonra kapımı açıp kafasını içeri uzattı, kocaman topuzu jöle gibi sallanıyordu. “Ne oldu?”

“Artık kalkabilir miyim?”

Bir kaşını kaldırdı ve dudaklarını *beni mi deniyorsun*, dercesine büzdü. “Hâlâ yarınki baloya gitmek istiyor musun?”

“Evet.” Hayır. Belki. Celine de orada olacaktı ve ben keşif gezisini bitirememiştim, bu yüzden neden davet edildiğimi bile bilmiyordum ama uzak duramayacağımı da biliyordum. Bir baklık gibi oltaya gelmişim. Ayrıca üzerimde inanılmaz şık duracak mor bir takım giyecektim.

“O zaman kışını yataktan kaldırma,” dedi annem ve ortadan kayboldu.

“Mantıksız davranıyorsun,” diye arkasından seslendim.

“Lucozade’ni” iç!” diye bağırdı. Ardından “Merhaba Celine!” dediğini duydum. Ve kalbim sıkıştı.

Celine.

Burada mı?

Saçmalık.

“Merhaba, Maria,” dedi. Sesi her zamankinden daha kısıktı. Kapının hemen dışındaydı. Üstümü başımı kontrol etmek istedim ama artık çok geçti. Bu kalıcı ağrının bir gün geçmesini istiyorsam bunu umursamamalıydim. Bu yüzden yatağımdaki aşırı doldurulmuş yastığa yaslandım, sertçe nefes aldım ve tam yatak odamın kapısı çalınırken kendime rahatlamayı telkin ettim.

“Evet?” diye seslendim ve sesimdeki pürüzlerden irkildim.

“Ben... Celine,” dedi. Sanırım son birkaç aydır yaptığı gibi *benim* diyecekti, ben neredeyse onunken yaptığı gibi.

“Telefonun bende,” dedi takas ediyormuş gibi ve ona henüz cevap vermediğimi fark ettim.

“Evet, tamam, içeri gel.”

Kapı açıldı. Üzerinde siyah ve gri tenis eteğiyle en sevdiği Metallica bluzu ile orada duruyordu. Göğsünde kalkan gibi tuttuğu bir not defteri vardı ve sanki saldırıcakmışım gibi bana

9 Japon marka bir enerji içeceği. -ed.n.

yaklaşıyordu. Göz kalemi, yine o iki kelebek kanadı şeklinde keskindi. Dudakları bulanık bir mercan pembesiydi.

Celine'in dudaklarını düşünmek iyi bir fikir değildi.

“Selam,” dedi.

“Selam.”

Bakışları bir an saçlarıma takıldı, başım ağrıdığı için açtığım saçlarım yüzümün her yerinde dalgalanıyordu. Eğer akıllı olsaydım saçımı gözlerimin önüne düşürüp bir daha asla ona bakmazdım ama burada olgun davranmaya çalışıyordum.

Yatağıma oturmaya geldi.

Bir yarışma programı zili gibi bir ses çıkardım. Belli ki o kadar olgun değildim. Bakışlarını benimkilere sabitledi ve bileğini kırdıktan sonra onu görmeye gittiğim günü hatırladı, o da bana aynı şeyi yapmıştı. Gözleri mizahla parlıyor, dudakları kıvrılıyor ve kalbimin bu kadar çok acımasının sebebinin o olduğunu hatırlayamadan ben de ona gülümsüyordum.

Tanrım. Celine'in arkadaşı olmamak imkânsızdı.

Yatağın benim tarafıma yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Dehşete kapıldım. “Celine, hadi ama, şaka yapıyordum.”

“Öyle mi?” Bir kaşını kaldırdı. “Şey, hayır ama fikrimi değiştirdim, kalk.”

“Sorun değil. Burada iyiyim,” dedi kibarca. “Özür dilediğime göre.”

Kalbim göğsümde parke zemindeki bir köpek yavrusu gibi sıçrarken gergin bir şekilde güldüm. *Kes şunu. Düşündüğün gibi değil.* “Bunu yapmana gerek yok, Cel. Özür dilerim, biliyorsun.” Kelimeleri zorlayarak söylüyordum çünkü ben mantıklı bir insandım, lanet olsun. “Öfkeyle kaçıp bir tepeden aşağı düşmemi izlemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunu yapmamalıydım. Bunun ciddi bir şey olmadığı konusunda her zaman hemfikir-

dik.” Kelimelerin tadı kül gibiydi ama söylemem gerekiyordu. “Ayağa kalk,” dedim ona. “Biz iyiyiz.”

“Değiliz,” dedi kararlıca, sesi garip bir şekilde ciddiydi. Canım acıdığı için ona doğrudan bakmıyordum ama şimdi yüzünde tanımadığım savunmasız ve ciddi bir ifade vardı. Sertçe yutkundum. Midem bulanıyordu.

“Önce,” dedi elini cebine atarak. “İşte telefonun.”

Tabii ki aldım. Onu kaybettiğimden beri hissettiğim düşük seviyeli panik hafifledi. “Teşekkürler. Teşekkürler.” Emin olmak için soğuk plastiği avucuma birkaç kez bastırdım. Bir sürü bildirimim vardı.

Celine’den mesaj bildirimi mi vardı?

“İkincisi,” dedi dikkatimi tekrar çekerek. “Sana bir şey getirdim.” Defteri açtı ve yatağın üzerinde yanıma koydu. Elime aldım. Ağır ve ciltli bir defterdi, ön kapakta siyah renk üzerine koyu yeşil yapraklardan oluşan simetrik bir desen vardı, aralara altın varak serpiştirilmişti. Çok güzeldi. Celine’e çok benziyordu ve bundan hoşlanmak istemiyordum ama hoşlanmıştım. Yalnız, kapağın tam ortasında yazan isim Celine değil, Bradley’ydi.

“Bir süre ekran kullanamamalısın, değil mi?” dedi. “Çünkü beyin sarsıntısı geçirmişsin. Ama kitabın üzerinde çalıştığını biliyorum, bu yüzden belki devam edebilirsin diye düşündüm... Ve sonra düşündüm ki bilirsin, eğer elle yazarsan muhtemelen onu çok fazla tekrardan okumayacaksın. Ve mükemmel değilse bile öylece silip atamazsın. Belki bu yardımcı olabilir?” Çok sevimli bulduğum garip bir *bilmiyorum* ifadesi takındı. “Ya da belki de tam tersidir, bilmiyorum, üzgünüm.”

Ben de bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi, çünkü aklım sadece bana bunu aldığı gerçeğine takılmış durumday-

dı. Beni düşünmüştü. İsteklerimi ve ihtiyaçlarımı düşünmüş ve sonra da gidip bunu benim için yaptırmıştı.

Böyle düşünceli davranmaya devam ederse ona olan aşkım bitecek miydi?

“Brad?” diye fısıldadı.

“Yapma,” diye bağırdım.

İrkildi. “Tamam. Üzgünüm, ben-”

Tanrım, yaralı bir köpek yavrusu gibi görünüyor ve anlamıyordu. “Bitirmek istediğini biliyorum ama... Sana karşı hislerimi birdenbire değiştiremem,” diye geveledim. “Deniyorum. Tamam mı? Öncelikle arkadaşız. Söz veriyorum. Ama böyle şeyler yapmana izin veremem yoksa olmayacak, bu yüzden durmanı istiyorum.”

Derin bir nefes verdi. “Ama Brad, bunu yapmanı istemiyorum. Öyle söylememeliydim...” Derin bir nefes aldı ve başını salladı. “Tanrım, bu çok garip-”

“Evet, bu çok garip.”

Pembe, yumuşacık dudaklarını büzdü, sonra araladı ve kelimeler döküldü. “Bunu hak etmediğin hâlde seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Ciddi bile değildim. Yalan söyledim. İlişkimizi bitirmek istemedim. Senin bitirmek istediğini düşündüm ki bu muhtemelen paranoyaydı çünkü seninle gerçekten birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi fark edeceğinden endişelendim ve bana ilk kez sorduğunda kabul etmeliydim ama yapamadım çünkü... Sürmeyeceğinden çok korktum,” diye bitirdi, kelimeler arızalı bir makineden çıkan kıvılcımlar gibi etrafa saçılıyordu.

Kalbim inançsızlık ve rahatlamadan oluşan bir yığının altında eziliyordu. İnanmak istemiyordum. “Celine.”

“Özür dilerim!”

“Ciddi misin sen?”

“Özür dilerim!”

“UÇURUMDAN DÜŞTÜM!”

Yüzünü buruşturdu. “Aslında bir tepeydi. Ve bu teknik olarak benim-”

“CELINE!”

“Tamam, evet, özür dilerim!”

Tanrım, onu seviyordum. “Sen... Sen...” Bir baş ağrısı daha vurdu. “Bir şeylerden korkan tek kişi sen misin?”

“Hayır,” diye mırıldandı gözlerini devirerek. “Hayır.”

“Ben de ayrılmak istemiyorum! Cambridge’e gidip kürek çeken ve harika kalçaları olan seksi bir milyonere ders vermeni, ona âşık olmanı ve Noel’de eve gelip bana bunun yürümeyeceğini ama yine de arkadaş kalabileceğimizi söylemeni, sonra onunla evlenmeni ve birlikte dünyayı dolaşıp insanları kapitalizmden kurtarmanı istemiyorum!”

Celine şimdi gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. “Bunu çok düşündün mü?”

Ağır ağır nefes aldım. “Hayır,” dedim battaniyeleri üzerime çekerek. “Hayır. Sadece normal ölçüde. Mesele şu ki, bu riski almak istedim çünkü seni istiyordum. Ve sana güveniyordum. Ve sen buna değersin! Bunu anlıyor musun? Sen benim için buna değersin.” Kalbimi ona bu şekilde dökmeye hiç niyetim yoktu. *Beyin sarsıntımı suçlayalım.* En azından ona olan aşkımdan bahsetmemiştim.

Celine’in eli yorganın üstündeki sıkılı yumruğumu buldu. Parmaklarımı birbirinden ayırdı ve ellerimizi kenetledi. Gözlerimin içine bakarak, “Sen de benim için buna değersin,” dedi. Kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyordum. “Hayır, böyle şeyler için neden endişelendiğini anlıyorum, Cel. Ve ben

de sana baskı yapmak istemiyorum. Eğer bunu şimdi yapamazsak, bu–”

“Brad,” diye araya girdi. “Sana bir keresinde duygularımdan kaçmayı bırakacağımı söylemiştim. O zaman yalan söyledim. Ama şimdi ciddiylim. Sen benim için buna değersin. Ve ben... Hımm...” Ağzı hareket ediyor ama sesi duyamayacağım kadar alçalıyordu.

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Ben...” Sesi sanki yanımda değilmiş de telefonun diğer ucundaki bir tünelden geçiyormuş gibi yine kesildi.

“Celine, seni duyamıyorum.”

“Kahretsin,” dedi neşeyle. “Belki bir dahaki sefere. Sevişmek ister misin?”

“Evet.” İlerlediğinde elimi omzuna koydum. “Ama asıl söyleyeceğin şeyi bitirdikten sonra.”

Bakışları yıkıcıydı. “Aman Tanrım. İyi. SENİ SEVİYORUM, tamam mı?”

Nefesim ciğerlerimden boşaldı. Şok içinde ona bakıyordum. Kelimenin tam anlamıyla iki saniye önce geliştirdiğim gelecek planımızda, Celine’in yaklaşık on beş yıl sonra ilk çocuğumuzun doğumu gibi süper duygusal bir âna kadar beni sevdiğini söylemesini öngörmemiştim. Bu planlananın çok ötesindeydi. Çok şaşırdım. Bu konuda bir şey söylemem için meydan okurcasına sert bir çene ve kısık gözlerle bana bakıyordu. Ben de tam bunu (“Bu uygun, seni eşek, çünkü ben de seni seviyorum,” gibi bir şey) yapmak üzereydim ki birisi hafifçe öksürüp açık yatak odasının kapısını çaldı.

İkimiz de etrafımıza bakınca babamın elinde bir tepsiyle orada durduğunu ve gülümsememek için dudaklarını ısırıldığını gördük. “Merhaba,” dedi. Tepsiyi kaldırdı. “Kek yaptım. İsteyen var mı?”

Celine yavaşça yere çöktü ve başını yorganımın altına soktu. Çok yüksek sesle gülmemeye çalışıyordum. Yeterince utanmıştı.

“Tamam o zaman,” dedi babam. “Bunları alt kata bırakacağım.”

Babamın daha önce ben ve Celine hakkında dediğini hatırlıyordum. Bunun iyi bir fikir olmadığını, çok fazla baskı olacağını söylemişti. Eğer hâlâ böyle düşünüyorsa bu hiçbir şeyi değiştirmezdi, çünkü kendiminki de dâhil olmak üzere hiç kimsenin çekincelerinin beni istediğim şeyin peşinden gitmekten alıkoymayacağına karar vermiştim. Yazmak bana göreydi ve bu seçimi yapan bendim. Celine bana göreydi ve biz birlikte olmayı seçmiştik. Eğer işler ters giderse (herhangi biri) bununla başa çıkabilirdim.

Kendime her türlü sonuçla başa çıkacak kadar güveniyordum. Kendime inanıyordum.

Yine de babam bana bakıp özür dilercesine gülümsediğinde kalbim mutluluktan dans ediyordu. Ve elleri hâlâ tepsiyi tutarken başparmağıyla işaret yapıyordu. “Aşağı indiğinde çekinme al lütfen, Celine.” Çıktı ve kapıyı kapattı.

“Artık çıkabilirsin,” dedim Celine’e.

“Hayır,” diye inliyordu, sesi boğuktu. “Hayır, yapamam.”

“O zaman ben de seni sevdiğimi nasıl söyleyeceğim?”

O anda bir sincap gibi ortaya çıktı. Kocaman gülümseyen bir sincap. “Ne, ne, ne, ne–”

Celine’i kırmıştım. “Buraya gel.” Tişörtünden tutup onu kendime çektim.

“Bekle! Kaburgaların–”

“Umurumda değil,” dedim ve sonra onu öptüm. Kafa yapan doğum günü pastası gibi. Yıldızların altında, karanlıkta tökezlerken gülmek gibi. Celine’in beni sevmesi gibi.

Hafifçe geri çekildi, dudakları (gülümsemesi) benimkine değdi. “Bu tekrar yatağa girebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Yanımda olduğun sürece istediğin yere girebilirsin,” dedim ona.

CUMA, 20.19 FRAPPECİLER

Minnie: Yarına tamam mıyız?

Jordan:

Sonam: Evt

Celine: Evet

Brad: ???

Peter H: Ne oldu?

Brad: Kimse bana bir şey demedi.

CUMA, 20.27

☪BREAKSPEARE BELALILARI☪

Celine: Selam Millet

Celine: Okuldan birkaç arkadaşımız balodan sonra Maccies'de bizimle buluşacak, gelmek ister misiniz?

Raj: Maccies için her zaman hazırım.

Sophie: Elbette

Aurora: ay, evet.

Brad: Ah, ben bunu unutmuştum.

Brad:Şimdi hatırladım.

Celine: 🙄

Brad: Beni yargılama

Brad: Beyin sarsıntısı geçirdim ben.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CELINE

Cumartesi gecesi Sherwood'a (birazcık geç kalarak) vardığımızda Giselle arka koltuktan inmeme yardım etmek zorunda kaldı, çünkü elbisem çok kabarıktı. İyi ki düşündüğüm topuklu ayakkabılar yerine Doc Martens giymişim, çünkü düz ayakkabılarla bile arabadan inmek zor bir işti.

Annem birkaç adım ötede duruyor ve elbisesine uygun mavi pudra kutusundaki aynadan kusursuz makyajına hayranlıkla bakıyordu. Kapağını kapatıp bize baktı ve "Giselle, terliyor musun? Sana bedensel fonksiyonlar hakkında ne demiştim? Sadece özel zamanlarda," dedi. O kendi şakasına kıs kıs gülerken gözlerimizi devirdik. Sonra bana bakmadan Sherwood'un yan girişine anlaşılmadık bir bakış fırlattı. "Hazır mısın?"

"Hazırım," dedim ve gerçekten hazırdım. Kaderime adım atmıştım ve hiçbir şey beni durduramayacaktı; buna serseri babalar, Katharine Breakspeare tapınması ve seni seviyorum sersemliği de dâhildi ancak bunlarla sınırlı değildi.

“Güzel,” dedi annem. “Seninle gurur duyuyorum. Tamam o zaman. Hadi gidelim.” Hepimiz kol kola girip Sherwood’a, Bangura kadınları duvarı gibi saldırdık. Otel hâlâ süslü mobilyalar ve bizi binlerce kez yansıtan pırıl pırıl cam sütunlardan oluşan bir labirent gibiydi. Etraf annemin teni, okyanus mavisini kıyafetinin içinde parlıyor; Giselle ince siyah takımıyla olağanüstü bir şekilde muhteşem görünüyordu. Ben de Minnie’yle arayıp ikinci el dükkânında bulduğumuz elbisemin içindeydim. Neredeyse kendi bedenimde sevimli duran bir şey bulmaktan vazgeçecekken Michaela alışverişin moda sihri olduğunu ve sürdürülebilir modaya bağlılığından dolayı mükemmel şeyin ihtiyacı anında ortaya çıkacağını iddia etmişti. *Onun teorisini TikTok’umda incelemem gerekebilir çünkü bu elbiseye dayanarak haklı olduğunu söyleyebilirim.*

Parıldayan, neredeyse siyah ama belli ışıklarda mavi-mor görünen bir elbiseydi. Üst kısmı straplez ve narin kumaş katmanlarıyla sarılmıştı; eteği yerlere kadar uzun değildi ama ellili yılların filmlerindeki gibi kabarıktı ve döndüğümde siyah astarı parlıyordu. Omuzlarımda Giselle’in bana, “Mükemmel olacak Celine, giy şunu,” diye verdiği kürklü bir şal ve (en sevdiğim kısmı da) her iki bileğinde tek düğmesi olan küçük siyah dantel eldivenler vardı. Bu kıyafetin tek dezavantajı ceplerinin olmamasıydı. Ancak telefonumu ve biraz nakit parayı göğüs dekolteme sokmuştum. Umarım orada olduğunu unutmazdım ve geçen sefer olduğu gibi titreştiğinde kalp krizi geçirdiğimi düşünmezdim.

Kâşifler Balosu, hareketli tavanları ve beyaz keten örtüyle kaplı masalarıyla mütevazı büyüklükte bir salonda düzenleniyordu. İçlerinde şampanya rengi konfetiler bulunan mükemmel yuvarlak sedefli balonlar tepemizde süzülüyordu. Aşağıda ise her

şey çok daha hareketliydi. Tanımadığım yüzler denizine baktım ve eldivenlerimin altında avuçlarımın karıncalandığını hissettim. Ebeveynleri fark etmek kolaydı, gururlu görünüyorlar ve bedava kadehleri coşkuyla yudumluyorlardı.

Profesyonelleri görmek de kolaydı, geleceğin kendisi gibi ciddi ve samimi görünüyorlardı.

Brad yoktu.

“Maria ve çocuklar çoktan geldi,” dedi annem telefonunun bulunduğu küçük mavi çantayı kavrayarak. “Etrafa bakalım mı? Yoksa gidip arkadaşlarını kendin mi bulmak istersin, Celine?”

Gerçekte ne demek istediğini biliyordum: *Henüz babanın gelip gelmediğini öğrenmeden ayrılmak istiyor musun?* Derin bir nefes aldım ve seçimimi yaptım. “Siz Maria’yı bulun. Ben keşfe çıkacağım yani bilirsiniz, çevre edineceğim.” Belki de gerçek bir yetişkin profesyonel becerilerimi satacak cesareti bulabilirdim. Belki bu gecenin ilerleyen saatlerinde yemek yerken olabilirdi. Hepimizin mesleki ilgi alanlarımıza göre oturduğumuzu biliyordum.

Karnım gerginlikle hopluyor ve her seferinde bir tek şeye odaklanmaya karar veriyordum. *İlk önce Brad’i bul.*

Annemlerle ayrıldık ve kalabalığın arasında dolanırken güvercin grisi takım elbiseli Raj’ın kalın siyah çerçeveli bir gözlük takmış yaşlı bir kadınla konuştuğunu gördüm. Vanessa denen kız, binadaki profesyonellerin yarısı gibi görünen biriyle sohbet ediyordu. Etkileyiciydi. Holly ve Zion içki kadehlerinin yanında toplanmışlardı. Zion bana el salladı, Holly dumanlı göz makyajıyla bize gülümsedi. Aurora ve Sophie de odanın diğer ucundan bana el salladılar. Katharine Breakspeare, Cebrail gibi birden önümde belirdiğinde onlara doğru koşuyordum. Kadın, mistik ve bakılamayacak kadar muhteşemdi. Bakışlarımı düzeltmek için gözlerimi kırptırdım.

“Ah, Celine,” dedi neşeyle. “Tam da görmeyi umduğum kişi. Biraz zamanını alabilir miyim?”

O kadar hızlı kabul etmişim ki neredeyse boğulacaktım. “Evet! Evet, tabii ki! Merhaba, Katharine... eee, Bayan Breakspeare-”

Gülümsememeye çalıştı. “Katharine demen yeterli.”

Yanaklarım kızardı ama dik durmaya uğraştım. “Peki, teşekkür ederim.”

Katharine’in meşhur saçları, yere uzanan kırmızı elbisesinin yapılı omuzlarında salınıyordu. Tüllü kumaş onu ayak bileğine kadar örtüyordu ama kesik çizgilerden oluşan elbisesi dardı ve cesur gözüküyordu. Bir generale benziyordu. *Kişisel stilisti olan muhteşem bir general*. Beni salonun kenarına, aşağıdaki sokak lambalarıyla aydınlatılmış meydana bakan, tavandan yere kadar olan bir pencerenin önüne doğru yönlendirirken bu kıyafeti çok başarılı olacağım geleceğime saklıyordum. Camı çerçeveleyen kalın, büzgülü perdeler koyu erik rengindeydi.

“Ödül töreni başlamadan önce seninle bu konuşmayı özel olarak yapmak istedim,” diye mırıldandı. “Celine, sen bir Altın Kâşif değilsin.”

Katharine’le özel bir sohbet yapmaktan o kadar memnundum ki sözlerinin mutluluğuma gölge düşürmesi biraz zaman aldı. Bunu söyler söylemez, gülümsemem yüzümden kayıp gitti. “Anlayamadım?”

Sadece bana bakıyordu.

Son seferi berbat ettiğimi biliyordum. Brad için çok endişeliydim ve kendime çok kızgındım ve şimdi kendime daha da kızgındım çünkü bir çocuk yüzünden bir okul bursunu çöpe attığımı düşün-

Hayır. Hayır, hiç de öyle olmamıştı. Brad sadece bir çocuk değildi, o önemli biriydi ve bir şeyler hissetmenin kötü bir yanı yoktu. Sık sık mükemmelliğin önüne geçse bile... Bunu biliyordum. Buna inanıyordum.

Ayrıca şu anda BURSU KAZANAMAMAMLA İLGİLİ KE-SİNLİKLE BOKTAN HİSSEDİYORDUM.

Sonra Katharine, “Ancak,” dedi ve bu tek kelimedeki kulaklarını bir köpeğinki gibi diken diken eden bir şey vardı. *Ancak ne?*

Katharine hâlâ konuşuyordu. *Dikkatini ver!* “Farkındayım,” dedi. “Keşif gezisindeki hafifletici sebepler, seferin son günlerindeki performansını etkilemiş olabilir. Puanlarını değiştiremem, ancak performansını, son sefer sırasında kaydettiğin görüntüleri ve tabii ki gerçekten çok iyi olan ilk başvurusunu inceledikten sonra, Celine-”

Küçük bir ampul gibi parlıyordum.

Katharine, “Sana şahsen bir staj teklif etmek isterim,” diye sözlerini bitirdi.

Gözlerimi kırptırdım. “Pardon? Staj mı?” Holly, Zion ve Rebecca’nın yaptığını mı yapmamı istiyordu? Başkalarının Breakeast Kâşifi olmasına yardım etmemi mi? Çok nazık bir teklifti ama muhtemelen üniversiteyle çok meşgul olacaktım ve bursu alamadığım için öfkelenecektim, o yüzden-

“Benimle birlikte,” dedi Katherine. “Şirkeder hukukuyla ilgilendiğini söylemiştin ki bu benim alanım değil, ama eğer başka alanlara da açıksan, her yıl bir ya da iki öğrenciye yaz stajı fırsatı sunuyorum. Beraber çalışmamız için bir şans ve-”

Bekle, ne? Ne? Ne? NEEEE???? Heyecandan başım öyle dönüyordu ki arkasındaki perdenin dans ettiğini sandım. “Gerçekten mi?” diye sordum nefes nefese.

“Kesinlikle,” dedi Katherine küçük bir gülümsemeyle. “İnanılmaz bir eğitim geçmişine sahip, dikkat çeken genç bir kadınsın. Ve TikTok’taki videolarım sevdim.”

Bu gerçek olamaz ama bir rüya için de fazla ayrıntılı, o yüzden... Belki de gerçektir? Katharine Breakspeare ile staj yapmak mükemmel olurdu. Mükemmelin de ötesinde. Staj yapmayı umduğum şirketteki her şeyden çok daha iyiydi, çünkü aslında artık şirket hukukuyla ilgilenmiyordum ve babamın şirketini yerin dibine batırmak da umurumda değildi ama Katharine Breakspeare adlı hukuk süperstarıyla yakından ve kişisel olarak çalışmak ilgimi çekiyordu.

Kadın hâlâ cevap bekliyor, Celine. Topla kendini! “Vay canına,” diye anlamsızca nefes aldım. Kalbim şampanya gibi köpürüyordu. “Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bunu çok isterim. Diğer alanlarla da kesinlikle ilgileniyorum ve çalışmalarınıza hayranım ve bir stajyerlik–” Bu benim için bir onurdu, bu yüzden gevezeliğimi bastırarak sadece, “Evet, çok isterim,” dedim.

Katharine gülüyordu ve omzuma elini koydu. Bir daha asla yıkanamayabilirdim. “Pekâlâ. İrtibatta olacağım. Partinin tadını çıkar!” Sonra kalabalığın arasına karıştı, adımları odanın köşesinden gelen piyano sesiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Ancak benim kalp atışlarım hiçbir şeyle uyumlu değildi.

“Ahhhh Tanrım,” diye nefes aldım.

“DOĞRU MU?” dedi perdenin arkasından biri. Brad kumaşın arkasından çıkana kadar neredeyse korkudan çığlık attı.

“Bradley!” diye bağırdım. “Perdelerin arasında ne halt ediyorsun?”

Yüzünü buruşturdu ve ensesini kaşıdı. “Evet, üzgünüm. Seni dışarıda arıyordum. Sonra Katharine’in konuştuğunu duydum.

Perdenin arkasından birden çıkıp Katharine Breakspeare'a kalp krizi mi geçirtseyim?"

"Ama bana kalp krizi geçirtmekten çekinmiyorsun," diye homurdandım, elim hâlâ göğsümde duruyordu.

"Hukuk dünyası için henüz o kadar da önemli değilsin. Kendine gel, Bangura." Göz kırparak bana yaklaştı. Eli benimkiyle buluştu (göğsümdekini değil, diğerini tuttu aksi hâlde bu bir skandal olurdu) ve eldivenimin düğmesiyle oynadı. "Her neyse, beni gördüğüne sevineceğini umuyordum."

Sevindim. Seni seviyorum. Bunu ona hatırlatmak için garip bir zaman mıydı? Bu tür şeyleri normal bir insan gibi nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Hımm," diye idare ettim. Muhteşem bir kahkaha patlattı. Brad bu gece ekstra yakışıklıydı; saçları yeni kıvrılmıştı ve kirpik uçlarına değiyordu, teni üç parçalı takım elbisesinin koyu mor rengiyle parlıyordu. "Elimdeki kanıtlardan bir çıkarım yapacağım," diye mırıldandı, başparmağıyla bileğimin çıplak tenini okşuyordu. "Çok hoş görünüyorsun," dedim. "Senin için bile, çok hoş."

"Ve sen," dedi, bakışları yumuşaktı. "Katharine Breakspeare'ın yeni stajyerine benziyorsun."

Yüzüme bir sırıtma yayıldı. Brad'in seksiliğini geçici olarak unuttum, çünkü Katharine Breakspeare'ın yeni stajyeriydim. "Öyle, değil mi?"

"Evet." Sırtışı benimkiyle eşleşiyordu. "Sana yakışıyor. Biliyordum-" Odada boğuk bir tık sesi duyuldu ve müzik yavaşça kesildi. Sahneye döndüm ve hayatımda ilk kez Katharine Breakspeare'ın adını lanetledim çünkü elindeki mikrofonla Bradley ile olan ânımı bölmüştü. "Sanırım kâşiflerimizi onurlandırmanın zamanı geldi," diye duyurdu. "Değil mi?"

Doğru, evet. Sanırım teknik olarak bu yüzden buradaydık.

BRAD

Alfabetik sıra bizi ayırana dek sahneye kadar Celine'in elini tuttum. Sıranın ön tarafına doğru ilerledi ve sürekli kızaran yüzüne uygun pembe elbisesiyle çok sevimli görünen Aurora'nın yanında durdu. Benim payıma da lavanta rengi giymiş Sophie'nin yanı düşmüştü. Onun pastel bir renk giyeceğini düşünmemiştim ama iyi görünüyordu.

Herkes teker teker sahneye çağrılırken Sophie, "Hey, Romeo," diye mırıldandı. "Celine'le evlendiniz mi, evlenmediniz mi?"

"Bekliyoruz," diye mırıldandım.

Katharine önümdeki çocuğu çağırırdı.

"McDonald's'a gittiğimizde evlenme teklif edecek misin?" diye sordu Sophie.

"Eğer tableasının altında öpüşürken bir fotoğrafımızı çekersen."

"Anlaştık."

Katharine adımı söyledi. Bana süslü, rulo hâline getirilmiş kâşifler sertifikamı verdikten sonra Celine gözüme çarptı. Işıldayarak gülümsüyordu.

Seni seviyorum.

Sonunda dokuzumuz da onurlandırıldık ve sıra Altın Kâşifleri seçmeye gelmişti. Onlardan biri olamayacağımı çoktan kabullenmiştim ama bu önemli değildi çünkü (1) son seferin çoğunu kaçırdığım için BEP'in beni de dâhil etmesi çok hoştu ve (2) kalabalığa baktığımda ailemin beni öylesine büyük bir gururla izlediğini gördüm ki beynimin en panik ve karamsar köşesi bile bunu görmezden gelemiyor ya da açıklayamıyordu. Annem

ve babam geleceğim için ne istediğimi ve ne düşünürlerse düşünsünler bunu elde edeceğimi biliyorlardı. Ama bana bakışları hâlâ aynıydı.

İlk Altın Kâşifin Vanessa olması kimseyi şaşırtmadı. Katharine'in uzattığı gerçek altın pusula avuç içi büyüklüğündeydi ve güzelce süslenmişti. Vanessa onu bir Olimpiyat madalyası gibi havaya kaldırdı. Açıkçası kıskanmıyordum. Burs almak iyi olurdu ama onsuz da yapabilirdim. Oda arkadaşım ile yaşayabilirdim. Çok sağlıklı bir yerdeydim ve sınır koyma konusunda mükemmeldim.

İkinci Altın Kâşif, Nick adında sessiz, çalışkan bir çocuktur. O kadar şaşırmıştı ki neredeyse sahnenin kenarından aşağıya uçacaktı. Vanessa'yı alkışladığım gibi onu da alkışladım.

Belki bir iş bulabilirdim, böylece yalnız yaşamayı karşılayabilirdim. Ailemden kesinlikle yardım istemeyecektim, hele ki ablamın yurt dışında okuması için para ayırmak zorundalarken ve-

Katharine üçüncü kazanan olarak Bradley Graeme'i anons etti ve duraksayıp tekrar alkışladım. Yine de kimse öne çıkmadı. Kahkahalar odada yankılandı ve Sophie omzuma vurdu. "Brad."

Gözlerimi kırptırdım. "Efendim?"

"Adın ne senin, dâhi?"

Ne-

Celine'e baktım ve gülüyordu, bir eliyle ağzını kapatmıştı; gözleri parlak, mutlu ve... Sanırım gururluydu. Kalabalığın içinden Neneh ve Giselle'in yanında oturan annemle babama baktım, hepsi gülümsüyor ve bana git dercesine ellerini sallıyorlardı. Sonra bir gülümsemeyle ve son bir altın pusula ile podyumda bekleyen Katharine'e baktım. Mikrofona eğildi ve "Bu sensin Brad," dedi.

Aman Tanrım. Altın pusula kazanmıştım. Burs kazanmıştım. Podyuma koştum. “Ne dedin? Teşekkür ederim, ama... Keşif gezisini bitirmedim!”

Katharine mikrofona, “Bradley şimdi bana bu ödülü neden almaması gerektiğini açıklıyor,” dedi.

Celine elleriyle ağzını kapattı ve seslendi, “Brad. Sessiz ol.”

Herkes biraz daha güldü.

“Talihsiz bir kaza nedeniyle Brad’in son seferini tamamlamadığı doğru,” dedi Katharine kalabalığa doğru. “Ancak ekibimiz onun bir Breakspeare Kâşifi olarak performansına ilişkin elimizdeki tüm verilerin ortalamasını almaya karar verdi ve sonuçlar inkâr edilemezdi. Brad matrisimizde 4,9 puan aldı.”

Öyle mi? NEDEN? NASIL?

Aslında, boş verin. Bu ödülü alacağım.

Katharine hâlâ konuşuyordu. “Performansı sürekli olarak yüksekti. Bu nedenle, tamamlamayamadıklarına bakarak onu çıkarmak yerine yapabildiği işleri onurlandırmak için idari bir karar aldık.” Bana pusulayı uzattı. Ağır, hafif, sıcak ve bana aitti. “Sen bir Altın Kâşifsin, Bradley. Tebrikler.”

“Teşekkür ederim!” Sonraki birkaç dakika şaşkınlık içinde geçti. Bazı konuşmalar yapıldıktan sonra Katharine hepimize parti-nin tadını çıkarmamızı söyledi ve sahneden inmemize izin verdi.

Merdivenlerden tökezleyerek indim ve doğruca Celine’in yanına gittim, o da bana herkesin içinde bir saniye bile tereddüt etmeden (ama kaburgalarım yüzünden dikkatlice) sarıldı ama yine de sarıldı. Sanki bana dokunma ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Kulağına, “Seni seviyorum,” diye mırıldandığımda teninin kakao yağı kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Geri çekildi, yüzünde şok ve zevk ifadelerinin birleşimi bir ifade oluştu.

“Brad!” Ama kendini tutamıyormuş gibi sırıttı.

“Ne? Sarılarak sen başlattın!”

“İnsanlar bizi duyabilir!”

“O zaman fısılda,” diye takıldım. Tabii ki duygularını herkesin içinde bu şekilde açıklamasını beklemiyordum-

Ama bunu yaptı. “Pekâlâ. Ben de seni seviyorum.” Ve sonra-

Ailelerimiz bizi sıkıştırmak için koşturmadan ve arkadaşlarımız çoktan bizi tebrik yağmuruna tutmuşken Celine ensemden tutup beni sertçe öptü. Kalbim kanatlanmış uçuyordu.

Ben ve Celine, çok iyi arkadaşlık. Düşmandık. Hatta bir sır bile olmuşuk.

Ama şimdi?

Biz her şeydik. Her şey. Ne istersek.

TEŞEKKÜRLER

Ailemde obsesif-kompulsif bozukluk var, bu yüzden benim de beynimin kapısını tekmeleyip içeri girdiğinde kendini evinde hissetmesine şaşırmadım. Teşhisim konduktan sonra biraz dudak büktüm, biraz panikledim, birkaç acil durum çayı yaptım ve sonunda her şeyi bir kitaba dökmenin daha iyi olacağına karar verdim.

İlk teşekkürüm bu romanın kahramanı Bradley Graeme'e. Yıllardır OKB ile uğraşıyor ve bu konuda imrenilecek kadar duyarlı biri. Başa çıkma konusunda Brad kadar iyi olup olmayacağımı bilmiyorum ancak yazmanın kendime daha iyi bakmam için bana ilham verdiğini biliyorum. Şerefe dostum. Bunu sensiz yapamazdım.

Ayrıca çok sayıda gerçek insanın yardımı olmadan bu kitabı yazamazdım. Celine'in yaşlarında bana yol gösteren ve bana gurur duyacağım bir isim veren anneme; hep çok tatlı oldukları için küçük kız kardeşlerim Truly ve Jade'e; birçok çöküşte beni desteklediği, aslında hâlâ nasıl yazacağımı bildiğimi ve İngiliz-

ce dilini kayrayışımı garanti ettiği için en iyi arkadaşım Cairo Aibangbee'ye teşekkür ederim.

Yaratıcı (ve genç) bakış açısı için Chessie Penniston Hill'e, genç ve havalı görünmeme yardımcı olduğu için Aaliyah Hibbert ve Orla Wain'e ve acil imla sorularımı yanıtladığı için Adjani Salmon'a teşekkür ederim.

Kariyerim başladığından beri arkadaşlık etme fırsatı bulduğum harika yazarlara ve gerçek ilham kaynaklarına teşekkür ederim. Therese Beharrie, Kennedy Ryan, Dylan Allen, Ali Williams ve daha niceleri; kitaplarınız, nezaketiniz, dostluğunuz ve paha biçilmez tavsiyeleriniz her bir projede bana yardımcı oldu. Sizi tanıdığım için çok şanslıyım.

İnanılmaz menajerim Courtney Miller Callihan'a her zaman arkamı kolladığı, çözümler bulduğu ve sadece varlığıyla mesleki kaygımı yüzde doksan oranında azalttığı için çok teşekkürler.

Bu hikâyenin gerçekleşmesi için çalışan tüm Joy Revolution ekibine de teşekkür ederim. Nicola ve David Yoon, Bria Ragin, Wendy Loggia, Beverly Horowitz, Barbara Marcus, Casey Moses, Mlle Belamour, Ken Crossland, Lili Feinberg, Colleen Fellingham, Tamar Schwartz, Jillian Vandall, Adrienne Waintraub, Katie Hâlâta, Shameiza Ally, Elizabeth Ward, Caitlin Whalen ve diğer pek çok kişiye, böylesine heyecan verici bir misyona katkıda bulunma fırsatı bulduğum ve bunu güzel bir kitapla ifade edebildiğim için teşekkür ederim.

Nottinghamshire ve Trossachs'ın iyi insanlarına, Sherwood Ormanı ve Glen Finglas'ın coğrafi gerçekleriyle kurduğum muazzam özgürlüğü eleştirmeme nezaketini gösterdikleri için teşekkür ederim. İşte şimdi bunu söylediğime göre şikâyet edemezsiniz yoksa çok kaba olur.

Ve son olarak nişanlıma teşekkür ederim. Şey... Nereden başlasam? Beni Glen Finglas'taki kampa götürmek için altı saat boyunca külüstür Volvo'yla direksiyon salladığın ve kampın bana uygun olmadığı görünce derhal bir otel ayarladığın için; ormanda bir Bradley yarattığın zaman da dâhil olmak üzere taşradaki çocukluğunun tüm bölümlerini bana ödünç verdiğin için ve en önemlisi, bu kitabı yazdığım süre boyunca bana yaklaşık 12 kilo çikolata ve 78 litre ahududu çayı getirdiğin için teşekkür ederim. *Aşk ve Düşmanlık Arasında'nın* gücü senden geldi.

YAZAR HAKKINDA

TALIA HIBBERT, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çoksatar yazarlarından biridir ve İngiltere'nin Midlands bölgesinde kitaplarla dolu bir yatak odasında yaşamaktadır. *Gözünü Aç*, *Dani Brown*; *Yaşına Göre Davran*, *Eve Brown* ve *Hayatını Yaşa*, *Chloe Brown* gibi esprili romanlar yazıyor. Ayrıca farklı kimliklere sahip insanların dürüst ve olumlu bir temsile ihtiyacı olduğuna inanıyor. *Aşk ve Düşmanlık Arasında*, gençler için yazdığı ilk romanıdır. Talia'nın ilgi alanları arasında güzellik, abur cubur ve gereksiz alaycılık yer almaktadır.

taliahibbert.com

Talia Hibbert'in Artemis'ten Çıkan Diğer Kitapları

BROWN KARDEŞLER ÜÇLEMESİ

Hayatını Yaşa, Chloe Brown

Gözünü Aç, Dani Brown

Yaşına Göre Davran, Eve Brown

